

The background of the cover is a dramatic illustration in shades of blue and teal. It depicts two men in profile, facing each other. The man on the left has a full beard and is wearing a hooded cloak. The man on the right is clean-shaven and also in a hooded cloak. A bright, glowing light source, possibly a lightning bolt or a fire, is positioned between them, creating a strong contrast and illuminating their faces. The overall mood is intense and mysterious.

РИК РИЪРДЪН

ГРЪЦКИТЕ БОГОВЕ НА
ПЪРСИ
ДЖАКСЪН

ЕГМОНТ

РИК РИЪРДЪН
ГРЪЦКИТЕ БОГОВЕ НА
ПЪРСИ ДЖАКСЪН

Превод: Александър Драганов

chitanka.info

Един издател в Ню Йорк ме помоли да напиша каквото знам за гръцките богове. В отговор попитах:

— Става ли да е анонимно? Не искам олимпийците да ме намразят отново.

После обаче прецених, че ако напиша това, ще извърша задължителното за седмицата добро дело. Познаваш ли гръцките богове, може и да оцелееш, ако някой от тях цъфне пред теб.

Така започва книгата „Гръцките богове на Пърси Джаксън“, в която синът на Посейдон добавя от своята магия — нищо няма да кажем за сарказма — към класическите истории за владетелите на Олимп. Той обяснява как светът е бил създаден, след което представя собствената си гледна точка за това кой кой е в Античната митология. От Аполон до Зевс, Пърси нищо не премълчава.

„Ако харесвате филмите на ужасите, кървавите бани, лъжите, кражбите, убийствата и канибализма, продължете да четете, защото за тях наистина е настъпил Златен век.“

*На баща ми Рик Риърдън старши, който ми прочете
първата книга за митове*

ВЪВЕДЕНИЕ

Надявам се да получа допълнителен хонорар за това.

Един издател в Ню Йорк ме помоли да напиша каквото знам за гръцките богове. В отговор попитах:

— Става ли да е анонимно? Не искам олимпийците да ме намразят отново.

После обаче прецених, че ако напиша това, ще извърша задължителното за седмицата добро дело. Познаваш ли гръцките богове, може и да оцелееш, ако някой от тях цъфне пред теб.

В случай че не знаете кой съм, казвам се Пърси Джаксън. Аз съм съвременен герой — наполовина смъртен, наполовина бог, по линия на Посейдон, който ми е баща. Няма обаче да говоря за себе си. Моята история е описана в едни уж измислени книги, а аз съм просто персонаж. Да бе. Ще ми се.

Само не се сърдете, когато ви разказвам за боговете, става ли? Има около четирийсет милиарда различни версии на митовете, затова не ми казвайте, че сте ги чували по различен начин и че аз бъркам. Ще ви разкажа това, в което намирам смисъл. Обещавам да не си измислям нищо. Научих всички тези истории от древногръцките и римските юнаци, записали ги навремето. Повярвайте, и да искам, не мога да измисля такива щуротии.

Затова напред. Първо ще ви разкажа как е създаден светът. После ще ви изредя боговете и ще споделя личното си мнение за тях. Надявам се да не се ядосат дотолкова, че да ме изпепелят преди... ААААААА!

Спокойно, пошегувах се. Тук съм. Още.

Ще започна с гръцкия мит за сътворението на света, който е доста объркан. Завийте се плътно, защото ще се лее кръв.

ЗА НАЧАЛОТО И РАЗНИ ДРУГИ НЕЩА

В началото мен ме е нямало. Не мисля, че и древните гърци ги е имало. Всъщност не е имало никой, който да записва с химикалка, така че няма как да съм сигурен какво точно е станало. Мога обаче да ви разкажа какво гърците мислят, че е станало.

В началото нямало нищо. Съвсем нищичко.

Първият бог, ако го наречете така, бил Хаосът — мрачна, мазна мъгла, около която материята на космоса просто се реела. Ето ви един безполезен факт — думата „Хаос“ буквално означава „Празнина“, но се няма предвид празнина в хладилника.

Накрая обаче Хаосът спрял да бъде толкова хаотичен. Може би му е омръзнало да се рее в мъгла. Част от материята се събрала в земята, която за жалост развила свой характер и се нарекла Гея. Майката Земя!

Сега да уточня нещо. Гея е самата земя — скалите, хълмовете, долините и прочее. Само че можела да приема и човекоподобна форма. Обичала да ходи по земята — значи върху себе си, — преобразена във властна жена с развяваща се зелена рокля, с къдрава черна коса и мила усмивка. Усмивката обаче прикривала истинския ѝ характер. Скоро ще се уверите в това.

След като дълго време вървяла сама, Гея погледнала мъгливото нищо над земята и си казала:

— Знаете ли от какво има нужда пейзажът? От едно небе. Бих се влюбила в небето. Ще е яко, ако то може да се преобрази в хубав мъж, с когото да се вземем, тъй като тук сред скалите ми е малко самотно.

Или Хаосът я е чул и е съдействал, или просто Гея си пожелала това да се случи. И над земята се образувало небе — защитен купол, който бил син денем и черен нощем. Небето се нарекло Уран. Знам, звучи малко като айрян, което обяснява защо богът бил толкова гневлив. Да си бе избрал по-хубаво име. Хосе или Смъртоносеца например.

Както Гея, така и Уран можел да приема човешки облик и да посещава жената. Това било хубаво, тъй като по принцип небето е там горе, а връзките от разстояние никога не се получават.

Физическата форма, под която се подвизавал Уран, била на висок здравеняк с дълга тъмна коса. Носел само една препаска, а кожата му променяла цвета си — някога била синкава с облаци по мускулите, друг път тъмна със звезди. Гея си го представила така. Не обвинявайте мен. Понякога може да го видите с колелото на зодиака, въплъщаващ всички съзвездия, които пресичат небето ни отново и отново през вечността.

Както и да е. Уран и Гея се оженили.

Но не живели щастливи заедно.

Част от проблема се състоял в това, че Хаосът се зарадвал на творението си. Помислил си в мъглата:

— Хей, земя, небе! Това беше забавно! Чудя се какво ли още мога да създам?

И така сътворил още проблеми. Искам да кажа — богове. Водата се събрала от мъглата на Хаоса, изтекла в най-дълбоките недра на земята и образувала първите морета, които, естествено, развили съзнание. Бог Понт.

После Хаосът съвсем полудял. „Защо да не направя още един купол като небето, казал си той. — Но на дъното на земята. Това ще е супер!“

И така под земята се появил още един купол, тъмен и неприветлив, завинаги скрит от небесната светлина. Това бил Тартара, Ямата на Злото, както ви подсказва името. Когато той развил съзнанието си, се оказал изключителен гадняр.

За беда и Понт, и Тартара харесали Гея, което подложило връзката ѝ с Уран на изпитание.

Още първични богове се появили от нищото, но ако опитам да ги изброя, ще си стоим на тая глава седмици. Хаоса и Тартара имали дете заедно (не питайте как, не знам и не искам да знам!) и го нарекли Никс. Никс, въплъщението на нощта. После Никс самичка си родила дъщеря на име Хемера и тя станала денят. Двете не се разбирали особено, защото били различни като... ами, сещате се. Денят и нощта.

Според някои митове Хаосът създал и Ерос, бога на размножаването, което обяснява как са се появили малките бебета

богчета. Но според други Ерос е син на Афродита. Ще стигнем до тях по-нататък. Аз нямам представа коя версия е правдоподобна, но знам, че Гея и Уран наистина имали деца.

За огромно мое съжаление.

Първо си народили дванайсет — шест момичета и шест момчета, наречени титани. Те приличали на хора, само че били много по-високи и силни. На повечето семейства дванайсет деца биха им стигнали, даже може да им посветят репортаж в сутрешните блокове.

Освен това, когато титаните се родили, отношенията между Уран и Гея се влошили. Уран прекарвал все повече време на небето и рядко слизал да види жена си. Не искал да помага за децата. Гея се обидила. Двамата започнали да се карат. Когато децата пораснали, Уран не спирал да им крещи. Бил ужасен баща.

Няколко пъти двамата с Гея опитали да заздравят връзката си. Гея решила, че ако има още едно поколение деца, това ще ги сближи.

Знам. Лоша идея.

Родила три деца. Но уви, те придали ново измерение на думата ГРОЗЕН. Били големи и силни като титаните, но яки, груби и твърде, твърде космати. Освен това всяко едно от тях имало само по едно око. По средата на челото.

За такива деца хората казват, че само майка им може да ги обича. И Гея наистина си ги обичала. Нарекла ги върховни циклопи. Те дали началото на цяла нова раса не толкова върховни циклопи. Това обаче станало по-късно.

Когато Уран видял трите еднооки дечица, изгубил ума и дума.

— Тези деца не може да са мои! Дори не приличат на мен!

— Одрали са ти кожата, мухльо такъв! — развикала се Гея. — Да не си посмьял да ме оставиш да ги гледам сама!

— Не бой се, няма — изръмжал Уран и се изнесъл. Когато се върнал, носел вериги, сплетени от мрака на нощното небе. Оковал циклопите и ги хвърлил в Тартара, единствената част от създанието, която на Уран не му се налагало да гледа.

Грубо, знам.

Гея пищяла и плакала, но Уран отказал категорично да освободи циклопите. Никой не смеел да се възпротиви на заповедите му, понеже по това време вече си бил спечелил славата на доста страшен тип.

— Аз съм кралят на вселената — крещял той, — как може да не съм! Нали съм над всичко останало...

— Мразя те! — викала Гея.

— Мълчи! Ще правиш каквото кажа! Аз съм първият и най-добър от първичните богове.

— Но аз се родих преди теб — възразила Гея, — щях да бъда тук дори ако...

— Не ме предизвиквай — изсъскал той, — имам още вериги от мрака на нощното небе.

От гняв Гея, както се досещате, предизвикала земетресение, но не знаела какво друго може да направи. По това време първите ѝ деца, титаните, вече почти били станали възрастни. Жал им било за майка им. Не харесвали особено баща си — Гея винаги го одумвала, съвсем не без причина, трябва да признаем. Титаните обаче се бояли от Уран и не знаели как може да го победят.

„Трябва да останем заедно заради децата, рекла си Гея. — Защо пък да не опитаме отново с Уран!“

Организирали си романтична среща на свещи, с рози и приятна музика. Част от старата магия се върнала. След няколко месеца Гея родила още три дечица.

И те доказали, че връзката ѝ с Уран нямала бъдеще.

Новите хлапета били още по-чудовищни от циклопите. Всяко имало стотина ръце около гърдите като шипове на морски таралеж и петдесет мънички глави по раменете. Това нямало значение за Гея. Тя обичала мъничките им лица. Всичките сто и петдесет. Нарекла тризнаците сторъки. Но едва имала време да го стори, тъй като Уран пристигнал, погледнал ги и след това ги измъкнал от ръцете на Гея. Без да продума и дума ги оковал и ги хвърлил в Тартара като чували с боклук.

Да, небесният не се оказал особено свестен.

Това обаче дошло в повече на Гея. Тя плакала, пищяла и предизвикала толкова много земетресения, че титаните дошли да видят какво не е наред.

— Татко ви е пълен •••••!

Не знам как точно го е нарекла, но подозирам, че е съчинила първата псувня. След това обяснила какво е станало. После вдигнала ръце и накарала земята под нея да потрепери. Призовала най-твърдия

материал, който успяла да намери в земното си господарство, оформила го с гнева си и създала първото оръжие — криво желязно острие дълго около метър. Заковала го за една дървена дръжка, която направила от най-близкия клон, а сетне показала изобретението си на титаните.

— Вижте, деца — рекла тя, — това е оръжието на моята мъст. Ще го нарека коса!

Титаните започнали да мърморят. Явно нямала предвид това, дето расте на главите им. Какво точно обаче бе направила? Защо бе изкривено?

— Един от вас трябва да пристъпи напред — извикала Гея, — Уран вече е недостоеен да бъде крал на вселената. Един от вас трябва да го убие и да заеме мястото му.

Титаните се огледали неспокойно.

— Обясни какво означава да го убием — казал Океан. Той бил най-голямото момче сред титаните, но често прекарвал свободното си време с първичния бог на водата, когото наричал чичо Понт.

— Иска да унищожим баща ни — отгатнала Темида. Тя била едно от най-умните момичета и веднага разбрала какво означава да накажеш някого за престъплението му, — да направим така, че повече да не съществува.

— Че възможно ли е това — попитала сестра ѝ Рея, — мислех, че сме безсмъртни!

— Не бъдете такива страхливци — изръмжала от яд Гея, — взимате острието и насичате татко си на малки парченца, така че да не ни безпокои повече. Който от вас стори това, ще стане господар на вселената! Обещавам да ви направя от сладките, които обичате. С глазура.

В наши дни имаме термин за хората, които разсъждават така. Наричаме ги психопати.

Едно време обаче е нямало такива строги правила за поведение. Може би ще приемете роднините си по-лесно, ако знаете, че членовете на първото семейство в историята също не се понасяли.

Титаните започнали да мърморят и да се сочат един другото с пръст.

— Хей, ти ще се справиш добре с татко.

— Ъ, не, мисля, че ти си по-достоен.

— С радост бих убил баща ни, обаче имам работа и...

— Аз ще го направя — обадил се някой.

Най-младият от дванайсетте си проправил път напред.

Кронос бил по-малък от братята и сестрите си. Не бил нито най-умен, нито най-силен или най-бърз. Но определено бил най-властолюбив. Предполагам, че когато си най-малкото от дванайсет деца, винаги искаш да изпъкнеш. Най-младият титан харесал идеята да царува над света, особено предвид факта, че така щял да има власт и над роднините си.

Пък и обичал сладки с глазура.

Кронос бил висок около три метра, доста скромно за титан. Не изглеждал опасен като някои от братята си, но притежавал услужлив ум. Братята и сестрите му го наричали „Лукавия“, понеже винаги се борел подло и никога не бил там, където очакваш, че ще бъде.

Имал усмивката и тъмната, къдрава коса на майка си. А също и жестокостта на баща си. Щом те погледнел, не можело да знаеш дали ще ти разкаже виц, или ще те удари. Брадата му също била смущаваща. Макар и твърде малък, за да има брада, вече така завъртал краищата ѝ, че да изскачат от брадичката му като клон на гарван.

Когато видял косата, очите на Кронос блеснали. Искал желязното острие. Единствен сред братята и сестрите си разбирал колко големи щети може да нанесе то.

Пък и защо да не убиел баща си. Уран почти не го забелязвал. Нито пък Гея. Родителите му едва ли го знаели по име.

А Кронос мразел да го пренебрегват. Бил се уморил от това да е най-малък и да доизносва дрехите на по-големите си братя и сестри.

— Аз ще го сторя — повторил, — ще нарежа татко на ситно.

— Любимият ми син — възкликнала Гея, — ти си страхотен! Винаги съм знаела, че мога да разчитам на теб! Как впрочем ти беше името?

— Кронос — процедил той, но продължил да се усмихва. Коса, сладки, шанс да убие някого. В името на това Кронос можел да скрие чувствата си.

— Приемам го като чест да убия за теб, майко. Но трябва да стане както аз искам. Първо ще подмамиш Уран на гости. Кажу му, че съжالياваш. Кажу му, че вината е твоя и че ще приготвиш вечеря, за да се извиниш. Просто го извикай и се престори, че още го обичаш.

— Ужас — възмутила се Гея, — да не си луд.

— Само се престори — настоял Кронос, — щом приеме човешка форма и застане до теб, аз ще скоча и ще го напада. Но ми трябва помощ.

Той се обърнал към братята и сестрите си, които внезапно се загледали в краката си.

— Вижте, момчета и момичета — рекъл Кронос, — ако нещо се обърка, Уран ще отмъсти на всички ни. Трябват ми четирима, които да го задържат и да направят така, че да не избяга обратно на небето преди да го довърша.

Останалите притихнали. Вероятно се опитвали да си представят как кльощавият им малък брат напада огромния им гневлив баща и картината не им се понравила.

— Хайде де — скарал им се Кронос, — аз ще го накълцам. Четирима трябва просто да го задържат. Стана ли цар, ще ги възнаградя богато. На всекиго ще дам по един от краищата на света — север, юг, изток, запад. Офертата е еднократна. Кой е с мен?

Момчетата били прекалено умни, че да се замесват в убийство. Извинили се и си тръгнали. Най-големият син, Океан, задъвкал нервно палец.

— Трябва да се върна в морето, да нагледам... ъ-ъ... водораслите. Съжалявам!

Така останали само четирима от братята на Кронос — Койос, Япет, Криос и Хиперион.

Кронос им се усмихнал. Взел косата от ръцете на Гея и опипал върха ѝ. Капка златна кръв капнала от собствения му пръст.

— Четирима доброволци значи. Браво!

— Ами ние... — прокашлял се Япет.

Но Хиперион сръчкал Япет с лакът.

— Вътре сме, Кронос — обещал той, — разчитай на нас!

— Отлично — измъркал Кронос. Това бил първият път в историята, когато зъл гений измърквал „отлично“. След това им изложил плана.

Същата нощ Уран изненадващо се появил.

Разхождал се в долината, където обикновено се срещал с Гея, и се намръщил, когато видял обилната вечеря на масата.

— Получих бележката. Сериозно ли искаш да се извиниш?

— Разбира се!

Гея била облякла най-хубавата си зелена рокля без ръкави. Къдравата ѝ коса била обсипана с бижута (като богиня на земята, не ѝ било трудно да се сдобие с тях), самата тя ухаела на роса и жасмин. Седнала на дивана, облян от меката светлина на свещите, и дала знак на съпруга си да приближи.

Уран се почувствал неловко само с едната си препаска. Не се бил сресал. Изобщо не бил готов за среща. Нощната му кожа била покрита със звезди, но това не бил истински костюм. Съжалил, че не си е измил поне зъбите.

Дали не е подозирал нещо? Не знам. Не забравяйте, досега никога в историята на космоса не е имало засади и убийства. Неговото щяло да е първото. Какъв късметлия. Освен това бил самотен, там горе на небето. Единствените му приятели били звездите, въздушният бог Етер (който бил пълен въздухар), а също и Никс и Хемера, майката и дъщерята, които спорели всеки ден на зазоряване и свечеряване.

— Та — дланите на Уран се изпотили. Бил забравил колко красива можела да бъде Гея, когато не крещи в лицето му. — Не ми се сърдиш?

— Никак — успокоила го Гея.

— И няма проблем, задето оковах хлапетата и ги хвърлих в бездната?

Гея скръцнала със зъби, но се насилила да се усмихне.

— Няма проблем.

— Хубаво — изсумтял той, — понеже мъниците бяха ужасно грозни.

Гея потупала дивана.

— Седни до мен, съпруже мой.

Уран се ухилил и застанал до нея.

Веднага щом седнал, Кронос прошепнал иззад най-близката скала:

— Сега.

Четиримата братя изскочили от скривалищата си. Криос се бил маскирал като храст. Койос бил изкопал дупка, която покрил с клони. Хиперион се бил скрил зад дивана (ще да е бил доста голям диван), а Япет се направил на дърво, протягайки ръце вместо клони. По някаква причина това сработило.

Четиримата братя сграбчили Уран. Всеки хванал по една от ръцете и по един от краката му. Повалили баща си и го приковали към земята.

Кронос се появил от сенките. Желязната коса блеснала на светлината на звездите.

— Здравсти, татко.

— Какво означава това — извикал Уран, — Гея, кажи им да ме освободят!

— Как пък не — надигнала се от дивана Гея, — каквато милост прояви към децата ни, съпруге мой, такава и ще получиш. Освен това, какъв простак трябва да си, за да дойдеш с препаска на официална вечеря? Възмутена съм!

— Как смееш — започнал да се гърчи безпомощно Уран, — аз съм господарят на вселената!

— Беше — надигнал косата си Кронос.

— Внимавай! Ако сториш това... как се казваше?

— КРОНОС!

— Ако сториш това, Кронос — казал Уран, — ще те прокълна! Някой ден собствените ти деца ще те унищожат и ще вземат трона ти, както ти взимаш моя!

— Нека се пробват — изсмял се Кронос.

И свалил косата надолу.

Ударил Уран точно в... знаете ли, дори не мога да го кажа. Ако си момче, сети се кое е най-чувствителното място, където може да те уцелят. Мхм. Същото.

Кронос продължил да сече, а Уран виел от болка. Представете си сцена от възможно най-противния и евтин филм на ужасите. Навсякъде шурнала кръв, макар тази на боговете да била златна. Нарича се Икор.

Капки покапали по скалите. Кръвта била толкова силна, че покъсно, когато никой не гледал, от Икора се надигнали създания — трите крилати демони, известни като Еринии, духове на възмездието. Те веднага отлетели към мрака на Тартара. Други капки кръв паднали на плодотворна почва. Там те се превърнали в диви, но по-добри същества като нимфи и сатири.

Но по-голямата част от кръвта просто опръскала всичко наоколо. Наистина. Оставила петна, които Кронос никога не успял да изпере.

— Браво, братя мои! — ухилил се до ушите той. Кръвта му била обагрена в златно.

Япет повърнал на място. Другите се изсмели и започнали да се тупат по раменете.

— Толкова съм горда с вас, деца мои — рекла Гея, — всички ще получат сладки и пунш!

Преди празненството Кронос събрал на покривката останките на баща си. Може би защото презирал най-големия си брат Океан, задето не помогнал в убийството, Кронос отнесъл останките до морето и ги хвърлил в него. Кръвта се смесила със солената вода и... ами ще видите какво се получило.

Сега ще попитате.

Добре де, щом небето било убито, как е възможно да го виждаме, когато вдигнем очи нагоре?

Веднага ви отговарям: Не знам.

Предполагам, че Кронос е убил физическата форма на Уран, така че богът на небето не може да се върне на земята и да стане цар отново. На практика е изпратен в изгнание на небето. Не е точно мъртъв, но не е в състояние да направи нищо повече от това да бъде безобидният купол над света.

Кронос обаче се върнал в долината и титаните си спретнали голямо празненство. Гея нарекла Кронос господар на вселената. Направила му единствена по рода си златна корона, специален екземпляр. Кронос удържал на обещанието си и дал на четиримата си братя, които помогнали, контрол над четирите краища на света. Япет станал титан на запада. Хиперион — на изтока. Койос взел севера, а Криос — юга.

Същата нощ Кронос вдигнал чашата си нектар, любимата напитка на безсмъртните. Опитал да се усмихне самоуверено, тъй като така трябвало да изглежда един цар. Но всъщност вече започнал да се притеснява от проклятието на Уран, че някой ден собствените му деца ще го свалят от трона.

Въпреки това извикал:

— Вдигам тост, братя и сестри! Започва Златен век!

Ако харесвате лъжите, кражбите, убийствата и канибализма, продължете да четете, защото за тях наистина е настъпил Златен век.

ЗЛАТНИЯТ ВЕК НА КАНИБАЛИЗМА

В началото Кронос не бил толкова лош. Наложило се да направи усилия, за да стане завършена гад.

Освободил Върховните циклопи и Сторъките от Тартара и така зарадвал Гея. Чудовищата се оказали и полезни. Били прекарвали цялото си време в бездната, учейки се да коват метал и да строят с камъни (предполагам, че там няма какво друго да се прави), затова, в знак на благодарност към Кронос, задето ги е освободил, му издигнали огромен дворец на върха на планината Отрие. Тогава тя била най-високата планина в Гърция.

Дворецът бил направен от съвършено черен камък. Високи колони и дълги коридори блестели на светлината на вълшебни факли. Тронът на Кронос бил изработен от огромен обсидианов камък, украсен със злато и диаманти. Звучи впечатляващо, но едва ли е бил много удобен. Това обаче не пречело на Кронос. Можел да си седи там по цял ден, да наблюдава света под себе си и да се кикоти злобно.

— Мое! Само мое! Всичко това е мое!

Петимата му братя и шестте сестри не спорели с него. Вече си имали любими територии, освен това не искали да дразнят Кронос, след като видели уменията му с косата.

Освен че бил цар на света, Кронос станал и титанът на времето. Не можел да пътува през него като Доктор Кой, но можел да го ускорява или забавя. Затова, ако ви се струва, че времето в училище тече прекалено бавно, да знаете, че Кронос е виновен. Задето уикендът минава прекалено бързо — също.

Той обаче се интересувал най-вече от унищожителната сила на времето. Понеже бил безсмъртен, се удивлявал на това какво означават няколко кратки години за един човек. Обичал да пътува из света и да ускорява живота на дървета, растения и животни, за да ги гледа как умират. Никога не му омръзвало.

Що се отнася до братята му, странно е, че четиримата, помогнали за убийството на Уран, получили четирите краища на света.

Озадачаващо е, тъй като гърците смятали, че светът е голям, кръгъл и плосък като щит, което означава, че не е имал ъгли. Но...

Криос станал титанът на юга. Овенът бил негов символ, тъй като съзвездието се издига в южното небе. Синята му броня била обсипана със звезди. Рога на овен украсявали шлема му. Той бил тих и мрачен. Можел да стои на южната порта на света, да гледа съзвездията и да размишлява — вероятно за това, че е трябвало да си поиска по-интересна работа.

Койос, титанът на севера, живеел — очевидно — на срещуположния край на света. Понякога го наричат Полус, тъй като контролирал северния полюс, много преди Дядо Коледа да се нанесе там. Койос станал и първият титан, способен да пророкува. Всъщност самото му име означава буквално „въпрос“. Питал за небето и понякога небето му отговаряло. Зловещичко си е, да. Не знам дали е говорил с духа на Уран, но умението му да вижда бъдещето се оказало толкова полезно, че титаните започнали да го разпитват за важни неща, като:

Какво ще е времето в събота? Кронос ще ме убие ли днес? Какво да нося на танците с Рея? Такива неща. Накрая Койос предал пророческата си дарба на децата си.

Хиперион, титанът на изтока, бил най-ярък от четиримата. Тъй като светлината на изгрева идвала от изток всяка сутрин, той се нарекъл Господар на светлината. Зад гърба му всички обаче го наричали диетичния Кронос, тъй като правел каквото Кронос му казал. Като Кронос с по-малко калории и никакъв вкус. Носел ярка златна броня и бил известен с това, че избухвал в пламъци, когато му хрумне, което го правело забавна компания на купоните.

Неговият антипод, Япет, бил по-уравновесен като титан на запада. Наистина, красивият залез успокоява. Въпреки това не било хубаво да ядосваш този тип. Славел се като отличен воин, умело въртящ копие. Името му означава „Пронизващия“ и съм убеден, че не го е спечелил, като накичвал обици в мола.

Последният брат, Океан, поел външните води, които опасвали света. Затова наричат големите водни пространства океани. Трябва да сме благодарни за това. Представете си, ако Япет бе станал господар на водата. Днес щяхме да прекосяваме Атлантическия япет, а това просто не звучи яко.

Сега, преди да мина към шестте момичета титани, да уточня някои неприятни подробности.

Както можете да предположите, момчетата титани започнали да мислят, че баща им си имал Гея. Затова и те трябвало да си имат жени. Тогава погледнали момичетата титани и си казали...

Хммм...

Знам, знам, струва ви се отвратително. Братя да искат да се оженят за сестрите си?

Гадничко си е, но титаните просто не гледали на семейните взаимоотношения като нас.

Първо, както вече казах, тогава е нямало толкова строги морални забрани. Второ, липсвал богат избор на партньори. Не може да влезеш в сайта TitansMatch.com и да си намериш съвършения другар.

Най-важното обаче е, че безсмъртните просто не са хора. Те живеят, в общи линии, вечно. Имат страхотни сили. Имат Икор вместо кръв и ДНК. Не се притесняват от смесване на гените. Заради всичко това не гледат на връзката между брат и сестра по същия начин. Наистина ти и момичето, което харесваш, може да сте от една майка, но когато пораснете, вече не мислите по същия начин един за друг.

Такава е теорията ми. Но може и титаните просто да са били изроди. Сам реши!

Така или иначе, не всички братя се оженили за сестрите си, но ето какво станало.

Най-голямото момиче се казвало Тея. За да привлечеш вниманието ѝ, трябвало само да размахаш нещо бляскаво пред лицето ѝ. Тя обичала шарени неща и ярки гледки. Всяка сутрин танцувала от радост при настъпването на деня. Била готова да изкачи цели планини само заради пейзажа. Дори слизала под земята и намирала блестящи скъпоценни камъни, които с магията си карала да светят. Тя дала блясък на златото, сияние на диамантите.

Станала титан на ясения поглед. И понеже обожавала светли неща, се омъжила за Хиперион, господаря на светлината. Както можете да се досетите, разбирали се чудесно.

Но от друга страна, как ли са успявали да заспят със сиянието на Хиперион посред нощ и хилежа на Тея: „Ярко! Ярко!“. Нямам никаква представа.

Сестра ѝ Темида била съвсем различна. Тиха, замислена, тя не привличала вниманието върху себе си и винаги носела бяла забрадка на главата си. От ранна възраст осъзнала, че има ясна представа за това кое е правилно и кое грешно. Кое е справедливо и кое не. Когато се съмнявала, твърдяла, че извлича мъдрост от самата земя. Не смятам обаче, че е имала предвид Гея, тъй като Гея не била много по тая част кое е редно и кое не.

Можела да отсъди дори в най-ожесточения спор. Станала титан на закона и справедливостта. Не се омъжила за никого от братята си, което показва колко мъдра била наистина.

Третата сестра била Тетида. Обещавам ви, че това е последното момиче, чието име е с „Т“, тъй като дори аз вече се обърках. Обичала реки, потоци, течаща вода от всякакъв вид. Била много мила и винаги предлагала на децата си да пият нещо, макар останалите да се уморявали да слушат как средностатистическият титан имал нужда от двайсет и четири големи чаши вода на ден, за да не се дехидратира. Тетида се възприемала като бавачка на целия свят, тъй като всички имали нужда да пият. Омъжила се за Океан, което не било изненада. Ти обичаш водата? Аз също! Да се вземем!

Четвъртата сестра, Феба, живеела в самия център на света, което за гърците бил Делфийският оракул — священ поток, от който някога чуваш шепот от бъдещето. Гърците наричали това място омфал, което буквално означава пъпа на света.

Феба била една от първите, които чули гласовете в Делфи, но не била мрачна и тайнствена врачка. Името ѝ означава „светъл“, затова винаги гледала на нещата от положителната страна. Пророчествата ѝ били като онези сладки с късметчета, които ти обещават само прекрасни неща. Това е хубаво, ако държиш да получаваш добри новини, но не и ако имаш истински проблем. Представи си например, че предстои да умреш утре. Тогава Феба може да каже:

— Ами, не го мисли контролното по математика идната седмица!

Феба се омъжила за северняка Койос, понеже и той можел да пророкува. За жалост се виждали много рядко, тъй като живеели далеч един от друг. Като бонус мога да ви кажа, че внучето на Феба, известно като Аполон, поело контрола над Оракула. И понеже наследил силите на баба си, Аполон понякога е наричан Феб Аполон.

Сестра номер пет била Мнемозина. С тази моя дислексия трябваше двайсет пъти да ѝ проверя името и вероятно пак съм го написал погрешно. Аз ѝ викам Немозина. Та Мнемозина била родена с фотографска памет, макар че в ония времена никой не знаел какво представлява фотографията. Наистина, помнела всичко — рождените дни на сестрите си, домашните, да изхвърли боклука, да нахрани котките. Понякога от това имало полза, тъй като помнела семейните записки и рядко забравяла каквото и да било. От друга страна, било досадно да е край теб, тъй като никога не ти позволявала да забравиш нещо.

Излагацията, когато беше на осем? Мхм, помни я. Парите, дето ѝ дължиш отпреди три години? Помни ги!

Още по-лошо, Мнемозина очаквала и останалите да помнят като слонове. За да помогне, измислила писмата и записките за нас, нещастниците, които не можем да записваме всичко в главите си. Станала титан на паметта, и най-вече на наизустяването. Следващият път, когато трябва да учите за контролно или да запомните столиците на всичките петдесет щата просто така, благодарете на Мнемозина. Такива идеи произтичат все от нея. Никой от останалите титани не искал да я вземе за съпруга. Смятайте!

И накрая сестра номер шест. Рея. Милата Рея! Била най-сладката и красивата от момичетата титани, от което, разбира се, следвало, че имала най-лошия късмет и най-трудния живот. Името ѝ означава „лекота“, „течение“. И двете дефиниции пасват. Винаги вървяла по течението, хората се чувствали добре около нея. Обикаляла долините по земята, срещала своите братя и сестри, приказвала си с нимфите и сатирите, появили се от кръвта на Уран. Много обичала животните. Лъвът ѝ бил любимец. Видите ли снимки на Рея, почти винаги е с двойка лъвове. Това ѝ позволявало да се разхожда дори в най-лошите квартали.

Рея станала титан на майчинството. Обожавала бебетата и винаги помагала на сестрите си при раждане. Някой ден, след като и тя вече си имала свои деца, щяла да се нарече Велика майка. Но уви, за да стане това, трябвало да се омъжи. И оттам започнали проблемите.

О, всичко било страхотно! Какво можело да се обърка?

Ами и Гея, Майката земя, мислела така. Била толкова доволна да види децата си на власт, че решила да се скрие обратно в земята и да

бъде... ами... земя. Била изживяла много. Имала осемнайсет деца. Дошло време да си почине.

Била сигурна, че Кронос ще бъде добър и вечен цар. Как пък не... Легнала да си дремне, а това в геологически мащаб ще рече, че заспала за няколко хилядолетия.

В това време титаните си народили свои деца, титани от второто поколение. Водното семейство на Океан и Тетида имало дъщеря, наречена Климена, която станала богинята титан на славата. Предполагам, че се е нуждала от слава, тъй като била израснала на океанското дъно, където никога нищо не ставало. Обичала да бърбори и да чете вестници с последните клюки от Холивуд... или поне щяла да го прави, ако Холивуд съществувал. Като много хора, обсебени от жаждата за слава, отишла на запад. И се влюбила в местния титан Япет.

Аха, знам, че й е чичо. Гадно е. Но както казах и по-горе, титаните не са като нас. Съветът ми е да не го мислите много. Както и да е, Япет и Климена си имали син на име Атлас, който се превърнал в изключителен воин и голям тъпанар. Когато пораснал, станал дясната ръка на Кронос и негов палач.

След това на Япет и Климена им се родил син на име Прометей, почти толкова умен, колкото и Кронос. Според някои легенди Прометей измислил низша форма на живот, за която сигурно сте чували — хората. Един ден обикалял по брега на една река, създавал предмети от глина и направил две смешни, подобни на титани фигурки, само че много по-малки и лесни за мачкане. Вероятно в глината е имало от кръвта на Уран, а може би Прометей вдъхнал живот на фигурките нарочно. Не зная. Но те оживели и станали първите хора.

Сигурно се питате дали Прометей е получил медал за това. Ами не. Титаните гледали на хората така, както ние на гризачите. Някои титани ни намирали за сладки, макар че сме умирали много бързо и е нямало причина да съществуваме. Други се отвращавали от нас като от плъхове. Трети не ни обръщали внимание. Иначе самите хора основно се криели в пещерите и тичали насам-натам с надеждата да не бъдат размазани.

А титаните правели нови и нови бебета. Няма да ги спомена тук, иначе ще си говорим до пробуждането на Гея. Койос и Феба обаче имали щерка на име Лето, която решила, че иска да бъде защитница на

младите. Станала първата детегледачка на света. Всички родители титани много ѝ се зарадвали.

Хиперион и Тея, господин и госпожа Сияйни, имали деца, които нарекли Хелиос и Селена. Те управлявали слънцето и луната. Логично, нали? По-ярки неща от тях трудно може да намериш.

Хелиос управлявал слънчевата колесница всеки ден и така навъртял сериозен километраж. Смятал се за суперготин и имал навика да вика на колесницата си „гаджеловка“.

Селена не била толкова лъскава. Управлявала лунната колесница нощем и като цяло не се забърквала в глупости, макар че веднъж успяла да се влюби и така станала участница в най-тъжната любовна история на света. Нея обаче ще ви я разкажа друг път.

Един определен титан нито се женил, нито имал деца. Сещате се. Кронос, господарят на вселената. Стоял си в двореца на планината Отрие и ставал все по-сърдит и по-сърдит на останалите, които си изкарвали страхотно.

Нали не сте забравили проклятието на Уран? Че някой ден собствените му деца ще го свалят от власт? Кронос не можел да се отърве от тази мисъл.

Първо си казал: „Какво толкова. Няма да се женя и няма да имам деца!“.

Не е яко обаче да си стоиш сам, докато всички около теб създават семейства. Кронос си бил спечелил трона честно и почтено, но проклятието му убивало радостта от това, че е насякъл баща си на парчета. Сега трябвало да се пази да не падне от власт, а останалите просто си гледали живота.

Колко несправедливо!

Роднините му рядко го посещавали. След като Гея се прибрала в земята, спрели да идват на вечеря в неделя. Казвали, че са заети, но Кронос подозирал, че неговите братя и сестри, племенници и племеннички всъщност се бояли от него. Той наистина притежавал нрава и жестокостта на баща си, а косата му била доста плашеща. Освен това, когато се ядосвал, имал навика да крещи:

— Ще ви избия всичките!

Но какво е бил виновен, задето си падал по-емоционален?

Една сутрин превъртял. Събудил се от звука, предизвикан от циклоп, който изчуквал парче бронз под прозореца на спалнята му.

Седем сутринта, през уикенда!

Кронос бил обещал на майка си, че ще освободи Върховните циклопи и Сторъките от Тартара, но вече се бил уморил от грозните си роднини. С годините те ставали все по-отвратителни. Миришели на крака, нямали никаква хигиена и постоянно вдигали шум, строели разни неща, обработвали метали, дялали камъни. Свършили му работа за двореца, но сега просто го дразнели.

Кронос викнал Атлас, Хиперион и още няколко от биячите си. Те събрали циклопите и Сторъките и им казали, че ще отидат на пикник да се порадват на дивите цветя. След това пак оковали нещастниците и ги метнали обратно в Тартара.

Гея нямало да се зарадва, ако се събуди, но какво от това? Сега Кронос бил цар. Майка му трябвало да се примири с този факт.

Дворецът притихнал след това, но Кронос ставал все по-сърдит. Не било честно, че не може да си има гадже.

Всъщност той вече бил влюбен. В Рея.

Тя била страхотна. Всеки път, когато семейството титани се събирало, Кронос я зяпал. Ако забележел, че друго момче флиртува с нея, го викал настрана за сериозен разговор, държейки коса в ръка, и предупреждавал да не го прави никога повече.

Харесвал смеха на Рея. Усмивката ѝ била по-ярка от гаджеловката на Хелиос... ъ-ъ, имам предвид слънцето. Обожавал начина, по който къдриците ѝ падали по раменете. Зелените ѝ като долини очи, устните ѝ... Кронос си мечтаел да целуне тези устни.

Рея била мила, добра и всички я обичали. Кронос решил, че ако има такава жена, семейните ще обикнат и него, ще идват по-често на гости, самата Рея щяла да го направи по-добър титан. Животът щял да бъде прекрасен.

Но друга част от него се съпротивлявала на тази мисъл. Не! Не бива да се женя заради глупавото проклятие!

Кронос охкал от раздразнение. Той бил царят на цялата проклета вселена! Можел да прави каквото си иска! Може би Уран просто се бил подиграл с него. Вероятно нямало никакво проклятие. А може би щял да извади късмет, като не му се родят деца.

Забележка — ако не искаш да имаш деца, не се жени за момичето, което е титан на майчинството.

Кронос опитал да се удържи, но накрая се предал. Поканил Рея на романтична вечеря и излял чувствата си пред нея. Предложил ѝ женитба веднага.

Не знам дали Рея го е харесвала, или не. Ако не е, предполагал, че я е било страх да откаже. Говорим за лукавия Кронос, титана, убил собствения си баща. Царят на цялата проклета вселена.

Това, че по време на вечерята косата висяла от кука на стената зад него, а острието ѝ блестяло сякаш още е покрито със златен Икор, не помогнало.

Рея се съгласила да се омъжи за него.

Може пък и да е вярвала, че ще го направи по-добър. Може и самият Кронос да го е вярвал. Имали хубав меден месец. След няколко седмици, когато научил, че Рея — каква изненада — очаква първото си дете, опитал да убеди себе си, че всичко е наред. Бил щастлив!

Нямало да бъде лош баща като Уран. Нямало значение дали ще има момче, или момиче титан. Кронос щял да го обича и да забрави за лошото проклятие.

Така детенцето се родило — красиво момиченце.

Рея тайничко се бояла, че детето им може да бъде циклоп или сторък. Смятала, че и Кронос се страхувал от това. Но не. Детенцето било свършено.

Всъщност прекалено свършено.

Рея я нарекла Хестия. Повила бебето в леки завивки и го показала на гордия баща. В началото Кронос се усмихнал. Детето било сладко, а не чудовище. Но когато гъделичкал малката по брадичката и видял очите ѝ, докато издавал мили звуци, Кронос осъзнал, че Хестия не е точно титан.

Била по-малка от титаните, но по-тежка и с идеални пропорции. Погледът ѝ бил прекалено интелигентен за новородено. Излъчвала сила. Кронос виждал във времето и лесно прозрял как ще изглежда момичето, когато порасне. По-малка от титан, но способна на чудеса. Ще надмине всеки от титаните в каквото си поиска.

Хестия била като подобрена версия на титаните. Титан 2.0, новият хит. Всъщност изобщо не била титан. Била богиня — първата от ново поколение безсмъртни. Докато я гледал, Кронос се почувствал като много стар телефон, поставен до последен модел смартфон. Осъзнал, че дните му са преброени.

Гордата му усмивка помръкнала. Това дете не бивало да пораста, в противен случай пророчеството на Уран щяло да се сбъдне. Кронос трябвало да действа бързо. Знаел, че Рея няма да се съгласи да убият дъщеря ѝ. Затова била дошла с тъпите си лъвове. Не можел да си позволи да се бие в тронната зала. А и нямало как да вземе косата, докато държи бебето. Трябвало да се отърве от Хестия веднага. Необратимо.

Отворил уста — широко, много широко, по-широко, отколкото самият той предполагал, че може. Долната му челюст се откачила, като на онези големи змии, които ядат крави. Натъпкал Хестия в устата си и я глътнал цялата.

АМ! И вече я нямало.

Рея, както може да си представите, изпаднала в истерия.

— Бебчето ми! — изпищяла тя. — Но ти... просто я...

— Мда — оригинал се Кронос, — извинявай.

Очите на Рея щели да изхвъркнат. Продължила да крещи. Щяла да нападне Кронос с голи ръце или да пусне лъвовете си срещу него, но се страхувала да не нарани бебенцето в тялото му.

— Изкашляй я! — настояла тя.

— Не мога — отвърнал Кронос, — имам суперстомах. Нещо падне ли в него, не излиза.

— Как можа да я глътнеш — развикала се Рея, — това бе нашето бебче!

— Ами да, затова — Кронос се опитал да я погледне извинително, — виж, миличка, нещата с това хлапе нямаше да се получат.

— Как така нямаше да се получат?

— Ами има едно проклятие — Кронос ѝ разказал за пророчеството на Уран, — не се сърди, сладкишчето ми. Това бебе дори не бе истински титан. Само бе ди щеше да ни докара. Следващото детенце ще е по-добро, сигурен съм.

Това прозвучало разумно на Кронос, но по някаква причина Рея останала недоволна и си тръгнала вбесена.

Ще си помислите, че Рея никога не му е простила. Тежко е наистина съпругът ти да изяде първородното ви дете като хамбургер. Една нормална майка не би забравила това.

Но Рея се намирала в сложна ситуация.

Първо, Кронос глътнал бебето Хестия цяло. Хестия, подобно на родителите си, била практически безсмъртна. Не можела да умре, макар и в стомаха на баща си. Там сигурно било гадно и тясно, но не и фатално.

„Още е жива — утешила се Рея. — Ще намеря начин да си я върна.“

Това донякъде я успокоило, макар че нямала план. Не можела да използва сила, за да си я върне обратно. Рея била мила богиня. Дори да била опитала да се бие, повечето от яките титани, като Хиперион или говедото Атлас, щели да подкрепят Кронос. Не можела и да рискува, предприемайки изненадваща атака с ножа, косата или дори лъвовете, тъй като така бебето щяло да пострада.

Сега си мислите — *Хей, чакай малко. Нали бебето е безсмъртно, защо Рея се страхувала, че ще го нарани?*

Как да ви кажа, безсмъртните могат да бъдат ранени или осакатени. Нараняването не би ги убило, но те невинаги се изцеляват. Остават си сакати навеки. Ще видите примери за това по-късно. Рея не искала да съсече бебето си у Кронос, тъй като не е приятно да живееш нарязан, особено пък завинаги.

Не можела и да се разведе, тъй като разводът още не бил измислен. А и да е бил, Рея щяла да се страхува да опита. Не я обвинявайте. Както може би сте забелязали, Кронос бил напълно луд. Рея се уверила в това още когато съсякъл баща си с косата и след това се разхождал на купона с подгизналата си от Икор риза, крещейки:

— Яко убийство, момчета! Дай пет!

Нямало как да избяга, тъй като Кронос бил господарят на целия свят. Единственият начин, чрез който можела да се измъкне от него, бил, ако скочи в Тартара, а тя, естествено, не искала подобно нещо.

Затова ѝ оставало само да чака, докато не открие как да си върне Хестия.

Кронос опитал да се държи мило с нея. Купувал ѝ подаръци, завел я на вечеря, като че така можела да забрави бебето в стомаха му. Когато преценил, че е минало достатъчно време — някъде около три-четири дни, — настоял да опитат да имат ново дете.

Защо? Може би тайничко искал да умре. Може би се е оказал обсебен от пророчеството на Уран и е пожелал да види дали

следващото дете ще е истински титан, или един от онези ужасни, могъщи, свършени малки богове.

Така Рея се сдобила с второ бебче — малко момиченце, дори по-сладко от първото. Рея я нарекла Деметра.

Майката се изпълнила с надежда. Деметра била толкова обичлива. Дали нямала да успее да стопи сърцето на Кронос. Можел ли да се почувства застрашен от такова сладурче?

Кронос взел детето на ръце и видял веднага, че Деметра също е богиня. Аурата ѝ блестяла дори по-силно от тази на Хестия. Била „Беда“, с главна „Бета“ — гръцката буква за „б“, ако се чудите.

Този път не се поколебал. Разтворил паст и я глътнал.

Знаете си за писъците от мама, както и за извиненията.

Рея сериозно се изкушила да извика лъвовете си, но сега залогът бил още по-висок. У Кронос имало две нейни деца.

Сигурно смятате, че в корема на титана е било доста претъпкано. Боговете обаче са гъвкави по отношение на размерите си. Някой път са огромни, друг път — не по-големи от хора.

За радост аз не съм попадал в стомаха на Кронос, но подозирам, че малките безсмъртни бебета пораснали вътре, но не станали по-големи. Били като пружини, навиващи се все по-плътно с надеждата, че един ден ще могат да израснат огромни. И се молели всеки ден Кронос да не яде люто с вечерята си.

Бедната Рея! Кронос пожелал да опитат отново.

— Следващото дете ще е по-добро — обещал той, — и няма да го гълтам.

Третото дете също било момиченце. Рея я нарекла Хера. Тя била в най-малка степен титаноподобна и най-божествената. Рея наистина била Велика майка. Всъщност прекалено добра. Всяко следващо дете било по-силно и по-могъщо от предишното.

Рея не искала да заведе малката Хера при Кронос, но тогава имало такава традиция. Таткото взел бебето. Това бил закон, който самата Темида отстоявала. Имало и закон срещу яденето на деца, но Темида я било страх да го спомене пред Кронос.

Така Рея събрала смелост.

— Господарю мой, представям ти нашата дъщеря Хера.

АМ!

Този път Рея напуснала тронната зала без дори да се ядоса. Била прекалено вцепенена от болка, мъка и неверие.

Била се омъжила за патологичен лъжец, убиец и канибал, който яде бебета. Можело ли нещата да станат по-зле?

Всъщност да. Кронос бил цар на вселената, разполагащ с множество силни палачи, така тя нямало накъде да отстъпва, нито как да избяга.

Да. Нещата били по-зле.

Родила още два пъти — две съвършени, красиви бебета. Четвъртото било момче на име Хадес. Рея се надявала Кронос да го остави да живее, защото всеки баща искал да има син, с когото да се гордее, нали?

Ами не. Ам-ам и надолу в стомаха.

Петото дете също било момче — Посейдон. Нещата се развили по същия начин, на една хапка.

Тогавя Рея напуснала двореца. Плакала, вила и не знаела какво да направи. Посетила братята и сестрите си, племенниците си, всеки, който бил готов да я изслуша. Молела за помощ. Но другите титани или се бояли прекалено много от Кронос (като Темида), или работели за него (като Хиперион) и й казали да не се оплаква. Накрая Рея посетила сестра си Феба, при Делфийския оракул, но дори той нямал какво да я посъветва. Рея изтичала до най-близката долина, хвърлила се на земята и започнала да плаче. Внезапно чула шепот, идващ отдолу. Това бил гласът на Гея, която все още спяла. Дори в съня си обаче Майката земя не издържала на риданията на хубавата си дъщеря.

„Когато настане време да родиш следващото си дете — прошепнал гласът на Гея, — върви в Крит и го роди там. Ще намериш помощ на това място, а детето ще е различно и ще спаси останалите.“

Рея подсмръкнала и опитала да се съвземе.

— Къде е Крит?

„Това е остров на юг — рекъл гласът на Гея. — Пресечи Йонийско море до Каламата. После върви наляво и знаеш ли какво — ще го намериш.“

Когато настъпил моментът и Рея усетила, че е бременна, поела си дълбоко въздух, наложила си да се успокои и отишла в тронната зала.

— Господарю Кронос — рекла тя, — заминавам за Крит. Ще се върна с бебето.

— Крит ли — намръщил се Кронос, — че защо?

— Ами — отвърнала Рея — нали знаеш, че Койос и Феба понякога имат видения, свързани с бъдещето?

— Да?

— Не исках да развалям изненадата, но според пророчествата им, ако родя в Крит, ще си най-доволен. А аз живея, за да ви радвам, господарю мой!

Кронос се намръщил. Подозирал нещо, но си помислил: „Хм, изядох пет деца, а Рея е още тук. Ако искаше да пробва нещо, досега да го е направила“.

Освен това мислите му вече се забавяли. Имал пет млади богове в стомаха си, борещи се за пространство, и винаги се чувствал все едно е преял и му се спи.

Не е лесно да носиш у себе си толкова количество богове. Достатъчно за тенис по двойки, че и с рефер. Стояли там толкова дълго, че вероятно се надявали Кронос да глътне едно тесте карти или кутия „Монополи“.

Кронос погледнал към Рея и казал:

— Ще ми доведеш ли бебето веднага?

— Разбира се.

— Добре тогава. Върви. Къде е Крит?

— Не знам — отвърнала Рея, — ще го намеря.

Така и станало. Щом стигнала там, веднага срещнала дружелюбни нимфи, които също били чули гласа на Гея. Отвели Рея до уютна, добре скрита в основата на планината Ида, пещера. Потокът на нимфите течал наблизко, така че Рея щяла да разполага с много прясна вода. Красивата гора предлагала и доста храна.

Да, знам. Безсмъртните живеят основно с нектар и амброзия, но могат да ядат и други неща. Какво му е удоволствието да си бог, ако не можеш да се насладиш на една пица?

Рея родила здраво момченце. То било най-красивото и съвършено от всички богове досега. Нарекла го Зевс, което означава „Небе“ или „Сияние“ или просто „Живот“, в зависимост от това до кой преводач се допитате. Лично аз гласувам за последното, тъй като

според мен надеждата на Рея за детето била простичка — да го запази живо и далеч от враждебно настроени стомаси.

Зевс започнал да плаче, може би усетил тревогата на майка си. Звукът отекнал извън пещерата и се понесъл навън. Бил толкова шумен, та всички узнали, че майката титан е родила дете.

— Страхотно — промърморила Рея, — обещах да отведа детето на Кронос веднага. Сега той ще си каже, че отново е време за бебешка закуска.

Пещерата потреперила. Голям камък се появил от прахта — гладък, овален камък със същата тежест и размери като тези на бога бебе. Рея не била глупава. Разбрала, че това е подарък от Гея. По принцип няма нищо вълнуващо в това майка ти да ти даде камък за подарък, но Рея осъзнала какво трябва да прави с него. Тя увила камъка в дрехите и дала истинското бебе Зевс на нимфите, за да се погрижат за него. Надявала се, че ще успее да извърши подмяната щом пристигне в двореца.

— Ще идвам колкото се може по-често — обещава Рея на нимфите, — как обаче ще се погрижите за бебето?

— Не се тревожи — отвърнала Неда, една от нимфите, — ще го храним с мед от близкия кошер. А що се отнася до млякото, наблизко има безсмъртна коза.

— Какво?

Нимфите довели козата Амалтея, която давала разкошно вълшебно мляко с различни вкусове, сред които шоколадово, нискомаслено и бебешко.

— Страхотна коза — признала Рея, — но ако бебето се разплаче? Кронос слухти от върха на планината Отрие, а както може би сте забелязали, детето има силен глас. Той ще заподозре нещо.

Неда се замислила за това. Отвела Рея до входа на пещерата и извикала Майката земя:

— О, Гея! Знам, че си заспала и не искам да те безпокоя, но ни трябва помощ да опазим детенцето? Ако може по-шумничко!

Земята отново издала тътен. Трима нови помощници се появили, родени от прахта и кръвта на Уран — както ви казах по-рано, това нещо потекло навсякъде. Те били едри, хуманоидни, облечени в кожи и пера и изглеждали сякаш отиват на първобитен фестивал в джунглата.

Били въоръжени с копия и щитове и затова приличали повече на ловци на глави, отколкото на бавачки.

— НИЕ СМЕ КУРЕТИТЕ — извикал един с всичка сила. — НИЕ ЩЕ ПОМОГНЕМ!

— Благодаря — отвърнала Рея, — трябва ли да говориш толкова високо?

— ТОВА Е ШЕПОТЪТ МИ! — обяснил воинът.

Бебето Зевс отново се разплакало. Тримата воини веднага затанцували някакъв племенен танц и заудряли копия у щитовете си, надавайки крясъци и викове. Успешно прикрили плача.

По някаква причина бебето Зевс харесало звука и заспало в ръцете на нимфата Неда. Куретите спрели да викат.

— Добре — казала Рея, след като бученето в ушите ѝ заглъхнало, — явно нещата са под контрол. — След което повдигнала фалшивото бебе. — Пожелайте ми успех.

Щом стигнала планината Отрие, Рея влязла в тронната зала, носейки повитата скала. Била ужасена, че планът ѝ няма да проработи, но след толкова години брак с Кронос се била научила да бъде добра актриса. Приближила царя канибал и извикала:

— Това е най-доброто бебе досега! Малко дете, наречено, ами, Скалчо! Предполагам, ще го погълнеш?

— Да, съжалявам, миличка — отвърнал той, — трябва. Знаеш как е, с онова пророчество...

— Мразя те — изпищяла тя. — Уран бе ужасен баща, но поне не ни изяде!

— Дай ми това дете! — разфучал се Кронос.

— Не!

Кронос изревал и отново демонстрирал невероятните си умения да разширява устата си.

— ВЕДНАГА!

Грабнал повитото „бебе“ и го натъпкал в гърлото си без дори да гледа, точно както се надявала и Рея.

В корема на Кронос петимата несмелени богове чули как скалата се търкаля надолу по езофага.

— Идва! — извикал Посейдон.

Размърдали се, доколкото могат в тясното пространство и Скалчо паднал между тях.

— Това не е бебе — отбелязал Хадес, — мисля, че е скала.

Бил си наблюдателен.

В същото време Рея изнесла в тронната зала представление за „Оскар“. Викала, тропала с крака и нарекла Кронос с всички ужасни имена, за които се сетила.

— СКАЛЧОООО! — заплакала тя. — НЕЕЕЕ!

Кронос го заболял коремът.

— Много е тежко това дете — ожалил се той, — с какво си го хранила?

— Какво те интересува — изплакала Рея, — няма да ти раждам повече деца!

Кронос не възразил. Бил съвсем претъпкан.

Рея избягала с плач от тронната зала, а той не се опитал да я спре.

Накрая нещата в двореца притихнали. Кронос вече бил убеден, че е неутрализирил проклятието на Уран. Няма как децата му да го победят, тъй като знаел точно къде са. Той бил цар на вселената и така щяло да си остане завинаги.

В същото време Рея посещавала планината Ида при всяка възможност. Момченцето й растяло, а Рея направила така, че да научи всички приказки за ужасния си баща и петимата несмлени братчета и сестричета в стомаха му, които чакали да бъдат спасени.

Затова може да се досетите, че когато Зевс пораснал, настъпила епична битка между баща и син. Ако искате хепиенд на историята за Кронос и титаните, спрете да четете дотук, тъй като в следващата глава Зевс се развихря.

ОЛИМПИЙЦИТЕ ЧУПЯТ ГЛАВИ

Зевс имал хубаво детство на планината Ида. Прекарвал дните си в разходки със сатирите и нимфите из горите, от шумните си приятели Куретите се научил да се бие, ядял сладък мед и пиел вълшебно мляко (вкусно) и, разбира се, никога не стъпил на училище, тъй като то още не било измислено.

Когато станал млад бог, вече изглеждал добре — смугъл заради времето, прекарано в гората и на плажа. Имал къса черна коса, добре подрязана брада, очи, сини като небето, макар те бързо да потъмнявали, когато се ядосвал.

Един ден майка му Рея дошла на колесницата си, теглена от лъвовете.

— Зевсе — казала тя, — трябва да си намериш работа за през лятото.

Той се почесал по брадата. Той обичал лятото, но не и работата.

— Какво имаш предвид?

Очите на Рея светнали. Отдавна планирала отмъщението си срещу Кронос. Сега, когато видяла сина си уверен, силен и красив, разбрала, че времето е настъпило.

— В двореца се отвори свободно място за келнер — каза тя.

— Но аз никога не съм работил като такъв! — отвърнал Зевс.

— Лесно е — уверила го Рея, — когато цар Кронос поиска напитка, ти ще му я носиш. Не плащат много, но работата си има предимства, като например това, че ще свалиш баща си от власт и ще станеш господар на света.

— Става — отвърнал Зевс, — Кронос обаче няма ли да разпознае, че съм бог?

— Мислих за това — казала Рея. — Братята и сестрите ти са живи в търбуха на Кронос и вече са пораснали, подобно на теб. Това означава, че имат силата да променят размерите и фигурата си. Ти също трябва да я имаш. Постарай се да си по-малко божествен, повече... титаноподобен.

Зевс се замислил. Вече бил открил уменията да си променя формата. Веднъж уплашил бавачките си нимфи, като се превърнал в мечка. Друг път станал вълк и така спечелил едно надбягване със сатири. Те твърдели, че мами, но това не било вярно. Нали тичал? Вълците тичали. Не се бил превърнал в орел, макар да можел и това.

От титаните Зевс бил виждал само майка си отблизо, но знаел, че те са малко по-големи от него. Не излъчвали сила по същия начин, имали малко по-различна аура, по-свирепа и груба. Представил си се като титан. Когато отворил очи, за пръв път се видял по-висок от майка си и се почувствал така, сякаш е спал след дълъг ден, в който е душил враговете си.

— Отлично — рекла Рея, — а сега на интервюто за работа.

Когато Зевс за пръв път видял планината Отрие, ченето му увиснало. Дворецът бил огромен, а черните му кули се извисявали в небесата като алчни пръсти, протегнати към звездите.

Крепостта била построена така, че да внушава страх. Зевс разбрал това веднага. Изглеждала обаче самотна и тъжна, неподходяща за един цар. Зевс преценил, че ако има свой дом, ще е по-готин от Отрие. Не му харесвал вида на Мрачен владетел. Неговият дворец щял да бъде бляскав, ослепително бял. Но едно по едно, напомнил си той. Първо трябвало да стане келнер.

Рея придружила сина си до тронната зала, където старият цар канибал спял на трона си. Годиците не се отнесли добре с Кронос, въпреки че бил господар на времето. Не бил точно остарял, но изглеждал уморен и безжизнен. Да състарява и убива смъртните вече не го забавлявало. Да мачка хората не го разсмивало както преди, въпреки сладките им писъци.

Бил надебелял от постоянното ядене и пиене. Петимата богове в стомаха му не помагали. Били станали по-големи и тежки с годиците. Непрекъснато се мъчели да излязат през гърлото на Кронос. Тези опити били неуспешни, но Кронос се чувствал, все едно всеки момент ще повърне.

Рея приближила трона.

— Господарю мой, искам да ви запозная с някого.

Кронос изсумтял и отворил очи.

— Не бях заспал!

След това премигнал към младия титан, който стоял пред него.

— Кой...

— Аз съм Зевс, господарю мой — поклонил се младият безсмъртен. Зевс не виждал смисъл да крие истинското си име. Кронос, така или иначе, не го бил чувал. — Бих искал да бъда ваш келнер.

Кронос се загледал в лицето на новодошлия. Нещо в него му изглеждало смътно познато — блясъкът в очите, лукавата усмивка. Наистина всички титани били роднини. Сигурно е това. Кронос вече имал толкова племенници, че не помнел всичките. Въпреки това младежът го смутил с присъствието си.

Огледал се наоколо и опитал да си спомни кой го е запознал с момчето, но Рея вече се била скрила в сенките. Стомахът на Кронос бил прекалено пълен, а мислите му твърде неясни, за да остане подозрителен дълго време.

— Е — казал той на момчето, — имаш ли опит като келнер?

— Не, господарю мой — ухилил се Зевс, — но се уча бързо. Мога да пея, да танцувам и да разказвам сатирски вицове.

Зевс изпял песен, на която го били научили нимфите. След това показал някои от танцовите стъпки на Куретите. От много време на планината Отрие не се било случвало нищо толкова интересно. Другите титани се събрали в тронната зала да гледат. Скоро се смеели, ръкопляскайки. Дори Кронос се усмихнал.

— Нает си — рекъл той, — всъщност тъкмо ожаднях.

— Чашата идва за вас. — Зевс отишъл да намери кухнята, а там напълнил една златна чаша с леденостуден нектар.

Не след дълго Зевс вече бил най-популярният сред слугите в двореца. Никой не носил чаши така умело като него. Песните му били по-звънливи от потоците в планината Ида, а сатирските вицове толкова пиперливи, че няма как да ги разкажа в една книга.

Винаги знаел какво точно му се пие на Кронос — топъл нектар с подправки, студен с лимон, коктейл от нектар и червена боровинка. Направил достояние на титаните пиянските надпревари, които били популярни сред сатирите. Всички на масата започвали да пият по едно и също време, а най-бързо пиещият печелел. Какво точно? Ами нищо, но било начин да се покажеш, понеже нищо не изглежда по-титанично и мъжествено от това да капе нектар по брадичката и блузата ти.

Състезанията събудили у Кронос стария дух. Наистина бил цар на вселената, но си оставал най-малък от дванадесетте деца. Не можел да позволи на братята и племенниците си да го побеждават в каквото и да е. Затова въпреки постоянно пълния си стомах успявал да изпие цял бокал нектар за три секунди, а бокалите на титаните са с размери на малки хладилници.

Вярвал на Зевс, че ще напълни чашата му с това, което се поглъща най-лесно.

Точно според плана на самия Зевс.

Една нощ Кронос вечерял с любимите си пълководци, а Зевс направил няколко специални отвари за пиянското състезание. Нимфите от планината Ида го били научили на доста неща за билките. Знаел от кои ще ти се приспи, от кои ще се замаеш и от кои ще ти стане толкова зле, че да си изповръщаш червата.

За гостите на царя Зевс смесил няколко билки за сън и замайване. За Кронос приготвил специална смес от нектар и горчица. Според някои версии на историята Зевс използвал вино, но това няма как да е вярно, тъй като виното още не било измислено. Затова по-късно.

Така или иначе, напитката в бокала на Кронос била повече от гадна. Зевс я оставил настрана и зачакал подходящия момент.

Вечерята започнала както обикновено, с много ядене, пиене и коментари относно титаничните новини от деня. Зевс не спирал да налива нектар, разказвал на гостите шеги и пеел. Към края на вечерта, когато всички били доволни, отпуснати и сънливи, Зевс започнал да хвали пияческите умения на царя.

— Кронос пие най-добре — обявил той, — трябва да го видите. Лудетина! Рекордът му е три секунди, ако не бъркам?

— Ъх — казал Кронос. Вече бил преял и се надявал да не се стига до надпиване.

— Ако поиска, може да пие по-бързо от всички вас — казал Зевс, — обзалагам се, че днес ще постави нов рекорд. Не бихте ли желали да видите това?

Атлас, Хиперион и Койос извикали одобрително и поискали състезание.

Кронос не бил в настроение, но не можел да откаже. Честта му била заложена на карта. Махнал на Зевс за още един кръг.

Зевс изтичал до кухнята и донесъл отварите си. Предложил на гостите сънотворното. Накрая дал питието на Кронос, като не му оставил време да го помирише, а направо извикал:

— Готови, старт!

Титаните изпили вкусните си напитки. Кронос веднага осъзнал, че нектарът е странен на вкус, но участвал в състезание. Не можел да спре да пие. Трябвало да пресуши бокала! Може би просто не усещал вкуса толкова добре, защото бил преял. Досега Зевс никога не го бил подвеждал.

Кронос изпил нектара за две секунди и половина. Оставил бокала отстрани на масата и извикал.

— Печеля! Аз...

Но последващият звук, изтръгнал се от гърлото му, бил като на давец се пеликан. Няма как да разкажа за това, без да е неприятно. Повърнал. Царствено. Както се полага на господар на вселената.

Стомахът му опитал да излезе през гърлото. Устата му самичка зейнала, за да изплюе петте деца, една много олигавена скала, няколко бисквити и регистрационния номер на една колесница (не, не знам как се е озовала вътре).

Петимата повърнати богове веднага пораснали. Превърнали се във възрастни и застанали до масата за хранене. Титаните ги зяпнали в недоумение. Умовете им работели бавно заради повърнатия нектар.

А Кронос още се мъчел да си повърне червата.

— Хванете... — изграчил той — ги!

Атлас реагирал първи.

— Стража! — креснал той и опитал да се изправи, но бил толкова замаян, че рухнал в скута на Хиперион.

Зевс искал да хване косата на баща си и да посече стария канибал на място, но другите титани започнали да се съвземат от шока. Били бавни и сънени, но въоръжени, а единственото оръжие на Зевс била таблата за сервиране. Армията му се състояла от петима лигави невъоръжени богове, прекарвали целия си живот в търбуха на татко си и не влизали никога в битка.

Стражите се появили в тронната зала.

Зевс се обърнал към обърканите си братя и сестри.

— Аз съм вашият брат Зевс. Последвайте ме и ще получите както свобода, така и възмездие. А също козе мляко и мед.

Боговете били доволни. Докато Кронос и бойците му се мъчели да извадят оръжията, Зевс и неговите братя и сестри се превърнали в орли и излетели от двореца.

— А сега какво? — попитал Хадес.

Шестимата богове се били събрали в тайната пещера на Зевс в планината Ида, която братята и сестрите му отказвали да наричат Зевсова пещера. Зевс им разказал какво се случва по света, но знаели, че няма да могат дълго да останат в планината Ида. Нимфите били чули слухове, прошепнати през земята: Кронос изпращал титаните си да претърсят света и да намерят бежанците. Искал да ги върнат обратно, във вериги или на късове. Няма предпочитания.

— Сега трябва да се бием — заявил Зевс.

Посейдон изсумтял. Бил прекарал само ден извън корема на Кронос, но вече не харесвал малкия си брат, малкия Зевс, който си мислел, че може да ги командва само защото ги бил спасил.

— Съгласен съм да се бием с татко — отвърнал Посейдон, — но ни трябва оръжия. Имате ли такива?

Зевс се почесал зад ухото. Не бил мислил в далечна перспектива.

— Ами не...

— Може би трябва да сключим мир — предложила Хестия.

Останалите я погледнали все едно е луда. Хестия била най-старата и милата сред боговете, но нейните братя и сестри не я приемали насериозно. Човек се пита дали светът не би бил по-различен, ако Хестия била сложена да управлява, но уви...

— Не — отсякла Деметра, — никога няма да простя на баща ни. Може би ще успеем да откраднем косата му. Ще го насечем така, както той е насякъл Уран! А после ще използваме косата за нещо по-полезно като жътвата. Видяхте ли красивите поля, над които прелетяхме?

— Стига с тая жътва — намръщила се Хера на сестра си, — през всичките години в търбуха на Кронос не спря да дуднеш за растения, които дори не беше виждала преди днешния ден!

— Не знам — изчервила се Деметра, — винаги сънувам зелени поля. Толкова са мирни, красиви и...

— Деца мои — чул се глас от гората.

Майка им Рея излязла пред тях. Прегърнала всяко едно от прекрасните си деца и плакала от радост, задето вече са свободни. След това ги събрала на едно място и рекла:

— Знам откъде може да намерите оръжия.

Разказала им историята за Сторъките и Върховните циклопи, които Кронос бил прогонил в Тартара за втори път.

— Сторъките са невероятни зидари — уверила го Рея. — Построили замъка на Кронос.

— Който е страхотен — признал Зевс.

— Те са силни и мразят Кронос — продължила Рея, — ще бъдат полезни в битка. Циклопите пък са умели ковачи. Ако някой може да изкове оръжие, по-силно от косата на баща ви, това са те.

Тъмните очи на Хадес блеснали. Идеята да се спуснат в най-опасната част на съзиданието някак си му харесала.

— Значи ще идем в Тартара, за да върнем Циклопите и Сторъките?

— Лесна работа — казала Хера. Поне така ѝ се струвало след всичките тези години в търбуха на Кронос, през които той я затрупвал с погълнатата от него храна. Трохите и глазурата винаги се оплитали в косите ѝ. — Да вървим.

Да нахлуеш в Тартара не изглежда особено лесна задача, но шестима богове могат да постигнат много, ако си го поставят за цел.

Хадес намерил мрежа от пещери, която слизала надълбоко в Подземното царство. Отвътре му идело да намира верния път сред тунелите. Повел братята и сестрите си по течението на подземната река, наречена Стикс, докато не стигнал ръба, от който тя се изливала в недрата на Тартара. Боговете се превърнали в прилепи и полетели към бездната.

На дъното се натъкнали на мрачен пейзаж: скални колони, сива пустош, огнени бездни и отровна мъгла. Имало също и всякакви чудовища и зли духове, обитаващи мястото. Явно Тартара, духът на Ямата, се бил срещал с други първични божества в мрака и създал свое поколение деца.

Шестимата млади богове допълзели до най-строго охраняваната зона, обградена от висока медна стена и патрулирана от демони. Преобразени като прилепи, боговете лесно прелетели над стената, но щом се озовали вътре, видели тъмничарката и едва не припаднали.

Кронос лично бил наел най-ужасното изчадие в Тартара, за да е сигурен, че скъпоценните му затворници никога няма да избягат.

Наричала се Кампе.

Не знам дали Кронос я е намерил в каталог за охранители, но ако чудовищата от най-лошите ви кошмари имат кошмари, ще сънуват Кампе. От кръста нагоре тя била жена със змии вместо коси (това ви е познато, тъй като се е наложило като модна прическа сред други чудовища). От кръста надолу била четирикрак дракон. Хиляди змии излизали от краката ѝ като треви. Кръстът ѝ бил опасан с главите на петдесет ужасни зверове — мечки, глигани, тасманийски дяволи, — които винаги виели и искали да изядат змиите, оформящи полата на Кампе. Огромни, черни прилепови криле излизали от раменете ѝ. Подобната ѝ на скорпион опашка се люлеела напред-назад и изпускала отрова.

Както виждате, Кампе била далеч от представата за идеалното гадже.

Боговете наблюдавали иззад скалите, докато чудовищната тъмничарка топуркала напред-назад, бичувала върховните циклопи с огнен камшик и жилела Сторъките със скорпионската си опашка винаги щом излезели от строя.

Бедните затворници били принудени да работят без почивка, без вода, сън, храна, без нищо. Сторъките прекарвали времето си в далечния край на двора и носели тежки каменни блокове от твърдия вулканичен под. Циклопите се трудели в другия край. Всеки от тях имал пещ, в която топял метали и изработвал слитъци от желязо и бронз. Ако някой от циклопите се опитал да седне или дори да спре, за да си поеме дъх, Кампе оставяла нови рани по гърба му с камшика си.

Дори по-лошо, не давала на затворниците да завършат каквото и да било. Веднага щом Сторъките се сдобиели с добра купчина строителни блокове, Кампе ги принуждавала да ги трошат на прах. В мига, в който циклопите били на ръба да завършат оръжие, щит или дори работен инструмент, който можел да бъде опасен, Кампе го взимала и хвърляла обратно в магмата.

Сигурно си мислите — чакай сега, те били шестима здрави мъжаги срещу една жена. Как не са се справили с нея?

Кампе обаче имала камшик. Отровата в опашката ѝ можела да обезвреди дори върховен циклоп за цели часове, оставяйки го да се гърчи от болка. Дума да няма, че драконовата жена си била ужасяваща, а и затворниците били с оковани крака, така че да не могат да избягат надалеч.

Освен това Сторъките и Циклопите били добродушни. Въпреки страховития си вид били строители, а не бойци. Трябвал им комплект „Лего“, за да са щастливи.

Зевс изчакал Кампе да отиде в далечния край на затвора и изтичал до най-близкия циклоп.

— Псст! — извикал той.

Циклопът свалил чука си. Обърнал се към Зевс, но окото му се било взирано в огъня толкова дълго, че не видял с кого разговаря.

— Казвам се Бронт — рекъл циклопът, — а не Псст.

„Ох, помислил си Зевс. — Няма да ми е лесно.“

— Хей, Бронт — Зевс говорел бавно и весело, все едно се опитвал да примами кученце, — аз съм Зевс. Дойдох да те спася.

— Чувал съм това и преди — намръщил се Бронт, — Кронос ни измами веднъж.

— Зная — казал Зевс, — но той е и мой враг. Заедно можем да отмъстим и да го хвърлим тук долу. Как ти звучи това?

— Добре звучи, но как да стане? — попитал Бронт.

— Трябват ни оръжия — рекъл Зевс, — може ли да ни направите няколко?

— Кампе не ни изпуска от поглед — поклатил глава Бронт, — не ни оставя да завършим нищо.

— Защо тогава всеки от вас не направи различни части от оръжията — предложил Зевс, — така може да ги съберете в последния момент и да ни ги подадете. Кампе изобщо няма да разбере.

— Ти си бил голям умник.

— Знам. Разкажи на приятелите си — след тези думи Зевс се скрил обратно зад скалите.

Бронт прошепнал плана на братята си Аргей Аргео и Стероп Стеропес. След това заудряли по наковалните с чукове, следвайки таен код, който били изработили, и изпратили съобщението в другия край на двора, където били Сторъките — Бриарей, Котос и Гиес.

Знам, имената са ужасни, но не забравяйте, че Гея нямала много време да кръсти тризнаците си преди Уран да ги метне в Тартара. Поне не ги е нарекла Хюи, Дюи и Луи.

Боговете зачакали в тъмното, докато циклопите изработели новите оръжия, правейки всяко от тях да изглежда безобидно и

недовършено. Не знам дали това би минало през охраната на някое летище, но успяло да заблуди Кампе.

Следващия път, когато жената дракон обърнала гръб на циклопите и отишла в далечния край на двора, Бронт бързо сглобил първото вълшебно оръжие и го подхвърлил на Зевс. Приличало на бронзова ракета, около метър дълго, с цилиндри във всеки край. Ръката на Зевс паснала идеално на центъра. Веднага щом го повдигнал, тялото му потръпнало от насъбралата се сила.

— Какво е това — намръщил се Посейдон, — не е коса!

От цилиндрите хвъркнали искри. Електричеството преминало от единия до другия край. Зевс посочил с нещото най-близката скала и от него изскочила назъбена светкавица, която я превърнала в прах.

— О, да — рекъл си Зевс, — това ще ми свърши работа.

За щастие Кампе не обърнала внимание на взрива. Може би в Тартара често имало взривове.

След няколко минути Бронт им подал следващото оръжие — копие с три върха. Взел го Посейдон. Незабавно се влюбил в тризбеца. Обичал остри неща. Освен това чувствал силата на бурите в него. Когато се концентрирал, миниатюрен смерч се образувал около върховете, а после започнал да се завихря все по-бързо и по-бързо. Щом забил остриетата в земята, подът на Ямата започвал да се тресе и пука.

— Най-якото оръжие — обявил той.

Бронт им подал трети предмет. Хадес го хванал — блестящ бронзов шлем, на който били изобразени сцени на смърт и разруха.

— Вие получавате оръжия — оплакал се Хадес, — а на мен дават шапка.

След това си я поставил и изчезнал.

— Пич, невидим си — рекъл Зевс.

— Аха — въздъхнал тъжно Хадес, — свикнал съм.

— Не бе. Наистина.

— Какво? — Хадес се насилил да стане видим.

— Това е зловеща шапка — рекла Деметра.

— Мда — съгласил се Хадес, — ами да, такава си е.

Решил да пробва нещо друго. Погледнал към братята си. Вълни на ужас изригнали от шлема. Зевс и Посейдон пребледнели. Започнали да се потят. Зевс едва не изпуснал мълнията.

— Стига! — изсъскал той. — Тръпки ме побиват!
— Това май не е толкова лошо — ухилил се Хадес.
Хера скръстила ръце и подсмръкнала презрително.

— Момчета! Предполагам, че ние няма да получим оръжие.
Просто ще си седим и ще ви окуражаваме, докато вие вършите цялата
работа?

— Не се безпокой, сладурче — намигнал ѝ Зевс, — ще те пазя.
— Ще повърна — отвърнала Хера.

Вероятно циклопите щели да направят оръжия и за жените, но в този момент Кампе се обърнала и тръгнала обратно към тях. Може би е забелязала пушека от мълнията на Зевс или завихрените облаци от тризъбеца на Посейдон, а може би е усетила страха във въздуха, изпуснат от шлема на Хадес. Не е ясно кое е издало присъствието на боговете, но тя го почувствала, вдигнала камшик и завила.

— УУУУУУУУ!

След което се втурнала към скривалището. Опашката ѝ заплющяла, хилядите змии около краката ѝ изпуснали отрова.

— Страхотно — промърморила Хера.

— Тази е моя — обещал Зевс.

Изправил се и вдигнал мълнията. Съсредоточил цялата си енергия в оръжието. БУМ!

Сплит от бяла енергия се изстрелял към Кампе — най-ярката светлина, виждана някога в Тартара. Кампе само си помислила „Олеле“, след което мълнията я направила на змийски конфети.

— За *това* става въпрос! — извикал щастливо Зевс.

— Човек, дай шанс и на останалите — свалил тризъбеца Посейдон.

— Добре. Върви да освободиш циклопите и Сторъките — предложил Зевс.

Посейдон изсумтял, но ударил с тризъбеца по земята и оковите паднали от краката на затворниците.

— Благодарим — рекъл Бронт, — ще ви помогнем да се преборите с Кронос.

— Отлично! — казал Зевс.

— А оръжията за дамите... — прокашляла се Хера.

Отвъд бронзовите стени чудовищни резове отекнали в Ямата. Всеки дух и звяр в Тартара бил видял мълнията и сега идвал да

разузнае какво става.

— Трябва да тръгваме — казала Деметра, — веднага.

Това била най-добрата идея на Деметра, без да говорим за зърнените закуски. Затова Хадес повел братята и сестрите си към Горния свят, заедно с шестимата големи нови приятели.

Но Кронос не бил лесен противник.

Според повечето истории войната с титаните продължила десет години. А може Кронос да е прибегнал до трикове с времето, за да я направи толкова дълга, с надеждата, че боговете ще се откажат. Не проработило.

Великата майка Рея посетила всеки титан, за когото се сетила, убеждавайки го да подкрепи Зевс. Мнозина се вслушали в нея. Кронос не бил особено популярен водач. Почти всички жени титани помогнали на Зевс или поне не му пречели. Прометей, създателят на хората, бил достатъчно умен, че да запази неутралитет. Океан си останал в дълбините на океана. Хелиос и Селена, слънцето и луната, се съгласили да не взимат участие, като в замяна поискали само да задържат работата си.

Така срещу боговете останали Кронос и повечето мъже титани. Атлас бил техен предводител и най-силен боец.

Боговете и титаните започнали войната предпазливо — тук взривят остров, там изпарят някое море. Титаните били силни и добре въоръжени. В началото имали предимство. Дори с вълшебните оръжия на циклопите, титаните не били лесни противници. Трудно било да не хвърлиш тризъбеца и да не побегнеш, докато Атлас идва за теб с крясъци и размахвайки меч.

Но боговете се научили да се бият. Циклопите снабдили всички съюзници на Зевс с модерни оръжия. Сторъките се научили да мятат камъни като живи катапулти.

Колко трудно е да се хвърлят камъни, мислите си вие.

Сега опитайте да хвърлите камък с двете си ръце и да улучите мишената. Не е толкова лесно, колкото звучи. А сега си представете, че координирате сто ръце, които мяткат скали с размера на хладилници. Ако не сте внимателни, ще засипете с камъни себе си и съюзниците си.

Но макар че боговете се научили да се сражават, войната продължила дълго, тъй като никой от бойците не можел да умре. Можело да пуснеш гръм върху някого, да го намушкаш, да събориш

къща отгоре му и той пак оцелявал. Трябвало да плениш врага и да го нараниш така, че да не се изцери напълно. След това да решиш какво да правиш с тялото. Както Зевс узнал, дори да хвърлиш някого в Тартара, нямамо гаранция, че той ще остане там завинаги.

А малките битки нямамо да решат нищо.

Най-накрая Зевс измислил големия си план.

— Трябва да нападнем планината Отрие — казал той на братята и сестрите си по време на седмичната среща, — да атакуваме директно щабквартирата им. Направим ли това, титаните, които са ни врагове, ще се съберат да защитят Кронос. И така ще ги победим накуп.

— С други думи — отвърнал Хадес, — искаш да се самоубием.

— Поне веднъж да се съглася с Хадес — опрял се на тризъбеца си Посейдон. — Изкачим ли се по върховете на планината Отрие, Атлас ще ни очаква. Войниците му ще имат предимството да защитават. Ще ни сплескат на пихтия. Опитаме ли да полетим, ще ни свалят от въздуха. Имат си антибожествени оръжия.

— Но моят план е различен — светнали очите на Зевс, — ще омекнат, когато нападнем от съседната планина.

— Какво да направим? — попитала Деметра. Не й било удобно в бронята, макар сама да си я била приготвила. Била нарисувала стрък ечемик и маргаритка на щита, а като основно оръжие държала страховита градинска лопатка.

Зевс начертал в прахта карта на континентална Гърция. До планината Отрие имало друга планина — не така висока и не така известна. Наричала се Олимп.

— Ще завладеем Олимп — казал Зевс, — няма да очакват това. Така Отрие ще е в обсега на далекобойните ни оръжия. Сторъките ще ги засипят с камъни. Аз ще пусна мълниите, а Посейдон ще призове бури и земетресения.

— А аз ще стане невидим — промърморил Хадес.

Зевс потупал брат си по рамото.

— И ти имаш важна роля. Ще изпратиш вълни на ужас сред враговете. Веднъж щом унищожим защитата им, ще прелетим над тях и...

— А ние, трите богини — настояла Деметра, — и ние можем да се бием!

— Разбира се — усмихнал се нервно Зевс, — няма мислите, че съм забравил?

— Да! — отвърнала Деметра.

— Та както и да е — продължил Зевс, — ще прелетим до планината Отрие, ще счупим главите на онези, които не са се предали, и ще ги отведем като затворници.

Хестия се увила в простата си кафява дреха.

— Мисля, че все пак трябва да се помирим.

— НЕ! — извикали останалите.

Хера потупала картата в прахта.

— Доста безумен план. Но ми харесва.

Така в онази нощ, скрити под покривалото ѝ, боговете и техните съюзници за пръв път се покатерили на планината Олимп.

Следващата сутрин, докато Хелиос карал гаджеловката из небето, цар Кронос се събудил от звук, напомнящ гръмотевица. Вероятно защото наистина била гръмотевица.

Във всички посоки имало буреносни облаци. Зевс пуснал мълния, която съборила най-близката кула от черен мрамор и тя станала на парчета. Сторъките хвърляли толкова много камъни към планината Отрие, че когато Кронос погледнал през прозореца, решил, че ваят скали. Красивите куполи на двореца рухнали сред облаци прах. Стените се сринали. Колоните паднали като парченца от домино. Сторъките били построили планината Отрие, знаели и как точно да я унищожат.

Докато дворецът се тресял, Кронос грабнал косата си и извикал на събратята си да нападнат. Бедата обаче била в това, че:

а) косите не помагали особено срещу мълнии и камъни,

б) никой не го чул заради шума

и

в) дворецът се разпадал около него.

Точно когато казал: „Титани, напред!“, три тона таван се изсипал върху главата му.

Така битката се превърнала в клане, макар и такова, в което никой не умрял.

Няколко титани опитали да контраатакуват, но ги погребали с камъни. След първата атака боговете прелетели и довършили

съпротивата. Посейдон призовал земетресения, които да погълнат враговете. Хадес изскачал от различни места и викал:

— Бау!

А шлемът на ужаса (или бау-шапка, както бил известен сред останалите) карал титаните да тичат към ръба на скалите или право в ръцете на върховните циклопи.

Когато прахта паднала и буреносните облаци се разсеяли, дори боговете били смаяни от стореното. Не само дворецът на Кронос бил изчезнал, но и връхът на планината Отрие паднал с него. Нали ви казах, че Отрие била най-високата планина в Гърция. Вече не. Днес планината Олимп, която някога била по-малка, е на над две хиляди метра надморска височина. Планината Отрие е само хиляда и петстотин метра. Зевс и Сторъките буквално я намалили наполовина.

Циклопите изровили титаните от камънака и ги оковали. Никой не се измъкнал. Генерал Атлас и четиримата братя, които контролирали краищата на света, били домъкнати пред Зевс и принудени да коленичат.

— Милите ми чичовци — изкикотил се Зевс — Койос, Криос, Хиперион и Япет. Вие четиримата заминавате директно за Тартара, където ще останете завинаги!

Четиримата братя свели глави посрамени, но генерал Атлас се изсмял на похитителите си.

— Жалки богове! — изревал той. Дори окован във вериги бил плашещ.

— Въобще не знаете как работи вселената. Хвърлите ли тези четиримата в Тартара, цялото небе ще падне отгоре ни! Само присъствието им в четирите края на света пречи на Уран да ни размаже!

— Вероятно — ухилил се Зевс — за радост, Атласе, имам решение. Винаги си се хвалел със силата, която притежаваш. Затова отсега нататък ще крепиш небето сам-самичък!

— Какво?

— Бронт, Аргей Аргес, Стероп Стеропес — викнал Зевс, — ва-аш е!

Върховните циклопи отвели Атлас на далечен планински връх, където небето било твърде близо. Не знам как го направили, но принудили небето да оформи нова централна колона, на която да се

подпира. Вързали Атлас за планината и стоварили небето върху раменете му. Сега се питате защо не е отказал, защо не оставил небето да падне?

Надявам се, че съм споменал за оковите. Не можел да избяга, без да го сплескат. Освен това е трудно да прецените, ако не сте го правили (като мен), но да подпираш небето е като да си заклещен под щанга. Цялото ви усилие е насочено към това да попречите на нещото да ви смаже. Не може да го повдигнете, понеже е твърде тежко. Не може да го пуснете, тъй като ще ви сплеска, ако падне. Можете само да го крепите, да се потите и да скимтите „Помощ“ с надеждата някой да влезе във фитнес салона, да забележи, че бавно ставате на палачинка, и да махне щангата от вас. Но ако на никого не му пука? Представете си, че сте в такава ситуация завинаги.

Такова било наказанието на Атлас. На другите титани им се разминало. Просто ги метнали в Тартара.

Но остава висящ въпросът за един милион драхми. Каква била съдбата на Кронос?

Има много различни истории. Повечето гласят, че Лукавият бил изваден от камънаците и отведен при Зевс. Според тях бил окован като останалите и хвърлен в Тартара.

Според някои по-късни разкази, които ми допадат, Зевс взел косата на баща си и го насякъл така, както Кронос насякъл Уран. После го хвърлили в Тартара, нарязан на ситно. Оттам идвала идеята, че Времето с Косата бива побеждавано всяка Нова година от бебето Зевс. Според тази логика мълниите трябва да са фойерверки.

Според други разказвачи Зевс пуснал Кронос от Тартара след много години и го оставил да си живее в Италия или да управлява Елисейските поля. Но аз не вярвам. Няма смисъл, ако смятате, че Кронос бил накълцан. А и ако познавате Зевс, ще сте наясно, че той не е благ и всеопрощаващ.

Така или иначе, с Кронос било свършено, ерата на титаните приключила. На онези, които не се борели срещу боговете, било позволено да останат свободни. Други като Хелиос и Селена дори запазили работата си. Трети даже се оженили за богове.

Зевс се обявил за цар на вселената, но бил по-умен от Кронос. Седнал с братята си и казал:

— Вижте, искам да съм честен с вас. Нека хвърлим зар за това кой коя част на света да управлява. Този, който има най-висок резултат, избира пръв!

— Аз съм кутсузлия — намръщил се Хадес, — за кои части говорим?

— Небето, морето и Подземното царство — отвърнал Зевс.

— Тартара ли? — попитал Посейдон. — Отвратително.

— Не бе. Горното Подземно царство — отвърнал Зевс, — приятната част до повърхността. Там не е толкова лошо. Има големи пещери, скъпоценности, реката Стикс.

— Хм — запитал се Хадес, — а самата земя? Гърция и останалите владения?

— Неутрална територия — предложил Зевс, — всички можем да работим на Земята.

Братята се съгласили. Забелязвате ли, че сестрите не били поканени на играта на зарове? Знам, не е честно. Но така се случило.

Без да е изненада, Зевс изкарал най-високия резултат и избрал небето за свое владение, което било логично заради мълниите. Посейдон постигнал втория най-висок резултат, избрал морето и станал върховен бог на водата, над Океан, който бил изгонен в краищата на света, и Понт, който си спял в тинята.

Както и очаквал, Хадес хвърлил най-ниския резултат. Взел Подземното царство, което пасвало на мрачния му характер, затова не се оплаквал (много).

Сторъките построили на Зевс бляскавия дворец, за който мечтаел, на върха на планината Олимп. След това Зевс ги върнал в Тартара, но този път като тъмничари на титаните. Сторъките не възразили. Сега поне не ги биели.

Върховните циклопи вече работели за боговете. Направили си работилница на дъното на морето до остров Лемнос. Там имало вулканична лава, която да нагорещява пещите им. Правели с тонове специални оръжия и други колекционерски изделия. При това имали солидна здравна осигуровка и седмица платен отпуск всяка година.

Що се отнася до боговете, Зевс поканил всички да живеят на планината Олимп. Всеки от тях имал трон в главната зала, така че макар Зевс да управлявал, приличало повече на съвет, а не на диктатура. Нарекли се олимпийци.

Абе, като ви казах, че всички са добре дошли в Олимп, забравих за Хадес. Той винаги плашел останалите си братя и сестри. Сега, когато вече бил господар на Подземното царство, носел гибел и мрак, където и да отидел.

— Нали разбираш — казал му Зевс в личен разговор, — не може тук на Олимп да има трон на Отвъдното. Това ще изнерви другите богове, а и черепите и черният камък не пасват на декора.

— Ясно ми е — изсумтял Хадес.

Та така започнали нещата за олимпийските богове. Накрая се появили дванайсет трона в съвещателната зала, а имало и много други богове, които останали без тронове.

Олимпийците разбрали, че могат да уседнат и да управляват света в мир.

Имало само един малък проблем. Нали помните, че Майката земя Гея дремела през цялото това време? Е, накрая щяла да се събуди и да разбере, че най-любимите ѝ деца, титаните, са хвърлени в Тартара. Тогава Зевс щял доста да се обяснява, но това е друга тема.

Сега е време да се запознаете с боговете. Но внимавайте — някои от историите ще ви накарат да се почувствате като Кронос след чашата нектар с горчица.

ЗЕВС

ЗАЩО ЗЕВС Е ВИНАГИ ПРЪВ?

Наистина, всички книги, посветени на гръцките богове, започват с този тип. Разбъркана азбука, мен ако питате. Знаем, че е цар на Олимп и какво ли още не, но, повярвайте ми, няма нужда да му помпаме допълнително егото.

Знаете ли какво? Забравете за него.

Ще изредим боговете по реда на раждане, като започнем от дамките. Отстъпи място, Зевсе. Започваме с Хестия!

ХЕСТИЯ ИЗБИРА ЖЕНИХ

В някои отношения Хестия много приличала на майка си Рея. Имала мила усмивка, топли кафяви очи и черна коса, която падала на къдрици около лицето ѝ. Характерът ѝ бил благ, не казвала лоша дума за никого. Попаднеш ли на купон в планината Олимп, Хестия няма да е първото момиче, което ще забележиш. Не вдигала шум, не се обличала предизвикателно, не правила дивотии. Нещо като това съседката ти да е богиня. Сладка, хубава, без да е претенциозна. Обикновено прибирала косата си зад ленена забрадка. Носела обикновени, скромни дрехи, никога не си слагала грим. Преди ви казах, че никой не я е приемал насериозно. Действително останалите богове не я слушали много-много. Кронос я глътнал първа и я повърнал последна. Заради това братята и сестрите ѝ гледали на нея като на най-малката, а не най-голямата. Била по-тиха и миролюбива от останалите си роднини, но това не означавало, че те не са я обичали. Подобно на Рея, било невъзможно да не обикнеш Хестия.

В едно отношение обаче Хестия никак не приличала на майка си. Рея била известна с това, че е майка. Великата Майка. Ла Мадре Гранде. Най-добрата мама на света.

Но Хестия не искала да бъде майка.

Нямала проблем с това, че другите имат семейства. Обичала братята и сестрите си, обикнала и племенниците си, когато се появили. Най-голямото ѝ желание било цялото олимпийско семейство да се разбира и да си прекарват времето заедно около огнището, като си говорят, вечерят или играят на „Не се сърди, боже“. Някаква дейност, която да включва всички.

Но самата тя не искала да се омъжва.

Ако се замислите, ще разберете защо. Хестия прекарала години наред в корема на Кронос. Имала добра памет, дори помнела как баща ѝ я е глътнал като новородена. Не била забравила отчаяните ридания на майка си, имала кошмари, че и на нея ще се случи същото. Не искала да си намери мъж и после да установи, че той е канибал, който

закусва с бебета. Не била и голяма параноичка. Вече имала доказателство, че Зевс с нищо не е по-добър от Кронос.

След войната с Кронос на Зевс му хрумнало да се ожени за титанка, за да покаже, че не храни лоши чувства към титаните. Избрал си една от дъщерите на Океан, момиче на име Метида. Тя била титан на съветите и плановите, нещо като психолог на своята раса. Умеела да помага на останалите, но, уви, не и на себе си. Когато забременяла с първото си дете, казала на Зевс:

— Съпруже мой, нося добри новини! Имах видение, че първото ни дете ще е дъщеричка. Но следващото ще е момченце. И което е най-хубавото, някой ден ще управлява вселената! Не се ли радваш за сина ни?

Зевс не се зарадвал. Изпаднал в паника, че ще свърши като Уран и Кронос, нарязан на ситно. Затова се вдъхновил от баща си, зинал с огромната си паст и създал торнадо, което всмукало Метида в гърлото му и я смалило дотолкова, че да я глътне цялата.

Това много смутило останалите олимпийци, особено Хестия.

Какво станало с Метида и нероденото ѝ дете в стомаха на Зевс? По-късно ще ви разкажа. Хестия обаче станала свидетел на всичко това и си казала, че сватбите не са за нея. Трябвало да окачат надпис **ОПАСНОСТ!**

Зевс се извинил на титаните и боговете за това, че е глътнал Метида. Обещал да не прави повече така. Решил да се ожени за друга титанка, но кандидатките били силно намалели, както може да се досетите. Само една се съгласила — Темида, титанката на правосъдието, любимата леля на Хестия.

Темида била на страната на боговете по време на войната. Знаела кое е правилно и кое грешно и разбрала, че боговете ще управляват по-добре от Кронос. Забележете, не добре, само по-добре.

Подобно на Хестия, Темида била скромна и забулена и не искала да се омъжва, особено след случилото се с Метида. Но в името на мира се съгласила да се вземат със Зевс.

(Знам, знам, тя му е леля, може да повърнете спокойно. Продължаваме нататък.)

Бракът им обаче бил кратък. Темида два пъти родила тризнаци. Първите били сравнително мили, наричали се Хораи и отговаряли за сезоните.

(Че защо тогава са само три, мислите си вие. Не забравяйте, че това е Гърция. Там нямат много люта зима.)

Вторият чифт тризнаци обаче смразили кръвта на всички. Нарекли ги Мойри, трите орисници. Те се родили стари. От люлката били сбръчкани баби, такива и пораснали.

Стояли в ъгъла и предели вълшебна прежда. Щом някоя отрежела някой конец, в света долу умираше смъртен.

Олимпийците бързо осъзнали, че орисниците не само виждат бъдещето, но го и контролират. Можели да изпредат живота на всекиго и като срежат конца? Сайонара! Никой не бил сигурен дали не могат да сторят същото и с безсмъртните. Дори Зевс се плашел от тези бабешки момичета.

След като Мойрите се родили, той дръпнал Темида настрана и казал:

— Знаеш ли какво? Не мисля, че този брак се развива добре. Ако имам още деца като Мойрите, накрая ще стане голяма пакост. Какви ли ще са следващите? Трите малки прасенца? Трите конника на апокалипсиса?

Темида се престорила на много разочарована, но всъщност ѝ олекнало. Не искала повече деца и определено не желала Зевс да я глътне.

— Прав сте, господарю мой — отвърнала тя, — с радост ще отстъпя настрана и ще ви позволя да си вземете нова жена.

Хестия видяла всичко и си рекла: „Не искам това да се случи на мен. С моя късмет ще се омъжа за някой бог и ще му родя триглав змей. Това е твърде неприятно“.

Затова решила да си остане стара мома и да помага в отглеждането на племенниците си. Можела да бъде мила леля. Страхотната леля. Която не ражда бабички.

Но се появил малък проблем — някои от другите богове имали свои планове. Посейдон не спирал да зяпа Хестия и да си мисли:

— Тази хич не е лоша. Кротичка. Защо не взема да се ожени за нея?

Знам, знам, пак се върнахме на това, че са брат и сестра. Затова го излейте от себе си. Едно, две, три и:

— ГАДОСТ!

Един от по-младите олимпийци, Аполон, също бил хвърлил око на Хестия. После ще ви разкажа повече за него. Обаче щели да бъдат странна двойка. Аполон бил сред най-бляскавите богове. Защо искал да се жени за кротката и тиха Хестия, не знам. Може би, за да не бъде засенчван от съпругата си.

Случило се така, че и двамата богове дошли при Зевс в един и същи ден с молба да им разреши да се оженят за Хестия. Странничко, че питали Зевс, а не самата Хестия, но трябва да сте забелязали, че в ония времена мъжете били особено нечувствителни по отношение на тези въпроси. Зевс бил цар на вселената и имал последната дума за всички сватби.

В същото време Хестия си стояла до огнището в центъра на тронната зала и не обръщала внимание на случващото се. В онези години ти трябвало централно огнище в главната зала, тъй като на него се топлиш, когато е студено. Там също готвиш, кипваш вода, разговаряш, правиш си пържени филийки и си сушиш чорапите. Центърът на семейния живот.

Хестия все си стояла там. Била поела отговорността да поддържа огъня у дома. Това я карало да се чувства щастлива, особено когато семейството се събирало за закуска, обяд или вечеря.

— Хей, Хестия — обадил се Зевс, — я ела тук.

Приближила внимателно трона и като видяла Посейдон и Аполон, ухилени като зелки и с букети цветя и кутии бонбони, си помислила:

— Олеле.

— Добри новини — съобщил Зевс, — тези прекрасни богове искат да се оженят за теб. Понеже съм мъдър цар с добро сърце, ще те оставя да избереш сама. Жених номер едно, Посейдон, обича разходките по плажа и гмурканията. Жених номер две, Аполон, е музикант и поет, който от време на време предоставя пророчества за Делфийския оракул. Кой ти харесва повече?

Хестия направо се разплакала, което стреснало женихите. Тя се проснала в краката на Зевс и завила:

— Моля ви, господарю, недейте! Не искам никого от тях!

Аполон се намръщил и проверил дъха си. Посейдон се запитал дали пак не е забравил да се напарфюмира. Преди да се разгневят, Хестия се свързала и опитала да обясни:

— Нищо против нямам тези богове — рекла тя, — но не желая да се омъжвам. Искам да си остана сама.

Зевс се почесал. Това му се видяло суперстранно.

— Как бе? Не искаш ли дечица, да си съпруга?

— Не, господарю — казала Хестия, — ще пазя домашното огнище. Ще подготвям пировете. Ще помагам, с каквото мога на семейството. Само обещавай, че няма да трябва да се омъжвам!

Аполон и Посейдон се обидили малко, но не било възможно да се сърдиш дълго на Хестия. Тя била мила, искрена и винаги готова да помогне. Простили ѝ по същите причини, поради които искали да се оженят за нея. Била наистина чудесна. В нея имало доброта, изключително рядко качество за олимпийците.

— Оттеглям предложението си за брак — рекъл Посейдон, — нещо повече, ще браня правото ѝ да не се омъжва.

— И аз — добавил Аполон, — щом това е, което иска, ще уважа желанието ѝ.

Зевс свил рамене.

— На мен още ми е много странно, но добре. Наистина хубаво пали огъня, а и никой не прави такава скара — нито е алангле, нито препечена. Хестия, желанието ти е изпълнено!

Хестия въздъхнала облекчено.

Станала богиня на домашното огнище. Може да ви звучи като нещо незначително и дребно, но Хестия искала точно това. По-късно хората измислили, че Хестия имала трон на планината Олимп, който отстъпила на Дионис. Хубава приказка, но добавена по-късно към старите митове. Хестия никога не била искала трон. Прекалено скромна била за такова нещо.

Огнището станало оазис при всяка караница на олимпийците. Всички знаели, че то е неутрална територия. Можело да си починеш там, да изпиеш чаша нектар, да си побъбриш с Хестия. Да си поемеш дъх, без някой да те наругае. Като база за игра на гоненица.

Хестия се грижела за всички и всички се грижели за нея.

Най-известният пример? Една нощ мама Рея имала голямо празненство на планината Ида, с което чествала годишнината от победата над Кронос. Всички богове и приятели титани били поканени, заедно с дузини нимфи и сатири. Нещата загрубели — изпил се много нектар, изяло се огромно количество амброзия, Куретите

дошли на танци. Боговете дори убедили Зевс да разкаже някои по-дебелашки сатирски шеги.

Хестия не била много по празненствата. Към три часа сутринта се замаяла от танците и нектара, след което отишла към гората. Блъснала се в магаре, вързано за дърво. Вероятно един от сатирите бил дошъл с него на тържеството. По някаква причина на Хестия ѝ станало много смешно.

— Здравейте, господин магаре — изкикотила се тя, — ще... хлъц... ще полегна тук и ще си дремна. Бдете над мен, става ли?

Богинята паднала по очи в тревата и захъркала. Магарето не било сигурно какво да мисли за това, но продължило да си мълчи.

Няколко минути по-късно низш бог на име Приап дошъл през горите. Няма много митове за Приап. Честно казано, не е бил особено важен. Бил провинциален бог, пазещ зеленчуковите градини. Знаем, не е много вълнуващо. О, велики Приапе, закриляй краставиците ми с могъщата си сила! Ако сте виждали глупавите пластмасови градински джуджета, поставяни в дворовете на къщите, това е наследство от дните, когато хората слагали статуи на Приап в градините, за да защитава посевите им.

Приап си падал по купоните и ухаждането на дами. Бил изпил много. Обикалял край дърветата в търсене на нищо неподозираща нимфа или богиня, с която да се сближи. Когато излязъл на сечището и забелязал красивата богиня, припаднала на тревата и похъркваща изкусително на лунната светлина, си помислил:

— О, ДА!

Промъкнал се до Хестия. Не знаел коя богиня е, но и не го интересувало. Бил сигурен, че ако се свие до нея, тя ще се зарадва, когато се събуди, тъй като кой не би искал да се сближи с бога на зеленчуците?

Коленичил до нея. Ухаела прекрасно — на горски дим и пресни курабийки. Прокарал ръка през тъмната ѝ коса и рекъл:

— Хей, бебче. Имаш ли нещо против да се погушкаме?

Скритото в тъмнината магаре решило, че това звучи чудесно, и изревало.

— И-АА!

— Ааа! — стреснал се Приап.

Хестия се събудила изненадана и се ужасила от зеленчуковия бог, надвиснал над нея, заровил ръка в косата ѝ.

— ПОМОЩ! — развикала се тя.

Другите богове чули писъците ѝ. Веднага зарязали всичко и дошли да ѝ помогнат. Никой не можел да се закача с Хестия.

Когато намерили Приап, боговете започнали да го бият — мятали бокали по главата му, удряли го, обиждали го. Приап едва се измъкнал жив.

По-късно обяснил, че нямал никаква представа, че това е Хестия. Сметнал я за нимфа или нещо подобно. Така или иначе, вече не го канели на олимпийски празненства, а останалите започнали да защитават Хестия още по-ревностно.

Сега, има една част от историята за Хестия, която е важна, но ще трябва да поспекулирам малко, тъй като не го пише в старите митове.

В началото имало само едно огнище на света и то принадлежало на боговете. Огънят бил тяхна запазена територия. Малките хора не знаели какво да правят с него. Криели се в пещерите, пъшкали и се блъскали с тояги, докато кривят носове. След това титанът Прометей, който ги бил сътворил от глина, се изпълнил с жалост към тях. Все пак ги бил създал така, че да приличат на безсмъртни. Смятал, че могат и да се държат като такива, но имали нужда от малко помощ.

Всеки път, когато посещавал Олимп, Прометей наблюдавал как боговете се събират около огнището на Хестия.

Огънят бил най-важното нещо, което правело двореца дом. С него можело да се стоплиш. На него можело да готвиш. Дори да правиш топли напитки. Или да палиш факли. С жаравата можело да се правят и какви ли не шеги. Само хората да имали от него...

Накрая Прометей събрал смелост и заговорил Зевс.

— Господарю Зевс — казал той, — мислех си дали не би могло да покажем на хората как да си палят огън?

— Хората ли — намръщил се Зевс, — ония миризливите, дето издават смешни писъци, като стъпиш на тях? Че за какво им е огън?

— Ами да заприличат повече на нас — обяснил Прометей, — да строят къщи, градове, какво ли още не?

— Това — отвърнал Зевс — е най-лошата идея на всички времена. Все едно да вьоръжиш хлебарките. Дай на хората огън и те

ще завладеят света, после ще вирнат носове и ще решат, че са добри колкото безсмъртните. Не. Забранявам.

Но Прометей не се отказал. Продължил да наблюдава как Хестия седи до огнището. Възхищавал се на това как пази олимпийското семейство със свещения пламък.

Не било честно, решил Прометей. Хората заслужавали същото удобство.

Какво станало после?

Според повечето версии на историята Прометей откраднал жаравата от огнището и я скрил в кухо стъбло на растение. Тук човек би си помислил, че все някой щял да го забележи, ако излезе от двореца с димящ стрък, който ухае на горящи билки.

Никой разказ не споменава дали Хестия е помогнала на Прометей. Но как е възможно тя да не е знаела какво прави той? Хестия винаги била край огнището. Нямамо начин Прометей да открадне огъня, без тя да разбере.

Лично аз си мисля, че Хестия е съчувствала на Прометей и мъничките хора. Била с добро сърце. Смятам, че или е помогнала на Прометей, или най-малкото си е затворила очите и го е оставила да открадне жаравата.

Каквото и да е станало, Прометей се измъкнал от Олимп с тайната си горяща пръчка и я дал на хората. Отнело им известно време да се научат как да ползват горещото нещо, без да се нараняват, но когато накрая успели, идеята се разпространила като... ами като пожар.

Зевс обикновено не обръщал внимание на това какво става долу на земята. Все пак небето било негово владение. Но една нощ застанал на балкона в планината Олимп и забелязал, че светът блести с малки светлинки — в къщи, селца, дори в няколко града. Хората били излезли от пещерите.

— Ах, този малък нещастник — изръмжал Зевс, — Прометей е въоръжил хлебарките.

Хера, която стояла до него, попитала:

— Какво?

— Нищо — промърморил Зевс, след което извикал охраната. — Намерете Прометей и ми го доведете. Веднага!

Зевс не бил никак доволен. Мразел, когато не му се подчиняват, особено пък титаните, които пощадил след войната. Всъщност бил толкова ядосан, че решил да накаже Прометей така, че никой никога да не забрави. Приковал титана на една скала в планината Кавказ, на източния край на света, след което призовал огромен орел — свещеното животно на Зевс — да изкорми Прометей и да изяде дроба му.

Знам, гадничко е. Дано вече не сте хапнали.

Всеки ден орелът разкъсвал Прометей. И всяка нощ Прометей се изцерявал и му израствал нов дроб, точно когато на орела му било време да закуси на следващата сутрин.

Останалите богове и титани разбрали посланието. Не нарушавайте заповедите на Зевс, или ще ви се случат много лоши неща, които включват вериги, дробове и гладни орли.

Що се отнася до Хестия, никой никога не я обвинил в нищо, но вероятно ѝ станало мъчно за Прометей, тъй като направила така, че саможертвата му да не бъде напразна. Станала богиня на всички огнища по света. Във всеки дом централното огнище било посветено на нея. Ако ти е била нужна защита, в случай че някой те преследва или иска да те набие, си можел да изтичаш до най-близкото огнище без страх, че изобщо ще те докоснат. Всеки, който живеел в къщата, бил длъжен да помогне. Семействата давали най-важните си обети край огнището и когато горели част от месото като жертвоприношение към боговете, имали предвид и Хестия.

Докато градовете и селата се разраствали, те функционирали и като индивидуални домове. Всеки град имал централно огнище, защитено от Хестия. Ако си бил в ролята на посланик от друг град, винаги можело да посетиш огнището и да обявиш, че идваш с мир. Ако си изпаднал в беда, успееш ли да стигнеш градското огнище, никой нямало да те нарани. Нещо повече. Гражданите били длъжни да те защитят.

Оказало се, че Прометей бил прав. Хората, за добро или зло, започнали да се държат като богове. Накрая боговете свикнали и дори приели това. Хората им построили храмове, извършвали жертвоприношения и повтаряли колко велики са боговете на Олимп. Това определено помогнало.

И все пак Зевс не простил на Прометей, задето нарушил заповедите му. Накрая Прометей се измъкнал, но това е друга история.

Що се отнася до Хестия, тя успявала да удържи мира в Олимп през по-голямата част от времето. Понякога обаче нещата се обърквали. Добър пример за това е Деметра, която един ден толкова се разсърдила на братята си, че едва не започнала Нулевата световна война.

ДЕМЕТРА СТАВА ЗЪРНЕЗИЛА

О, да, Деметра!

Не се вълнувайте много. Тази глава е за богинята на зърното, хляба и пшеницата. Деметра няма равна във въглехидратите.

Всъщност не съм съвсем честен към нея.

Наистина е богиня на земеделието, но не се е занимавала само с това. Измежду трите върховни богини тя е средната сестра, което означава, че имала доброто сърце на Хестия в съчетание с красотата на по-малката си сестра Хера. Деметра била с дълга руса коса с цвета на зряла пшеница. Носела корона от царевични листа — малко хора биха изглеждали добре с такава, но тя успявала. Обичала да се кичи с макове, които често растели в зърнените поля или поне така казват. Аз не съм много по зърнените терени.

Тъмна роба покривала яркозелената ѝ дреха, така че когато се движела, приличала на свежо растение, покълващо от плодородна земя. Ухаела на буря над поле от жасмин.

След като Хестия решила да не се омъжва, Деметра станала първата богиня, която започнала да привлича вниманието на боговете момчета. Хера също била красива, но отношението... скоро ще стигнем и до там.

Деметра не само изглеждала добре, но била и добродушна (като цяло), правела страхотен хляб и сладки, а когато искала, можела да вдъхва и доста страх. Движела се в златна колесница, теглена от два дракона, а на кръста ѝ висял златен меч.

Всъщност едното от гръцките ѝ имена било Деметра Хризаорос, което означава Дамата със Златен меч. Звучи като страхотно заглавие на кунгфу филм. Според повечето легенди острието на меча ѝ било от косата на Кронос, направена на най-смъртоносното селскостопанско сечиво. Ползвала го главно, за да жъне пшеница, но ако се разгневяла, можела да ожъне и нечия глава.

Както и да е, момчетата я харесвали. Зевс, Посейдон и Хадес ѝ предложили женитба, но Деметра веднага отказала. Предпочитала да

скита по земята, да превръща пустините в плодородни земи, да насърчава овощките да дават плод и цветята да цъфтят.

Но един ден Зевс станал настоятелен. Тъкмо се бил развел с Темида и още не си бил намерил нова съпруга. Чувствал се самотен. По някаква причина си наумил, че ще бъде с Деметра, и решил, че трябва да се вземат.

Намерил я на една нива (каква изненада). Деметра му рекла да се маха, но той продължил да я следва.

— Хайде де — казал той, — само една целувка. После може още една, а след това...

— Не — креснала тя, — страшно си досаден!

— Аз съм царят на вселената — отвърнал Зевс, — ако се съберем, ще станеш царица!

— Не ми пука! — Деметра се изкушила да извади Златния меч, но Зевс бил най-силният измежду боговете, а онези, които му се противопоставяли, свършвали като орлова дроб сърма. Освен това златната колесница била на другия край на полето и не можела просто да скокне в нея и да избяга.

Зевс продължил да я тормози.

— Децата ни ще бъдат силни и страхотни.

— Махни се!

— Стига де, миличка. Не бъди такава.

Накрая на Деметра й писнало и се превърнала в змия. Решила, че ще се отърве от Зевс, като се скрие в полята и изпълзи нанякъде.

Лоша идея.

Зевс също можел да се превъплъщава. И той приел образа на змия и я последвал. Не било трудно, тъй като змиите имат добро обоняние, а Деметра, както ви казах преди малко, страхотно ухаела на буря над жасминово поле.

Тя се скрила в една дупка под земята. Поредната лоша идея. Зевс се промъкнал зад нея. Тунелът бил тесен, затова след като богът блокирал изхода, Деметра вече не можела да излезе, а и нямало място, където да промени формата си.

Зевс я бил хванал в капан и не я пуснал, докато... сецате се.

След няколко месеца Деметра родила първото си дете — дъщеря на име Персефона. Тя била мило, сладко бебе. Деметра почти простила на Зевс, задето я приклещил със змийските си ласки. Почти. Не се

оженили, а Зевс не бил добър баща. Така малкото момиченце станало светлината в живота на Деметра. И така, докато...

За Персефона след секунда.

Бих искал да ви кажа, че това е единственият случай, когато Деметра се е озовала в такава ужасна ситуация с мъж. Но, уви, не е вярно.

Няколко години по-късно Деметра отишла на плаж. Разхождала се и се наслаждавала на самотата и свежия морски въздух, когато Посейдон я видял. Като морски бог той имал уменията да забелязва красавиците по плажа.

Появил се от вълните с най-хубавата си зелена роба, с тризъбец в ръка и корона от миди на главата. Смятал, че тя го прави да изглежда неустоим.

— Хей, момиче — намигнал ѝ той, — ти сигурно си въртоп, защото като те видя, губя равновесие.

Бил тренирал години наред, за да измисли тази забиваща фраза. Много се радвал, че имал повод да я употреби.

— Махни се, Посейдоне — не се впечатлила Деметра.

— Понякога морето отстъпва — съгласил се Посейдон, — но накрая винаги има прилив. Какво ще кажеш за романтична вечеря в подводния ми дворец?

Деметра си рекла на ума да не паркира колесницата толкова надалеч. Двата дракона хич нямало да ѝ дойдат излишни. Решила да смени вида си и да избяга, но вече знаела, че змията не е добър вариант.

„Трябва ми нещо по-бързо“, помислила си тя. След което погледнала надолу към плажа и видяла табун диви коне, които галопирали до морето.

„Страхотно“, помислила си Деметра. „Кон“.

Веднага се превърнала в бяла кобила и препуснала по плажа. Приближила табуна и се сляла с останалите.

Планът ѝ имал сериозни недостатъци. Първият бил, че и Посейдон можел да се превърне в кон, което и сторил. Преобразил се в силен бял жребец и я подгонил. Второ, Посейдон бил създал конете. Знаел всичко за тях, можел да ги контролира.

Защо му е на морски бог да създава земно животно каквото е конят? Ще стигнем и до това по-нататък. Така или иначе, Посейдон

настигнал табуна и започнал да си проправя път към Деметра, като се опитвал да надуши запомнящия се аромат на жасмин. Не му било трудно да я намери.

Съвършеният камуфлаж на Деметра се оказал съвършеният капан. Останалите коне сторили път на Посейдон, но попречили на Деметра да избяга. Тя се паникьосала и дори не успяла да промени формата си в нещо различно. Посейдон отишъл до нея и изцвилел:

— Хей, сладурче! Към мен ли галопираше?

За ужас на Деметра, Посейдон се оказал далеч по-гальовен, отколкото тя искала.

В наши дни Посейдон щеше да бъде съден за подобно поведение. Стига да не е в конския си облик. Не смятам, че може да арестуващ кон. Тогава обаче светът бил по-грубо и просташко място. Деметра нямало на кого да се оплаче от Посейдон. Цар Зевс бил абсолютно същият.

След няколко месеца унизената и гневна Деметра родила близнаци. Кое е най-странното? Едното от бебетата било богиня, а другото жребец. Не искам и да мисля как е станало така. Момичето било наречено Деспоена, но за нея няма много митове. Когато пораснала, работата ѝ била да пази храма на Деметра като върховна жрица на цариците или нещо подобно. Братчето ѝ жребец нарекли Арион. Той станал супербърз безсмъртен жребец, който помогнал на Херкулес, пък и на други герои. Бил страхотен кон, но не съм убеден, че Деметра се гордеела със син, който имал нужда от нови подкови на всеки няколко месеца и пръхтял до нея за ябълки.

Сигурно смятате, че след тази случка Деметра се е отказала от отвратителните мъже и се е присъединила към Хестия в клуба на отричащите сватбите.

Всъщност след няколко месеца тя се влюбила в човешки принц на име Язион (няма общо с Язон). Виждате ли колко далеч стигнали хората, след като Прометей им дал огъня? Вече можели да пишат, да приказват. Миели си зъбите, сресвали косите си. Носели дрехи, а понякога дори се къпели. Сред тях имало достатъчно красиви, за да флиртуват с богини.

Та този Язион бил критски герой, хубав и с добри обноски. Винаги се грижел за местните земеделци и така спечелил сърцето на

Деметра. Един ден Язион разглеждал изораните ниви, когато Деметра се появила маскирана като смъртна девойка. Започнали да си говорят.

— Обичам пшеницата!

— И аз така! Няма нищо по-хубаво!

Или нещо подобно, при което се влюбиха.

После още няколко пъти се срещнали сред полята. Само след седмици Деметра била влюбена до ушите. Но, естествено, нещата се объркали. Следващият път, когато Деметра отишла на нивата, Зевс се загледал от планината Олимп. Видял, че се е привързала към някакъв смъртен, че двамата се прегръщат, целуват се и говорят за пшеница, след което позеленял от ревност.

Знам, ужасно нечестно е. Зевс и Деметра не били гаджета. Но когато съзрял смъртен с „неговото“ момиче, луднал и се сетил за най-хубавото качество на смъртните — че са смъртни. Кое ще рече, че можеш да ги убиеш.

Деметра тъкмо целувала страстно Язион, когато небето изтрещяло. Облаците зейнали и блеснала мълния.

ФРААС!

Внезапно Деметра се оказала самичка и с димящи дрехи насред полето. В краката имало шепа пепел, останала от героя, в който се била влюбила.

Естествено, тя заридала и взела да ругае Зевс, но нямало какво да направи. Затова се затворила в гарсоньерата си на планината Олимп и не излязла оттам месеци. Когато най-накрая го сторила, носела последното си дете — момче на име Плутот (нищо общо няма с Плутон). За Плутот също няма много митове. Той станал низш земеделски бог. Обикалял Гърция, намирал успешни фермери и ги награждавал за добрата работа с още пари — като фонд от Европейския съюз.

Деметра обаче наистина била решила, че вече ѝ стига. От време на време си хващала гадже, но така и не се омъжила, нямала повече деца, а отношенията ѝ с мъжете богове били винаги изопнати.

В резултат на преживяното характерът ѝ се вгорчил. Не вярвате, че една зърнена богиня може да е страшна, но това е, защото не знаете какво направила на Ерисихтон.

Знам, много тъпо име. Дори не съм сигурен как се произнася. Бил местен принц, който се имал за най-хубавия на света от бронза

насам. Искал да си построи огромно имение с дървета от близките гори.

Проблемът обаче бил, че най-хубавите дървета, които той намирал за достойни да бъдат част от неговото имение, растели в горичка, посветена на Деметра. Масивните дъбове и тополи се извисявали десетки метра и във всяко дърво имало горски дух, дриада, която го гледала. Дриадите танцували наоколо, пеели песни, с които славели Деметра, и майсторели гердани от цветя. Или там каквото правят дриадите в свободното си време.

Всички в цялата страна знаели, че горичката е посветена на Деметра, но Ерик — ще го наричам така за по-кратко — не се интересувал. Затова взел петдесетина от най-яките си приятели, дал им бронзови брадви и тръгнали към горичката.

Веднага щом ги видели да идват, дриадите вреснали изненадано и призовали Деметра на помощ. Явно имали връзка за спешни случаи с богинята, тъй като тя веднага довтасала. Преобразила се в човешка девойка и излязла на пътя точно пред Ерик и армията му простаци.

— О, богове — извикала тя, — какви силни мъже? Накъде отивате?

— Махни се от пътя, момиче — изсумтял Ерик, — дървета имаме да сечем.

— Но защо ще сечете бедните беззащитни дървета?

— Трябва ми дървесина — изревал Ерик, — ще построя най-голямото имение на света!

Приятелите му извикали одобрително и след това размахали заканително брадви.

— Избери други дървета — казала Деметра, опитвайки се да не избухва, — тази гора е свещена, посветена е на богинята Деметра.

— И какво ме интересува това? — попитал Ерик, — тук са най-високите дървета, а за моето имение ми трябва високи дървета. Там ще ям и ще пия с приятелите си всяка нощ! Такива пирове ще вдигнем, че ще се прочуем в цяла Гърция!

— Наздраве! — викнали приятелите му и започнали да мляскат.

— Но тук е домът на много невинни дриади — настояла Деметра.

— Опитат ли да ме спрат — казал Ерик, — ще посека и тях! Деметра стиснала зъби.

— Ами ако самата богиня застане на пътя ти?

— Нека се пробва — изсмял се Ерик, — тя е богиня на зърното, от какво има да ме е страх толкова. Разкарай се, момиче, да не посека и теб!

Блъснал богинята настрани и тръгнал към най-голямото дърво, огромна бяла топола. Но когато вдигнал брадва, духнал горещ вятър, който го съборил по задник.

Деметра станала огромна и се извисила като истинска Зърнезила над дърветата — в зелено-черна рокля, с корона от царевични листа, която блестяла в златистите ѝ коси, с коса, хвърляща сянка върху цялата група смъртни.

— ОЩЕ ЛИ НЕ СЕ СТРАХУВАШ? — извикала с великански глас Деметра.

Петдесетимата здравеняци с Ерик хвърлили брадвите и се разпищели като малки момиченца. Водачът им опитал да стане, но коленете му се подгъвали.

— Ами аз... таковата...

— ДА ПЛЮСКАШ ИСКАШЕ — изрехала Деметра, — И ТОВА И ЩЕ ПРАВИШ, ЕРИСИХТОН, ВСЯКА НОЩ ЩЕ ВДИГАШ ГОЛЯМ ПИР! АЗ СЪМ БОГИНЯТА НА ЖЪТВАТА, ГОСПОДАРКА НА ГЛАДА. ЩЕ СЕ ТЪПЧЕШ ДО КРАЯ НА ДНИТЕ СИ, АЛА НИВГА НЕ ЩЕ УТОЛИШ ГЛАДА СИ!

Деметра изчезнала с взрив от зелена светлина.

Бедният Ерик избягал с писъци и се заклел пред боговете, че повече никога няма да докосне свещената гора. Но вече нямало значение. Тази нощ, след като се навечерял, бил също толкова гладен, както и когато започнал. Ял втори, трети път, но не се почувствал по-добре. Усетил облекчение само когато заспал, но дори тогава сънувал храна. Когато се събудил, умираше от глад.

Ерик бил богат човек, но за броени седмици продал почти целия си имот само за да си купи храна. Тъпчел се постоянно, всеки ден, по цял ден. Нищо не помогнало. Накрая изгубил всичко. Приятелите му го изоставали. Отчаял се дотолкова, че опитал да продаде щерка си за храна. За щастие Деметра не била толкова жестока, че да позволи това. Дъщерята се помолила за помощ и Посейдон дошъл да я спаси. Вероятно смятал, че дължи на Деметра услуга заради конската афера. Може би нямал нищо против да помогне на хубаво смъртно девойче.

Така взел момичето под своя опека и го направил пазителка на подводния си дворец. А Ерисихтон умрял в агония. Това е представата на гърците за хепиенд.

Мълвата се разнесла и смъртните решили, че трябва да приемат Деметра сериозно. Всеки, който владеел храната, можел да те благослови или урочаса твърде зле.

След това Деметра решила, че няма защо да се гневи вече. Рекла си, че ще се отпусне, наслаждавайки се на живота. Това, което ѝ носело най-много радост на света, била голямата ѝ дъщеря Персефона. Наистина обичала и другите си деца, но тя била нейна любимка.

— Стига толкова драми — казала си Деметра, — ще се отпусна и ще си прекарвам времето с прекрасната си дъщеря.

Но както можете да се досетите, нещата не се развили точно така.

ПЕРСЕФОНА СЕ ВЗИМА С ПОХИТИТЕЛЯ СИ

(ИЛИ ДЕМЕТРА 2: ПРОДЪЛЖЕНИЕТО)

Ако трябва да бъда честен, така и не разбрах какво толкова намират в Персефона. За момиче, заради което едва не унищожили света, ми се струва съвсем обикновена.

Хубавка, наистина. Имала дългата руса коса на майка си и небесносините очи на Зевс. Живяла си безгрижно и вярвала искрено, че целият този свят е измислен, за да я забавлява. Предполагам, че и вие бихте смятали така, ако родителите ви са богове.

Обичала да излиза навън. Прекарвала времето си, като обикаляла из провинцията с нимфи и богини, къпела се в потоци, събирала цветя от слънчеви долини, похапвала си пресни плодове направо от дърветата. Мда, съчинявам си, но предполагам, че това би правила една богиня преди изобретяването на смартфона.

Бедата е, че Персефона не била нищо особено. Нито много умна. Нито много смела. Нямала цели в живота, освен да бере цветя, нямала дори хоби. Просто си била там и се радвала на живота като всяко разглезено, растящо в саксия и сред привилегии дете. Предполагам, че е яко, ако ти се получи, но аз не пораснах така и затова не ѝ съчувствам особено.

Деметра обаче живеела в името на дъщеря си. Не мога да я упреквам в параноя. Самата тя имала доста проблеми с гадните мъжки богове. Все пак Персефона дошла на бял свят след змийска атака. Детето имало късмет, че не се е излюпило.

Разбира се, след като Персефона била обявена за недостъпна, всички мъжища сред боговете я забелязали и решили, че тя е суперготина. Искали да се оженят за нея, но знаели, че Деметра никога няма да разреши. Винаги щом някой дръзнал да приближи, майката се появявала с теглената от дракони колесница и със зловещия си Златен меч.

Повечето богове се отказвали и избирали по-лесна богиня за свалка. На един обаче Персефона не му излизала от ума. И той не бил кой да е.

Хадес, царят на Отвъдното.

Страшна двойка, нали? Мрачен старик, който витае в най-голямата пещера на света заедно с духовете на умрелите, се влюбва в красиво младо момиче, обичащо слънцето, цветята и разходките. Какво ли би могло да се обърка?

Хадес знаел, че няма шанс. Персефона била съвършено недостъпна. А и Деметра не давала на никой бог да приближава дъщеря ѝ. Нямамо надежда, че ще пусне Хадес да я ухазва.

Хадес опитал да я прежали. Но му било самотно в Подземното царство, където само мъртвите му правели компания. Продължавал да слага шлема, който го правел невидим, и бродел в света на смъртните, за да зяпа как Персефона търчи насам-натат. Първият в света воайор.

Не знам дали сте хлътвали така здраво, но Хадес направо полудял. Държал рисунки на Персефона в джоба си. Издраскал името ѝ върху обсидиановата си маса с нож, а това хич не е лесно. Сънувал и нея, и въображаемите разговори, които водели двамата. В тях той ѝ разкривал любовта си, а тя признавала, че винаги е харесвала зловещи старци, които живеят в пещери, пълни с мъртъвци.

Хадес се разсеял дотолкова, че дори не можел да се съсредоточи в работата си. Трябвало да преразпределя духовете, които стигали до Подземното царство, но те започнали да се връщат в света или да отиват в погрешни призрачни квартали. Задръстванията пред портите на Отвъдното станали километрични.

Накрая Хадес не издържал. В негова защита можем да кажем, че не опитал още в самото начало да отвлече Персефона. Помислил си:

— Деметра никога няма да ме послуша. По-добре да говоря с бащата на Персефона.

Не било лесно за Хадес да посети планината Олимп. Знаел, че не е добре дошъл там. Не искал да моли за услуги досадния си малък брат Зевс, но се направил на храбър и влязъл в тронната зала на Олимп.

Хванал Зевс в добро настроение. Господарят на небесата тъкмо бил приключил с божествената си работа за седмицата — бил подредил облаците, организирил ветровете, всичко, което се изисквало от един бог на небето. Сега си седял, пиел нектар и се наслаждавал на

страхотния ден. Мечтаел за красавица, за която смятал да се ожени — говоря ви за Хера. Затова, когато Хадес дошъл да го посети, Зевс имал отнесена усмивка на лицето.

— Господарю Зевс — поклонил се Хадес.

— Хадес — викнал Зевс. — Какво става, брато? От кога не сме се виждали!

Хадес се изкушил да напомни на Зевс, че не са се виждали, понеже Зевс му е казал преди, че не е добре дошъл на планината Олимп, но решил да си премълчи.

— Всъщност — подръпнал нервно черната си роба Хадес — искам съвет. Относно една жена.

Зевс се ухилил.

— Идваш точно където трябва. Момичетата припадат по мен!

— Добре — Хадес се запитал дали това наистина е добра идея. — Става дума за едно момиче. Дъщеря ти. Персефона.

Усмивката на Зевс помръкнала.

— Какво за нея?

Хадес криел чувствата си от толкова дълго време, че сега просто изплюл всичко. Признал си дори, че следи Персефона. Обещал да бъде страхотен съпруг, отдаден и готов да ѝ даде всичко, което пожелае, стига Зевс да му разреши да се ожени за нея.

Зевс погладил брадата си. В някой от изминалите дни би се ядосал на такава глупост. Би треснал Хадес с мълнията си, изпращайки го в Подземното царство с подпалена роба и димяща, щръкнала коса. Днес обаче бил в добро настроение. Дори се трогнал, че Хадес е дошъл при него с такъв проблем и е толкова откровен. Съжалил зловещия си малък брат. Разбирал какво е да си влюбен до уши.

Наистина Персефона била негова дъщеря. Зевс обаче имал много дъщери от най-различни жени. Персефона не му била любимка или нещо подобно. Решил да бъде щедър и да я даде. Потропал с пръсти по рамката на трона.

— Проблемът е Деметра. Нали това беше нейната дъщеря? Понякога забравям...

— Да, господарю — отвърнал Хадес.

— Любимата ѝ дъщеря — спомнил си Зевс, — светлината на живота ѝ, която не изпуска от поглед. И тъй нататък.

— Ами да, господарю — на Хадес му станало неудобно, — да поговоря ли с Деметра? Може би, ако разчупиш леда и я накараш да ме послуша... или просто да се обясня в любов на Персефона?

— Какво? — стреснал се Зевс. — Да бъдеш откровен с жена? Не става така, братчето ми. Бъди силен. Вземи това, което искаш.

— Ъ-ъ... сериозно?

— Ами при мен винаги се получава — отвърнал Зевс. — Най-добре я отвлечи. Докато не гледат, хвани Персефона и я отведи в кревата си. Деметра няма и да разбере какво е станало, а после вече ще е твърде късно. Персефона ще е твоя. Ще имаш всичкото време на света да убедиш малката да остане с теб в Подземното царство.

Хадес се усъмнил в мъдростта на брат си.

— Сигурен ли си, че това е добра идея?

— Абсолютно! — отвърнал Зевс.

Хадес прехапал уста. Цялата тази работа с отвлечането му се сторила рискована. Не бил сигурен дали Персефона ще се зарадва, че е похитена, но не разбирал нищо от жени. Може би Зевс все пак бил прав.

(ТВЪРДО НЕ БИЛ ПРАВ, ако трябва да съм честен.)

— Но има малък проблем, господарю — казал Хадес. — Персефона никога не остава сама. Тя или е с Деметра, или с някоя нимфа, или с гледачките си. Как да я отвлеча тайно? Дори да използвам шлема си, няма как да я направя невидима или да ѝ попреча да се разпищи.

— Остави тази работа на мен — светнали закачливо очите на Зевс, — ти само подготви колесницата.

Зевс изчакал Деметра да се захване с някаква земеделска работа на другия край на света, с ечемика в Либия например. Не съм напълно сигурен.

Персефона била оставена при своите нимфи бавачки. Обикновено това е достатъчна мярка, но нимфите не са добри охранителки. Лесно може да ги разсееш. Същото се отнасяло и за Персефона.

Както обикновено, момичетата отишли на ливадите и изкарвали цялата сутрин, бродейки по хълмовете и играейки си в реката. След като обядвали и дрехите им изсъхнали, Персефона решила да набере цветя.

— Не се отдалечавай — извикала една от нимфите.

— Няма — обеща Персефона.

Не се страхувала. Светът бил една голяма игра! Всички я обичали. А и какво можело да се обърка, докато си бере цветя на ливадата?

Нимфите били сънени и преяли, затова задрямали.

Персефона слязла надолу по хълма и набрала цял букет от близкия храст с рози. По някаква причина по тях нямало бодли. Хипнотичният аромат замаял Персефона. Тя се спуснала още по-нататък и забелязала цяло поле с виолетки.

— Колко хубаво!

Затичала се натам, откъснала най-хубавите и изпуснала розите, понеже сега те бледнеели в сравнение с виолетките.

Досещате се накъде вървят нещата, но Персефона нямала този късмет. Не разбрала, че Зевс е накарал цветята да цъфтят в лехи, а всяка нова била по-пъстра и ярка от предишната, и по този начин богът отдалечавал Персефона все по-надалеч от бавачките.

Как можел Зевс, владетелят на небето, да упражнява власт над цветята? Не знам. Вероятно имал някаква връзка с Майката земя Гея, макар тя още да спяла. Мисля, че Зевс понякога можел да призовава силата ѝ на земята и да прави някакви неща — може би не големи като планини и прочее, но цветя? Фасулска работа.

Персефона тичала от леха на леха и мърморела:

— Колко хубаво! Колко хубаво!

Докато се усети, вече била на километри от спящите си приятелки. Слязла в една затворена долчинка, пълна със зюмбюли. Протегнала се да откъсне някакво красиво цвете и тогава земята издала тътен. До нея се отворил процепа и от там изскочили четири коня, теглещи огромна колесница. Кочияшът бил облечен в тъмна роба, носел метални ръкавици, огромен меч на кръста и камшик в ръката. Лицето му било покрито с дълъг бронзов шлем, на който били изобразени сцени на убийства и мъчения.

Едва сега Хадес съобразил, че идеята да си сложи Шлема на ужаса на първа среща не е добра. Но вече било твърде късно.

Персефона изпищяла и се свлякла на тревата.

Щяла да побегне, но била изпаднала в шок. Дори не можела да разбере какво ѝ се случва. Всичко винаги се въртяло около нея, ставало

както тя иска. Нямало как сега да е в опасност. Но също така била сигурна, че никога не си е пожелавала демоничен тип с гигантска черна колесница да дойде и да смачка зюмбюлите ѝ.

Ако трябва да бъдем честни, понякога си мечтаела как някой красив младеж я отнася нанякъде. С нимфите доста се кикотели на тази тема.

Но не си го представяла така.

Хадес свалил шлема си. Изглеждал дори по-блед от обичайното, косата му била намачкана. Бил изпотен, нервен и мигал, сякаш нещо му е влязло в окото.

— Аз съм Хадес — изписукал нервно, — обичам те.

Персефона изпищяла отново, още по-силно отпреди.

Без да знае какво да прави, Хадес хванал ръката ѝ, дръпнал момичето в колесницата и пришпорил конете си. Двамата изчезнали под земята, а цепнатината се затворила.

Единственият, който видял какво става, бил титанът Хелиос, понеже имал страхотен изглед и можел да наблюдава всичко, докато препускал отгоре със своята колесница гаджеловка. Но обадил ли се е на Олимп да съобщи за отвличане?

Ами не. Първо, защото нямали телефони. Второ, защото не обичал да се замесва в драмите на боговете. Все пак бил титан. Бил доволен, че има работа и не е хвърлен в Тартара. А и това отвличане не било най-странното нещо, което е виждал, докато осветявал деня. Боговете винаги вършели дивотии. Можел да напише цяла книга с тях.

Затова си продължил по пътя.

Що се отнася до нимфите, които трябвало да наглеждат Персефона, те проспали отвличането. Единствената, която чула писъците на момичето, била съвсем неочаквана личност. В една пещера в близката планина титанка на име Хеката си гледала работата. Тя обичала да се занимава с магии, призраци и кръстопътища, особено посред нощ, когато е по-зловещо. Нещо като първия фен на Хелюин. Обикновено излизала от пещерата само по тъмно, затова през деня си седяла и прелиствала книги със заклинания или нещо подобно, когато чула вика на момиче.

Хеката била тъмната богиня на магията, ала не била зла. Веднага хукнала да помогне. Но когато стигнала до долчинката, всичко било свършило.

Денем магията на Хеката била слаба. Разбрала, че земята наскоро се била отворила и че някой е бил отвлечен с колесница под земята, но нямала представа кой е похитителят и коя — похитената.

Не била сигурна какво да прави. Нямало как да се обади на 112. Не знаела какво се е случило, затова решила да се върне в пещерата и да изчака падането на нощта, когато можела да запреде по-силно заклинание и да научи нещо повече.

В това време нимфите се събудили от дрямката си и потърсили Персефона. Тя обаче била буквално изчезнала вдън земя. Нимфите започнали да се паникьосват, когато Деметра се върнала и разбрала, че милата ѝ дъщеря липсва. Не знам какво е направила с нимфите, но едва ли е било нещо хубаво.

Направо си изкарала акъла. Обикаляла в търсене на Персефона и я викала, докато не прегракнала. Питала всеки, когото срещнела, дали не е видял или чул нещо.

Девет дена Деметра нито се преоблякла, нито се изкъпала. Не яла, не спала. Само търсела обичната си Персефона. Явно е поела в грешката посока, тъй като накрая стигнала там, откъдето била тръгнала, и започнала да обикаля местността около земите на Хеката.

Въпросната чула как Деметра вика Персефона. Богинята на магията веднага събрала две и две. Всяка нощ Хеката се чудела за какво ли отвлечане се касае, но заклинанията не ѝ казвали нищо. Силна магия прикривала похищението. Хеката подозирала, че зад него стои могъщ бог, може би дори не само един. Изтичала да посрещне Деметра и казала на богинята на зърното за писъка, който била чула, споделила и убеждението си, че неизвестен бог е похитил Персефона.

Разстроената майка не приела новините добре. Развикала се толкова силно, че растенията в радиус от седем километра увехнали и умрели. На стотици километри във всяка една посока царевицата в Гърция станала на пуканки.

— Ще намеря онзи, който я е отмъкнал — завила Деметра, — ще го убия! После ще го съживя и отново ще го убия!

В този миг повечето хора биха избягали от лудата земеделка, но на Хеката ѝ станало мъчно.

— Тази нощ ще ти помогна в издирването — казала тя на Деметра, — имам факли и виждам добре в тъмното.

Търсели от здрач до зори, ала не открили нищо.

Хеката се върнала да си почине в пещерата и обещала да помогне и през следващата нощ, но Деметра не се спряла. Продължила да броди чак до вечерта, докато не стигнала до царство на име Елевзия. Дори безсмъртната богиня се изтощила. Решила да посети града, да почине за няколко минути и да разпита местните. Може би те били чули или видели нещо.

Деметра се дегизирала като старица. Проправила си път до централното огнище на града, тъй като странниците обикновено отивали там, когато им трябвала помощ. На площада се била събрала тълпа. Дама с хубава рокля и златна корона изнасяла реч. Деметра не била глупава и се досетила, че това трябва да е царицата на града.

Оказало се, че царица Метанейра била дошла със семейството и стражите си, за да принесе жертвоприношение на боговете в чест на раждането на най-малкия ѝ син Демофон. (А може и да е била там, за да помоли боговете за прошка, задето е дала такова тъпо име на детето си.) Както и да е. Когато Деметра се събудила, царица Метанейра отправяла молитва към нея. Макар и отчаяна, Деметра явно се развълнувала, че някой се моли на нея, без да знае, че самата тя е сред тълпата.

Ако бях аз, щях да изчакам царицата да каже: О, Велика Деметра!

И след това щях да скоча сред експлозии и фойерверки и да извикам:

— ДА, К'ВО?

Затова е хубаво, че никой не ме е провъзгласил за бог.

По всяка вероятност Деметра е решила, че това е добра поличба. Изчакала царицата да приключи с молитвите за бебчето, което било много сладко. Когато тълпата се разпръснала, Деметра си проправила път към царицата. Метанейра обаче я забелязала първа.

— Бабо! — викнала царицата.

Деметра премигнала. Огледала се, зачудила се на кого говори Метанейра. Сетне си спомнила, че е маскирана.

— О, да. Да, царице моя! — казала Деметра с най-убедителния си бабешки глас. Царицата се загледала в лицето и окъсаните дрехи на Деметра. Дори маскирана, явно Деметра изглеждала притеснена. След десет дни вече не ухаела на жасмин както преди.

— Не те познавам — рекла царицата, а роднини и близки се събрали около нея.

Деметра се зачудила дали не трябва да се превърне в трийсетметрово зърнено чудовище и да ги изплаши, ала царицата само се усмихнала.

— Добре дошла в Елевзия! Ние винаги посрещаме странниците подобаващо, понеже никога не се знае дали някой от тях няма да се окаже просто маскиран бог!

Стражите на царицата се разсмели. Вероятно си мислили: „Как пък не, бабата да е богиня“.

— Колко мъдро, царице — поклонила се Деметра, — колко мъдро наистина.

— Има ли къде да останеш? — попитала царицата. — Трябва ли ти храна? Как можем да ти помогнем?

Деметра се учудила. Явно царицата говорела сериозно. След толкова дни на напрежение и обиколки из Гърция в търсене на дъщеря си Деметра била смаяна от такова отношение. Жалките смъртни дори не знаели, че тя не е обикновена просякиня, ала царицата лично я удостоила с внимание. Всъщност била по-мила с Деметра, отколкото били братята ѝ богове.

Деметра се почувствала уморена и емоционално изтощена и избухнала в ридания.

— Дъщеря ми — захлипала тя, — откраднаха ми дъщеричката!

— Какво? — ахнала царицата, — това е ужасно!

Един красив младеж пристъпил напред и хванал Деметра за ръцете.

— Бабо, аз съм Триптолем, първороден син на царицата. Заклевам се, че ще ти помогна с каквото мога да намериш дъщеря си!

Царица Метанейра кимнала в знак на съгласие.

— Ела с нас, скъпа гостенко. Явно си изтощена. Не ще помогнеш на дъщеря си, ако загинеш от глад и умора, търсейки я. Остани в двореца ми тази нощ, разкажи ми историята си. Яж и си почивай. Сутринта ще решим как най-добре да ти помогнем.

Деметра искала да откаже и да продължи. Била безсмъртна и нямало как да умре. Но наистина била уморена. Тези хора се държали мило. А след десет дни скитане по мръсните ѝ дрехи се появила плесен, която дори богинята на растенията не разпознала.

Благодарила на царицата и приела гостоприемството ѝ.

След като си взела гореща баня и си сложила нови дрехи, Деметра се почувствала много по-добре. Присъединила се към царското семейство за вечеря и разказала за бедите си, макар да пропуснала някои дребни подробности, като например тази, че е богиня. Обяснила, че дъщеря ѝ е изчезнала, докато се е разхождала в ливадата с приятелки.

Жена, която живеела наблизо, чула писъците, затова било ясно, че дъщеря ѝ е отвлечена. Деметра обаче нямала идея кой я е похитил или къде може да бъде. Царското семейство дало няколко полезни съвета — да обяви награда, да постави лицето на Персефона на опаковките за прясно мляко, да окачи надписи ТЪРСИ СЕ из града. Накрая Триптолем излязъл с най-добрата идея.

— Ще пратя конници във всички посоки — рекъл той, — ще съберем новини и ще разпространим мълвата за това отвлечане. Остани с нас няколко дни и почивай като наша почетна гостенка. Знаем, че си нетърпелива, но така най-успешно ще претърсим района. Когато ездачите ми се завърнат, ще знаем повече.

Деметра отново искала да възрази. Измъчвала се от притеснение за дъщеря си, но не можела да измисли по-добра идея и била благодарна за гостоприемството на семейството. А и няколко дни почивка нямало да ѝ навредят.

Подир първоначалната паника след отвлечането настроението на Деметра се променило. Обзела я мрачна решителност. В сърцето си знаела, че Персефона е някъде там — заловена, но здрава. Майчиният инстинкт ѝ го казвал. Колкото и време да отнемело, Деметра щяла да я намери. А когато докопа похитителя... щяла да приложи ужасно отмъщение. Щяла да го покрие с тор, да накара ечемик да поникне от всяка негова пора, а междувременно щяла да се смее на ужасените му писъци, докато се превръщал в огромен чичко Тревичко.

— Благодаря за добротата ти — усмихнала се Деметра на принц Триптолем, — приемам предложението ти.

— Отлично!

— Гу — казал новороденият Демофон и изгукал щастливо в ръцете на царицата.

Деметра се загледала в бебчето. Сърцето ѝ се изпълнило с топлина и носталгия. Само преди век и Персефона била толкова малка!

— Нека се отплатя за щедростта ви — казала Деметра на царицата, — аз съм чудесна бавачка и знам какво е да си млада майка. Няма да е зле да поспиш. Нека аз се погрижа за бебето ти тази нощ. Ще го опазя здраво. Ще го благословя срещу злото, така че да порасне като силен, красив герой.

Никога не съм бил майка, но щях да се притесня, ако някаква баба ми предложи да гледа бебето ми през нощта. Както обаче може би се досещате, царица Метанейра била добра, доверчива жена. Съжалила старицата, изгубила дъщеричката си. А и било вярно, че не си dospивала от раждането на бебето насам.

— За мен ще бъде чест — подала царицата Демофон на Деметра. Тази нощ богинята люляла бебето до огъня. Пяла му приспивни песни от Олимп като „Спи, мой сатире“ и „Лека нощ, малки циклопе“. Нахранила Демофон с нектар, напитката на боговете, смесена с мляко. Изрекла могъщи благословии, за да го опази здрав.

Ще те направя безсмъртен, млади принце, помислила си Деметра. — *Заради добрата ти майка. Ще те направя толкова силен, че никой да не може да те отвлече, както отвлякоха милата ми дъщеричка.*

Когато детето задрямало, Деметра го поставила на огъня.

Сега се ужасихте. Как така е опекла бебчето?

Споко. Всичко е наред. Хлапето нямало проблем.

Магията на Деметра го защитила и то почувствало само топлината на пламъците. Докато Демофон спял, огънят започнал да отмива смъртната му същност, превръщайки го в бог.

На сутринта царица Метанейра не можела да повярва колко много е пораснал сина ѝ. Бил натезжал с кило и половина за една нощ. Очите му греели по-силно, а юмручетата му стискали по-здраво.

— С какво си го хранила? — ахнала царицата в изумление.

— Нищо специално — засмяла се Деметра, — но обещавам, че ще се погрижа добре. Ще порасне прекрасен младеж!

На закуска Триптолем обявил, че ездачите вече са тръгнали. Очаквал новини до ден-два. Деметра се притеснила. Била готова да тръгне сама, но склонила да изчака ездачите.

През нощта Деметра отново поела грижите за бебето Демофон. Нахранила го с още амброзия и го оставила да спи в огъня. На

сутринта била доволна да установи, че обезсмъртяването върви по план.

— Още една нощ и сме готови — казала си тя.

Когато сутринта върнала детето на царицата, Метанейра не била така очарована. Момчето ѝ вече изглеждало като на четири месеца, а не като новородено. Запитала се каква ли магия използва Деметра и дали е безопасна за бебето. Вероятно старицата сипвала хормон на растежа в млякото. След няколко дни като нищо детето можело да се окаже с плочки и космати подмишници.

Въпреки това царицата била твърде любезна, за да се развика на гостенката си или да я обвини без доказателства.

Запазила съмненията за себе си, но тайничко се надявала ездачите да се върнат, та старицата да си тръгне по пътя си.

Уви, те не се прибрали.

— Убеден съм, че ще се върнат на сутринта — обещал Триптолем, — тогава ще имаме повече информация.

Деметра се съгласила да остане още една нощ. Този път, когато свършили с вечерята, тя взела бебето от царицата, без дори да попита, убедена, че всичко е наред. Сърцето на Метанейра бясно затупкало. Гледала как Деметра отвежда Демофон в гостната. Опитала се да се успокои, че всичко е наред. Старицата била безобидна. Едва ли щяла да превърне детенцето ѝ в кръвожадно чудовище за една нощ.

Царицата обаче не могла да заспи. Притеснила се, че ще пропусне цялото детство на отрочето си. Че ще се събуди на сутринта и ще види мускулесто тригодишно момче с брада, което търчи към нея и боботи с дълбок глас:

— Хей, мамо, как е?

Накрая Метанейра не издържала. Слязла в стаята на Деметра да провери как е бебето. Вратата на спалнята била леко открената и отвътре се процеждала светлина. Метанейра чула как старицата пее приспивна песен, но бебето не отвръщало. Дано всичко е наред! Синът ѝ спял тихо и кротко. Но ако се намирал в опасност?

Без да чука, отворила вратата... и се разкрещяла с пълно гърло. Старицата си седяла спокойно на своя люлеещ се стол и гледала как бебето Демофон гори!

Метанейра се спуснала към огнището. Дръпнала бебето от пламъците, без да я е грижа, че ще изгори ръцете си. Бебето заплакало,

нещастно, задето са го събудили от приятната дрямка. Метанейра се завъртяла към Деметра, готова да я одере жива, но старицата се развикала първа:

— КАКВО СИ МИСЛИШ, ЧЕ ПРАВИШ! — креснала Деметра със стиснати юмруци. — Защо стори това? Всичко съсипа!

Метанейра занемяла. В същото време принц Триптолем влязъл в стаята с няколко стражари, за да разбере какви са тези писъци.

— Какво не е наред? — попитал той.

— Арестувай тази жена! — извикала Метанейра и притиснала бебето с изгорените си ръце. — Опита да убие Демофон! Гореше го в огнището!

Стражите се стрелнали напред, но Триптолем извикал:

— СПРЕТЕ!

Стражите се поколебали.

Триптолем намръщено погледнал майка си, а после и старицата. Не бил глупав и разбрал, че нещо не е наред. Бебето плачело, но иначе изглеждало добре. Даже завивката му не била опърлена. А старицата била повече ядосана, отколкото виновна или уплашена.

— Какво означава това? — попитал той гостенката.

— Означава — изръмжала Деметра, — че майка ти съсипа бъдещето на бебчето.

Старицата засияла. Маскировката ѝ изчезнала и тя се възправила пред тях като златокоса богиня. Робата ѝ блестяла в зеленикава светлина, мечът от косата на Кронос греел на кръста ѝ.

Стражите хвърлили оръжия и отстъпили. Вероятно знаели историята на Ерик.

Царицата ахнала. Тя била благочестива жена и умеела да разпознава боговете.

— Деметра!

— Да — отвърнала богинята, — исках да ти направя услуга, глупачка такава. Още няколко часа в огъня и синът ти щеше да стане безсмъртен. Щеше да порасне като силен млад бог, да ти донесе вечна слава. Сега ти развали магията и той остава човек — велик герой ще излезе от него, наистина, силен и висок, ала обречен да живее като смъртен. Ще бъде Демофон, демо версия на онзи, който е можел да бъде.

Метанейра преглътнала. Не била сигурна дали трябва да се извини, да благодари на богинята, или... просто била облекчена, че бебето е добре, че не е обгорено и няма космати подмишници. Не я интересувало, че не е безсмъртно. „Велик герой“ ѝ звучало добре. Но не смятала да го казва на богинята.

— Трябваше да ви се доверя — промърморила Метанейра, — моля ви, велика богиньо, накажете мен поради липсата на вяра, но не наранявайте семейството ми...

— Стига глупости — махнала е ръка Деметра, — няма да те наказвам, само ме е яд. Ти помогна в търсенето...

— О! — вдигнал ръка Триптолем, все едно има спешен въпрос.

— Да? — отвърнала Деметра.

— Това ми напомня за нещо — казал Триптолем, — един от ездачите ми се върна с новини.

— За дъщеря ми? — Деметра забравила за раздразнението си и хванала принца за раменете. — Намерихте ли я?

Триптолем не бил свикнал да го разтърсват богини, но опитал да запази спокойствие.

— Не точно, господарке моя. Но ездачът казва, че срещнал някого, който познавал някого, който срещнал човек в кръчма далеч на изток. Или не точно човек. Твърдял, че е Хелиос, титанът на слънцето. Искал да впечатли някаква жена с историите си.

— Да сваля непознати в кръчма — присвила очи Деметра — звучи като да е Хелиос. Или някой друг от боговете. Какво е казал?

— Разправял за дъщеря ви Персефона. Твърдял, че видял отвличането и знаел кой е отговорен. Но не казал името на похитителя.

— Естествено — Деметра се развълнувала толкова, че от ризата на Триптолем поникнала трева. — Извинявай, но това е страхотна новина! Трябваше по-рано да се досетя за Хелиос. Той вижда всичко!

Целунала Триптолем по бузата.

— Благодаря ти, мило момче. Няма да забравя помощта ги. Върна ли дъщеря си, ще те възнаградя пребогато.

Триптолем опитал да се усмихне, но не могъл. Уплашил се, че Деметра ще подпали и него.

— Всичко е наред.

— Настоявам. Сега обаче трябва да излитам!

Деметра се превърнала в гургулица. Това била една от свещените ѝ птици. Излетила през прозореца и оставила обърканото царско семейство на Елевзия.

Хелиос разбрал, че е в беда още щом Деметра нахлула в тронната зала. Титанът на слънцето обичал да си почива в последните часове на нощта, преди да тръгне да оседлава огнените си коне и да се захваща за работа. Спомнял си какви безумия е видял предния ден и си мислел, че наистина трябва да напише книга. Тогава бронзовите врати на залата за аудиенция зейнали отворени, Деметра влязла с колесницата, теглена от дракони, и застанала пред трона му. Драконите се озъбили и изръмжали, а лигите им потекли върху златните обувки на Хелиос.

— Здравсти — казал нервно той.

— Къде е дъщеря ми? — гласът на Деметра бил спокоен, но смъртоносен.

Хелиос направил гримаса. Не желал да бъде въвличан в божествените скандали. Не му плащали достатъчно за това. Решил обаче, че не сега е моментът да задържа информация.

— Хадес я отвлече — отвърнал той и разказал всичко, което видял.

Деметра сподавила писъка си. Не искала да прави още пуканки, но Хадес? От всички отвратителни, противни божествени мъжища, които можели да отвлечат прекрасната ѝ дъщеричка, Хадес бил най-отвратителен и противен.

— И защо не ми каза това по-рано? — гласът ѝ бил остър като косата.

— Ами то...

— Няма значение — излаяла тя, — после ще се погрижа за теб. Но когато Зевс научи, че Хадес е обезчестил дъщеря му, ще побеснее!

Тя излязла от слънчевия дворец и се отправила право към планината Олимп. Вероятно се досещате, че разговорът със Зевс не минал както трябва. Тя нахлула в тронната зала и извикала:

— Зевсе! Няма да повярваш какво е станало!

Разказала му цялата история и настояла той да направи нещо.

Но странно, Зевс не бил ядосан. Отказвал да срещне погледа на Деметра и си играел с крайцеца на мълнията. Пот потекла по лицето му.

Хлад залял Деметра, гняв, по-дълбок от всичко, което била изпитвала досега.

— Какво си сторил, Зевсе?

— Ами — свил рамене Зевс, — Хадес май спомена нещо, че иска да се жени за Персефона.

Деметра забила нокти в дланите си и от ръцете ѝ потекъл златен Икор.

— И?

— Ами пасват си. Хадес е могъщ. Той е красив... ъ-ъ-ъ, могъщ.

— Искам дъщеря си обратно — казала Деметра! — ВЕДНАГА.

Зевс се размърдал неспокойно в трона си.

— Виж, миличка...

— Не съм ти миличка!

— Не мога да се отрека от думата си. Стореното — сторено. Тя е долу, в Подземното царство. Край.

— Не — отговорила Деметра, — това не е краят. Докато не си върна дъщерята, нищо няма да порасте на тази земя. Посевите ще измрат, хората ще гладуват. Всяка жива твар ще сподели болката ми, докато не поправиш грешката си и не ми върнеш Персефона!

Деметра излязла с гръм от залата. По принцип гръмотевиците са специалност на Зевс, но била наистина ядосана. Отишла отново в Елевзия, едничкото царство, където хората ѝ помогнали. Позволила на посевите там да продължат да растат, но в останалите части на земята всичко повехнало и умряло, точно както била заплашила.

„Само се сърди — казал си Зевс. — След няколко дни ще ѝ мине.“

Изнизали се няколко седмици. После месеци. Хиляди хора гладували, а когато хората гладуват, не правят вкусни жертвоприношения на боговете, не строят нови храмове, само пицят в агония двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата:

— Помогнете! Гладни сме!

Зевс получил ужасно главоболие. Освен това боговете също трябвало да ядат само нектар и амброзия, така че скоро им омръзнало. Без зърно нямало нито хляб, нито от вкусните сладки, които Хера понякога правела.

Накрая Зевс се предал. Извикал главния си вестносец, бог на име Хермес, и казал:

— Хей, Хермес, слез в Подземното царство. Кажи на Хадес да върне Персефона веднага, иначе мира няма да има, нито пък понички.

— Дадено, шефе — Хермес се спуснал в Подземното царство.

Междувременно Персефона през цялото време живеела в двореца на Хадес. Вече била научила, че светът не се върти около нея. По трудния начин. Колкото и пъти да тропала с крак, да задържала дъх или да викала майка си, не получавала каквото иска. А доста се вайкала. Разкъсала леглото си (после не могла да спи), ритала стените (от което я заболял крака), а когато призраците на Хадес ѝ носели храна, тя чупела чиниите и отказвала да яде, макар страхотно да била изгладняла. Това, че не щяла да яде, не било без значение. Знаете ли, в гръцки времена да ядеш от храната на друг човек е като да подпишеш договор. Означава, че приемаш мястото си на техен гост. Те трябва да се отнасят добре, ти също обаче следва да се държиш подобаващо. На практика така се гарантира, че ти и домакинът сте приятели.

Персефона не искала да сключва такъв договор. Никога.

Първите няколко дни отказвала да излезе от стаята. Хадес не я принуждавал, макар че няколко пъти опитал да разговаря с нея.

— Виж — казал той, — татко ти се нави за сватбата. Съжалявам, задето те похитих, това беше негова идея, между другото. Но аз наистина те обичам. Ти си красива и аз обещавам...

— Махни се! — тя грабнала каквото намери, в случая възглавница, и го метнала по Хадес. Възглавницата отскочила от гърдите му.

Хадес я погледнал тъжно и си тръгнал.

На четвъртия ден Персефона се отегчила и излязла от стаята. Никой не я спрял и скоро узнала защо. Нямало къде да иде извън двореца на царя. Била затворена в Подземното царство, където имало само мрачни поля, пълни с мъртъвци. Дори небе нямало — единствено тъмна мъгла.

Даже да успеела да избяга от двореца, трябвало да мине през полята с умрели, без да знае как да стигне до горната земя. А най-гадното нещо? Хадес никога не ѝ се сърдел, въпреки счупените чинии, скъсаните чаршафи или обидите, които му отправяла, макар тя да не знаела много. Преди водела щастлив и затворен живот, а да нарече Хадес глупак не ѝ се струвало особено силно.

Хадес приемал обидите ѝ, като казвал, че съжالياва, задето е ядосана.

— Обичам те — повтарял той, — ти си най-светлото нещо в цялото Подземно царство. С теб никога повече не ще тъгувам за слънчевата светлина. Ти си по-лъчезарна от самото слънце!

— Глупак! — викала тя.

След като си излязъл, осъзнала, че това, което ѝ казал, е донякъде сладко, макар и по зловещ начин.

Дните минавали. Колкото повече обикаляла Персефона, толкова по-изумена била. Дворецът се оказал огромен. Хадес имал цели стаи, направени от сребро и злато. Всеки ден слугите му носели букети от скъпоценни камъни — рубинени рози, диамантени стебла, златни и платинени маргаритки с изумрудени листа. Дори на планината Олимп Персефона не била виждала подобно великолепие.

Започнала да осъзнава, че колкото и зловещ и ужасен да е Хадес, той владее огромна сила. Контролирал хиляди души, командвал ужасни чудовища и същества на мрака. Цялото богатство под земята било негово, което го правело най-богатия бог в света. Каквото и да съсипела Персефона, той винаги го заменял с нещо ново.

И все пак тя мразела това място. И как не? Липсвали ѝ слънцето, ливадите, свежите цветя. Подземното царство било така влажно, че не можело никога да се стопли. Постоянният сумрак ѝ докарал сезонна депресия.

Един ден влязла в тронната зала на Хадес. Той бил в далечния ѝ край и разговарял с бляскав дух. Персефона предположила, че това е нова душа от света на смъртните, която носи на Хадес последните новини.

— Благодаря ти — рекъл Хадес на духа, — ала няма да се предам. Не ме интересува колко смъртни ще умрат.

Персефона се изкачила на подиума.

— С кого говориш, отвратяго? Кого си убил отново?

Хадес бил смаян. Махнал на призрака и той изчезнал.

— Не искам да ти кажа — отвърнал Хадес, — ще ти причиня болка.

Това обаче само разпалило любопитството ѝ.

— Какво става?

Хадес си поел дълбоко въздух.

— Майка ти е гневна. Тя знае, че съм те взел за моя жена.

— Ха! — зарадвала се Персефона. — Сега я втаса. Тя идва с армия гневни нимфи и зърнени духове, нали?

— Не — отговорил Хадес.

Персефона премигнала.

— Не?

— Няма да влезе в Подземното царство — отвърнал Хадес, — не ѝ е приятно. Мрази ме.

— Разбира се, че те мрази! — отвърнала Персефона, макар да била леко разочарована. Разчитала на майка си да я спаси. Деметра би дошла тук, дори да не харесва Подземното царство. — Но аз съм объркана. Какво имаше предвид, като каза, че смъртните умират?

Хадес направил гримаса.

— Майка ти цели да притисне Зевс и той да те поиска обратно от мен. Деметра принуждава целия свят да гладува. Хиляди ще загинат, докато не ѝ бъдеш върната.

Персефона едва не паднала. Какво правела майка ѝ? Деметра винаги е била толкова мила и внимателна. Персефона не можела да си представи как майка ѝ ще остави дори една царица да умре. Хиляди хора...

Но нещо ѝ подсказало, че Хадес не лъже. Очите на Персефона пламнали. Не била сигурна дали е тъжна, ядосана или просто ѝ се гади. Хиляди умират заради нея?

— Трябва да ме върнеш — настояла Персефона, — веднага.

Хадес стиснал зъби. За пръв път не изглеждал тъжен или слаб. Срещнал погледа ѝ. Тъмните му очи светнали с пурпурен отблясък.

— Ти си моят живот сега — рекъл Хадес, — за мен си по-ценна от всички съкровища под земята. Съжалявам, че не ме обичаш, ала няма да те върна. Всъщност ще отправя заплаха, дори по-страшна от тази на Деметра. По-скоро ще оставя портите на Отвъдното да зият, та мъртвите да се върнат на света, отколкото да те пусна!

Персефона не знаела какво да прави след подобно изявление. Почувствала как сърцето ѝ се свива в малък диамант, ярко и твърдо.

Обърнала се и избягала. Минала по коридор, който не била виждала преди, отворила врата... и се озовала в градина.

Не могла да си поеме дъх. Това било най-невероятното място, което била виждала. Призрачни светлини плували във въздуха над нея

— дали не били духове на весели хора? Не била сигурна, но градината била по-светла и приветлива, от което и да е друго място в Подземното царство. Пътеките били отрупани с рубини и топази. Бели тополи се издигали в небето като замръзнали призраци. По средата на градината минавал ручей. На една маса наблизко имало сребърен поднос с охладен съд с нектар, а до него — любимите сладки на Персефона и пресни плодове.

Не можела да разбере какво точно вижда. Всички дървета и цветя, които харесвала на горната земя, били в градината и някак си цъфтели в мрака.

— Какво... — не успявала да си събере мислите тя — как...

— Харесва ли ти? — попитал Хадес зад нея. Бил я последвал навън. Този път гласът му не я накарал да настръхне. Обърнала се и видяла лека усмивчица на лицето му. Не бил толкова ужасен, когато се усмихвал.

— Направил си това за мен?

— Съжалявам, че не смогнах по-рано. Събрах най-добрите градинари в Подземното царство. Аскалапий? Къде си?

Слаб младеж се появил от храстите. Държал градински ножици в ръката си. По опънатата кожа и пожълтелите очи личало, че е мъртъв, но успял да се усмихне. Бил някак по-свеж от останалите зомбита, които Персефона била срещала.

— Подрязвах розите, господарю — казал Аскалапий, — господарке, за мен е чест.

Персефона знаела, че трябва да каже нещо, например „здравей“, но била прекалено смаяна. Точно тогава летящ гаргойл се появил в градината. Прошепнал нещо на ухото на Хадес и лицето на бога се изопнало.

— Посетител — казал той, — прости ми, мила.

Когато си тръгнал, Аскалапий махнал към масата във вътрешния двор.

— Защо не хапнете нещо, господарке.

— Не — отвърнала автоматично Персефона. Въпреки всичко знаела, че не бива да приема гостоприемството на бог, който наскоро я е отвлякъл.

— Както прецените — рекъл градинарят, — набрах тези пресни нарове преди малко. Страхотни са.

Извадил един от униформата си и го оставил на масата, след което разрязал с ножа си плода на три части. Стотици сочни семенца блеснали вътре.

Аз много не обичам нарове, но Персефона ги обожавала. Навявали й най-хубави спомени от горната земя, когато тичала из ливадите с приятелките си нимфи. Погледнала свежия плод, а стомахът й забучал в знак на протест. Били минали дни, откакто не била яла нищо. Била безсмъртна и не можела да умре, но се чувствала гладна. Една хапка няма да навреди, казала си тя.

Седнала и поставила едно семенце в устата си. Не можела да повярва колко е вкусно. Преди да се усети, излапала една трета от плода. Вероятно щяла да изяде повече, ако Хадес не се бил върнал с посетителя си, бога Хермес.

— Любов моя! — извикал Хадес. Гласът му звучал, сякаш плаче.

Персефона станала на крака. Скрила лепкавите си пръсти зад гърба си. Надявала се по брадичката й да няма сок.

— Ммм? — изсумтяла тя, все още предъвквайки няколко семенца.

— Това е Хермес — лицето на Хадес изглеждало отчаяно. — Той иска да те вземе обратно.

— Но — преглътнала Персефона, — ти каза...

— Така е заповядал Зевс — Хадес изглеждал толкова тъжен, та Персефона чак не съобрази, че това са добри новини. — За теб с радост бих се изправил срещу всеки бог, но дори аз не мога да победея целия олимпийски съвет. Принуден съм... аз съм принуден... да те върна.

Персефона трябвало да вика от радост. Нали това искала. Защо тогава й било толкова мъчно? Не можела да понесе изражението на отчаяние, изписано на лицето на Хадес. Бил направил тази градина специално за нея. Отнасял се добре с нея... поне след отвличането. А и това била идея на Зевс. Хадес бил готов да отвори портите на мъртвите заради нея. Но нищо от това сякаш нямало значение за Хермес.

— Чудесно — той се ухилил на Персефона, — готова ли си? Трябва само да питам няколко неща, знаеш, нормална митническа процедура. Да си била в контакт с животни?

— Не — намръщила се Персефона.

— Била ли си във ферми? — продължил Хермес. — Носиш ли повече от десет хиляди драхми в чужда валута?

— Не!

— Последен въпрос — казал Хермес, — яла ли си нещо в Подземното царство? — Вдигнал извинително ръце. — Знам, глупав въпрос, ти си умно момиче. Ако си яла нещо от Подземното царство трябва да останеш тук завинаги!

Персефона се изкашляла.

— Ами...

Не знам дали е щяла да излъже, или не, но преди да успее да отвърне, градинарят Аскалапий казал:

— Покажи им ръцете си, господарке.

Персефона се изчервила. Протегнала ръцете си, които били оцапани в червен сок.

— Една трета нар — казала тя, — това е всичко.

— Опа — отвърнал Хермес.

— Може да остане! — затанцувал Хадес в кръг и се ухилил до ушите, след което осъзнал, че това не е много царствено. — Искам да кажа, трябва да остане. Съжалявам, ако това те натъжава, миличка. Но не мога да излъжа. Очарован съм. Това са чудесни новини.

Емоционално Персефона била толкова обърквана, че не била сигурна как се чувства.

Хермес се почесал по главата.

— Това много усложнява нещата. Ще се върна за нови заповеди. Чакайте ме!

Отлетял до планината Олимп и съобщил на останалите богове вестите. Когато Деметра научила, изпаднала в пристъп на бяс. Отправила проклятие, което някак си минало през земята и стигнало до подземната градина на Хадес, като превърнало градинаря Аскалапий в гекон, задето обадил Персефона. Защо гекон ли? Нямам представа. Предполагам, че съдбата на зомби гекон й се е сторила най-незавидната, за която можела да се сети в момента.

Деметра заплашила, че ще остави света да умре от глад, ако не върне дъщеря си. Хадес изпратил ново съобщение чрез Хермес и предупредил, че мъртвите ще спретнат едни зомби апокалипсис, ако Персефона не остане при него. Зевс получил убийствено главоболие,

представяйки си как хубавият му свят се разцепва на две. Тогава Хестия дошла с решение.

— Нека Персефона разпредели времето си — предложила богинята на домашното огнище. — Нали е изяла една трета от нара. Нека изкара една трета от годината с Хадес и две трети с Деметра.

Невероятно, но боговете се съгласили. Хадес се зарадвал, че запазва жена си, макар и за една трета от годината. Деметра също била очарована, въпреки че никога не простила на Хадес. Когато Персефона била в Подземното царство, Деметра се изпълвала със студенина и злоба и не позволявала на растенията да дават плод.

Според древните митове затова в Гърция има три сезона, а през студените месеци на есента няма плодове.

Що се отнася до Персефона, цялото това преживяване я накарало да порасне. Тя се влюбила в Хадес и си намерила своето място в Подземното царство, макар същевременно да се радвала и на възможността да прекарва част от времето си в света на смъртните с майка си и старите си приятели. Вълшебната титанка Хеката, която помогнала на Деметра в търсенето, слязла до Подземното царство и станала една от прислужниците на Персефона. Тази роля определено допаднала на Хеката. Подземното царство било по-тъмно и по-подходящо за занимания с магии, отколкото някаква усойна пещера.

Деметра дори си спомнила обещанието, дадено на Триптолем, принца на Елевзия. Дала му колесница, теглена от змейове, и го превърнала в бог на селското стопанство. Пуснала го да обикаля света и да учи хората на земеделие. Не звучи като да е особено яка работа, но Триптолем я харесал повече и я предпочел пред варианта да го хвърлят в пламъци.

След всичко това Деметра най-после се успокоила. Не се сърдела повече и това било много добре. Защото в сравнение с нрава на Хера, дори гневът на Деметра изглеждал безобиден.

ХЕРА ПОЛУЧАВА КУКУВИЦА

Да започнем с добрите новини. Хера била хубава. Не просто хубава — уникално красива. Имала дълга черна коса. Лицето ѝ било царствено и изящно, като на супермодел. Според описанията на гърците очите ѝ били като на крава. Знаем, че не ви се вярва, но това е комплимент. Ще рече, че имала големи, топли кафяви очи, в които да се изгубиш. Предполагам, че гърците дълго и внимателно са наблюдавали кравите.

Така или иначе, в ранните времена на планината Олимп всички богове и титани от мъжки пол припадали по Хера. Оттук започваме с лошите новини. Хера имала зъл нрав и била ужасно дребнава. Дръзnel ли някой мъж да я приближи, тя го срязвала бързо и изтъквала недостатъците му така, че бедничкият си отивал разплакан и никога повече не опитвал да флиртува с нея.

Майка Рея решила, че Хера трябва да отиде в пансион за момичета, където да порасне и да смири характера си.

Уви, още никой не бил измислил пансионите за момичета.

Затова Рея направила следващото най-добро нещо и изпратила Хера да поживее с чичо си Океан и леля си Тетида на дъното на най-далечното море.

За известно време Хера изчезнала от обсега на радара. Прекарала няколко весели години с Океан и Тетида, които имали чудесен брак, особено в сравнение с останалите безсмъртни. Хера решила, че и тя заслужава такъв, затова трябвало да изчака точния мъж. Не можела да се вземе с първия безсмъртен, който изникнел, докато не докажел, че ще е добър и верен съпруг.

Била чула за бедите на сестра си Деметра. Посейдон, Зевс и Хадес били пълни нещастници. Хестия постъпила разумно, избирайки да бъде сама. Хера обаче не желала да остане във вечността като стара мома. Искала съпруг, деца, къща в предградията — както е по филмите. Само трябвало да внимава кого избира.

След няколко години се върнала на планината Олимп и получила собствени апартаменти в двореца. Долу-горе овладявала ужасния си нрав, но на момчетата още им било трудно да флиртуват с нея. В мига, в който станели по-уверени, тя ги срязвала. Да целунеш Хера? Мечтай си, смотаняк! Не и ако не ѝ предложиш годежен пръстен и финансова стабилност, с която да демонстрираш, че си готов за семейство.

Накрая боговете и титаните решили, че Хера не си заслужава усилията, макар да била най-красивата богиня, сътворявана някога. Поне на този етап от историята.

Един от боговете обаче се изправил очи в очи с предизвикателството. Зевс не приемал „не“ за отговор. Може и да сте забелязали това. Промъквал се до нея на вечеря и ѝ разказвал най-забавните вицове. Пеел ѝ край домашното огнище. Гледал я как върви по коридора и почвал да танцува като курет, само и само да я накара да се усмихне. А тя тайничко се наслаждавала на вниманието му. Зевс можел да бъде забавен, когато поиска. Бил и красавец, с тъмна коса и сини очи, а освен това имал и навика да се разхожда без риза, показвайки плочки и мускули. Бил в добра форма, нямало как да му се отрече. И наистина бил цар на вселената, затова повечето жени го считали за добра партия.

Но не и Хера. Тя знаела, че Зевс е женкар. Вече имал два провалени брака. Имал дете от Деметра. Говорело се, че ходи по богини, титанки, даже смъртни. Хера нямала да бъде поредното му завоевание. Не била трофей. Знаела, че ако поддаде, Зевс веднага ще изгуби интерес към нея, ще спре да се държи добре и ще хукне по чужди жени. На Хера това ѝ било противно.

Една нощ обаче разказал невероятно забавен виц — за магаре, бог и циклоп, които влезли в храм, — а Хера не успяла да се сдържи и се разсмяла. Сълзи избили от очите ѝ, не можела да си поеме дъх. Погледнала през масата и задържала очите си върху Зевс повече, отколкото трябвало. Прокашляла се и се обърнала настрани, ала Зевс отгатнал чувствата ѝ.

— Харесваш ме — казал той, — знам го.

— Изобщо не е вярно — отвърнала тя, — ти си глупак, женкар, злодей и лъжец!

— За това става въпрос — рекъл Зевс, — това са най-хубавите ми качества.

Опитала се да сподави смеха си. Никога не била срещала друг мъж, който да е имунизиран срещу обидите ѝ. Зевс бил почти толкова упорит, колкото и тя.

— Кога ще се откажеш? — настояла Хера. — Не съм заинтересувана.

— Никога — отвърнал той, — а и си доста, как го каза, заинтересувана. Ти и аз — цар и царица на вселената. Представи си само. Ще сме страхотна двойка. Ти определено си най-хубавата богиня, създавана някога, а аз съм красив като дявол.

След което показал мускули. Бил голям фукльо, но Хера трябвало да признае, че е якичък.

— Как мога да те убедя, че си губиш времето? — поклатила глава тя.

— Не можеш. Обичам те.

— Ти обичаш всичко, което е в рокля — изсумтяла тя.

— Този път е различно. Ти си правилната богиня. Чувствам го. Ти също го чувстваш. Само кажи, че ме обичаш. Не е трудно. Ще ти стане по-добре, ако си признаеш.

— Никога! — казала тя. — Няма да ти кажа това. Никога.

— Звучи като предизвикателство — ухилил се Зевс. — Ако успея да те накарам да произнесеш тези думи, ще се омъжиш ли за мен?

— Естествено, Зевс — завъртяла очи Хера, — защото това ще стане точно никога. Призная ли, че те... ами което каза преди малко... ще се омъжа за теб. Но го правя, защото **НЯМА ДА СЕ СЛУЧИ!**

— Приемам предизвикателството — намигнал Зевс.

Той станал от масата и Хера се запитала дали не е оплескала нещата.

Но след няколко нощи Хера почти забравила за разговора. Зевс не бил споменавал отново за него. Всъщност от онази нощ насам не ѝ обръщал внимание. Това трябвало да я изпълни с облекчение, но вместо това Хера се почувствала зарязана. „Забрави го, казала си тя. — Разбрал те е. Вероятно напада някоя друга нещастна богиня.“

Опитала да убеди сама себе си, че това е добра новина. Не ревнувала, разбира се. Това би било абсурдно.

През нощта страховита буря започнала да бушува над планината Олимп. Това трябвало да събуди подозренията на Хера, понеже Зевс бил властелин на небето и гръмотевиците, но тя била заета да покрива

прозорците, за да попречи на дъжда да намокри апартаментите ѝ. Изтичала до спалнята да затвори и последния, когато малко птиче долетяло и паднало изтощено на пода.

— Ау — отстъпила Хера стресната, — ти пък откъде се взе!

Птичето замахало безпомощно с криле по мраморния под. Гърдите му се издували, а цялото му телце треперело от студа. Хера коленичила и видяла, че това е кукувиче.

Виждали ли сте истинско кукувиче? Не като онези в часовниците? Аз не. Трябваше да го потърся. Странно е на вид. Има нещо като индиански перчем, който не пасва на кафявото и бялото оперение на крилете, както и на дългата опашка. Изглежда, сякаш има на главата си приспособлението на някой луд учен. Разбирам защо, когато полудяваш, се казва, че изкукваш.

Хера клекнала и взела птичето. Чувствала как сърчицето му тупка в дланта ѝ. Едно от крилцата му било изкривено. Хера не разбирала как такова малко птиче може да долети толкова нависоко. Обикновено само орлите кръжали над Олимп, пък и въздушният трафик там бил ограничен. От друга страна, тя знаела, че могъщи ветрове предизвикват бурите. Вероятно горката птичка била отнесена.

— Цяло чудо е, че си още живо — казала Хера на кукувичето, — не бой се, миличко. Ще се погрижа за теб.

Направила гнездо от завивки в основата на кревата си и внимателно оставила пиленцето там. То изсушило крилете си и хапнало няколко капки нектар. Те сякаш помогнали. Кукувичето се накокошинило, след което притворило очи и започнало да цвърчи така, все едно някой свири на флейта. Хера харесала звука.

— Ще те задържа през нощта — казала тя на себе си. Била решила, че птичето е момче. — Ако утре си по-добре, ще те пусна на свобода.

На сутринта кукувичето не направило опит да отлети. Седнало на пръста на Хера и хапнало няколко зрънца. Богинята никога преди не била имала домашен любимец. Усмихнала се.

— Ти си добър приятел, знаеш ли? — промърморила тя на птичката.

— Ку — отвърнало кукувичето.

Сърцето на Хера се стоплило и тя погледнала в доверчивите оранжеви очи.

— Трябва да те запазя, нали?

— Ку — кукувичето потъркало клюна в пръста ѝ в знак на привързаност. Хера се засмяла щастливо.

— Добре тогава. Обичам те!

Кукувичето веднага скочило на пода и засияло. Хера първо се уплашила, че му е дала прекалено много нектар и то ще избухне, което щяло да бъде неприятно и стресиращо. Вместо това обаче кукувичето се превърнало в бог. Зевс се възправил пред нея в сияйната си бяла роба, а златната корона заблестяла върху черната му коса, все още оформена като кукувичи гребен.

— Хубави думи, миличка — казал Зевс, — и аз те обичам. Доколкото си спомням, имахме сделка.

Хера била толкова смаяна, че не могла да отговори. Гневът щял да я задуши. В същото време изпитвала възхищение от хитрината на Зевс. Не била сигурна дали трябва да го удари, да му се присмее или просто да го целуне. Бил наистина сладък.

— При едно условие — казала напрегнато тя.

— Слушам те.

— Омъжа ли се за теб — рекла Хера, — ще бъдеш добър, верен съпруг. Без повече хойкане. Без повече смъртни. Няма да стана за посмешище.

Зевс преброил на пръстите си.

— Станаха повече от едно условия! Но няма значение! Приемам!

Хера трябвало да го накара да се закълне в реката Стикс. Това е най-сериозната клетва за всеки бог. Но не го сторила. Дала съгласие да се ожени за него.

След това кукувицата станала едно от свещените ѝ животни. Може да видите картини на Хера с жезъл, на който има или кукувица, или лотос, нейното свещено растение. Ако се чудите, другото свещено животно е кравата, понеже е майчин символ. На мен ако ми кажат, че приличам на говедо, няма да се зарадвам, но явно Хера не се притеснявала. Всеки с вкусовете си.

Зевс и Хера провъзгласили благата вест и боговете започнали да се подготвят за най-голямата сватба в историята на браковете. Трябва да съжалявате най-вече Хермес, бога вестоносец, който бил отговорен да достави всички покани за сватбата. Всеки бог, титан, смъртен, нимфа, сатир и животно бил поканен на тържеството. Надявам се

охлювите първи да са получили поканите, тъй като те са потрудноподвижни.

Различните хора разправят различни истории за това къде се е състояла сватбата. Избирам остров Крит, тъй като е най-логично. Зевс се е крил там като малък, в планината Ида. Мястото носело добра карма. Но логистиката ме озадачава. Значи каниш див заек от Италия на сватба в Крит. Как да стигне до там, с плуване? Ще си намокри кожухчето!

Както и да е. Всички поканени се появили, освен една особено глупава нимфа на име Хелона. Тя живеела в Аркадия, в Гърция, в една колиба край реката и просто изхвърлила поканата.

— Не съм по сватбите — рекла тя, — ще си остана у дома.

Когато Хермес научил, че не е сред присъстващите, полудял. Явно е проверявал и гостите. Върнал се пак у дома на Хелона и я намерил да се къпе в реката.

— Какво става — попитал той, — дори не си облечена за повода. Сватбата тече.

— Ами — казала Хелона, — аз... бавничка съм. Ще стигна!

— Сериозно ли твърдиш това?

— Не — признала тя, — исках да си остана у дома.

Погледът на Хермес потъмнял.

— Хубаво тогава.

Отишъл до колибата на Хелона и я вдигнал като Супермен.

— Остани си у дома. Остани тук завинаги!

Метнал къщата по нея, но вместо да умре, Хелона променила формата си. Къщата ѝ кацнала на гърба ѝ, за да се превърне в черупка. Така Хелона станала първата костенурка на света, бавно животно, което носи дома си на гръб. Затова на гръцки *хелона* ще рече костенурка. И не ме гледайте така. Все ще ви потрябва за някоя кръстословица!

Останалата част от вселената постъпила разумно и отишла на купона. Булката и младоженецът влезли в свещената гора на златна колесница, карана от Еос, титанката на зората. Розово-червена светлина плъзнала над тълпата, когато Зевс и Хера се появили, за да отбележат началото на нов ден. Трите Мойри ръководели церемонията, което мен би ме изнервило. Зловещите баби контролирали бъдещето и

можели да прережат нишката на живота ти, така че трябвало да спазваш дадените обещания.

Хера и Зевс станали мъж и жена, цар и царица на вселената. Всички им донесли невероятни подаръци, но последният станал любим на Хера. Земята се разтресла и от нея поникнало дръвче — млада ябълка с прекрасен златен плод. Няколко картичка, но Хера разбрала, че това е дар от баба й Гея, която още спяла, но явно усетила, че някъде се празнува.

Хера наредила да занесат дървото в най-отдалечения край на земята. Там то било засадено отново в красива градина в нозете на титана Атлас, който още държал небето. Пуснала безсмъртен дракон на име Ладон да пази дървото, а за подкрепление му пратила дъщерите на Атлас на име Хесперида, нимфи на вечерното небе. Защо Хера засадила дървото там, а не на планината Олимп, не зная. Може би просто искала да попречи на героите да крадат плодовете. Планът проработил... донякъде.

Зевс и Хера останали щастливо женени около триста години. Това не е много време за боговете, но е по-добре от средностатистическата холивудска сватба. Имали три деца. Момче на име Арес, което можете да наречете проблемно, момиче на име Хеба, която станала богиня на младостта, и още едно момиче — Ейлетия, бъдещата богиня на раждането. Това ми се струва недобро семейно планиране — след като вече си родила две деца, за какво ти е накрая да се сдобиеш с детето на раждането? Сякаш Хера си била помислила: „Абе, тая работа с раждането боли, трябва ни богиня за целта“.

Но след третото дете Зевс си спомнил за своята буйна младост, за добрите стари времена на ергенлъка, когато преследвал богините, преобразен като змия, и други подобни подвизи. Отново започнал да се заглежда по жени и да флиртува с тях. Обещал да е добър съпруг и бил такъв... известно време. Но когато си безсмъртен, клетвата „докато смъртта ни раздели“ придобива съвсем друго значение.

А колкото повече флиртувал, толкова повече се дразнела Хера. Онова, което мразела най-много, били децата, които Зевс имал от други жени. Те не спирани да се появяват като бурени. Зевс твърдял, че са плод от стари връзки, но това извинение не издържало. Някои от децата били смъртни и не изглеждали като да са на триста години. Всеки път, щом някое от тях изникнело отнякъде, Хера си представяла

как останалите богове се подиграват зад гърба ѝ, шепнейки каква глупачка е била, задето се е доверила на Зевс. Накрая изпуснала нервите си.

— Продължаваш да правиш деца! — развикала се тя на Зевс. — Смешно ли ти се вижда? Мислиш ли, че ми се нрави да нарушаваш обещанието си?

— Това подвеждащ въпрос ли е? — намръщил се Зевс.

— Значи ти харесва! — разплакала се Хера. — Ще имам син без теб, без мъж! Ще си направя бебе самичка!

— Не става така, миличка — почесал се по главата Зевс.

— Ха! — Хера излязла с гръм и трясък от тронната зала.

Не знам как го е направила. След сватбата си със Зевс Хера станала богиня на брака и майчинството и вероятно притежавала някакви способности. Само с усилие на волята си, ефективни техники за дишане и вероятно малко източна медицина и подходяща диета, Хера забременяла по вълшебен път, без чужда помощ. Това били добрите новини.

Лошите? Новороденото се оказало с безформена глава, а цялото му тяло било покрито с туфи черни косми. Имало едри гърди и силни ръце, но крачетата му били превити и тънки, а на всичко отгоре едното било малко по-дълго от другото. Вместо да плаче, бебето надавало грухтящи звуци, сякаш се налагало да влезе в тоалетната.

Било най-грозното дете, което Хера е виждала някога. Било нейното бебче, но не почувствала никаква майчинска връзка с него, никаква обич. Испитвала само унижение.

Аз лично не съм изненадан от това, че нещата се объркали. Да родиш дете само за да отмъстиш? Това е лоша тактика. Но вината не била на хлапето.

Хера си помислила: Не мога да покажа това бебе на останалите богове. Ще ме скъсат от подигравки. Затова отишла до отворения прозорец на спалнята и погледнала към планината Олимп. Убеден съм, че пътят надолу бил дълъг. Кой щял да разбере, че детето е изчезнало? Винаги можела да каже, че изобщо не била забременявала. Фалшива тревога. Преди да е обмислила тази наистина ужасна идея, тя метнала бебето през прозореца.

Знам. Жестоко е. Детето не е предмет, който да изхвърлиш. Но Хера се славела със сложен характер. Един ден била идеалната майка,

на следващия хвърляла бебета през прозорците.

Хлапето обаче не изчезнало. Казвало се Хефест и по-късно ще разберем какво е станало с него.

В това време Хера си имала други проблеми.

Първият бил свързан със смъртен герой, посетил планината Олимп — Иксион. Оказал се голяма клечка и очевидно бил първият човек, разбрал, че може да убиваш други хора в битка. За тази работа получил награда. Боговете били толкова впечатлени от това, че се бил научил да воюва с меч срещу другите хора, вместо да ги цели с камъни и да сумти, че го поканили на пир в планината Олимп.

Вероятно си мислите, че се е държал прилично, но не би. Ял и пил до пръсване. Хвалбите завъртели главата му. Започнал да гледа на боговете като на свои приятели, равни, другари. Но това било голяма грешка. Боговете можели да бъдат много мили, но никога не биха те приели като равен. Не забравяйте, че за тях сме вредители с огън, хлебарки, научили се да боравят с оръжия. Сравнително забавни, понякога полезни, ако олимпийците имали нужда да бъде убито нещо дребно на земята. Но приятели? Другари? Не.

Вечерта Иксион се загледал в Хера, понеже била най-красивата жена на масата. Зевс празнувал и не забелязал. Накрая Хера се уморила и излязла. Иксион решил, че това е знак да я последва. Бил се научил да убива хора, но явно не знаел нищо за богините. След като Хера си тръгнала, той останал още няколко минути на масата, а после обявил на боговете:

— Абе, това пиене нещо ме замая. Къде е тоалетната? Вие имате ли тоалетни изобщо?

— Долу по коридора, първата врата вдясно — обяснил Зевс, — има отделни тоалетни за богове и смъртни. Не ги обърквай.

Иксион тръгнал в посоката, в която била поела Хера. Намерил я на балкона, загледана в облаците.

— Хей, сладурано — обадил се той.

Тя потръпнала. Вероятно щяла да го превърне в някакъв вид плужек, задължително служест, но била прекалено смаяна от това, че смъртният имал нахалството да я заговори. Иксион обаче взел мълчанието ѝ за срамежливост.

— Да, усетих, че ме заглеждаш. И аз мисля, че си страхотна. Даваш ли целувка?

Прегърнал я с една ръка и опитал да я целуне. Хера се паникьосала и успяла само да го бутне, след което побягна. Изгубила го из коридора на двореца, затворила се в стаята си и зачакала пулсът ѝ да се успокои.

Защо не го изпепелила или превърнала в охлюв? Този флирт много я изненадал, а може би и я объркал. Няколко века били минали, откакто последно имала подобни преживявания. След сватбата била забравила за останалите мъже. Да, на Хера не ѝ липсвали недостатъци, но не изневерявала. Никога и по никакъв начин. Искрено вярвала, че бракът е свещен и е завинаги. Точно затова малките похождения на Зевс я докарвали до бяс.

След като се успокоила, решила да отмъсти. Можела лично да накаже Иксион, разбира се. Но защо вместо това не разкрие истината на Зевс? Нека и той изревнува, поне веднъж. Може би, ако се наложило да защити честта си, занаят ще да ѝ бъде по-верен.

Хера си върнала самообладанието и отново се присъединила към другите богове на софрата. Иксион бил там и си бърборел с останалите все едно нищо не се било случило. Малък плъх! Хера му се усмихнала, колкото да покаже, че не я е страх. След това се привела към Зевс и му прошепнала:

— Господарю мой, може ли да поговоря лично с теб?

— Загазил ли съм? — намръщил се Зевс.

— Още не — отвърнала сладко тя.

Отвела го в коридора и му обяснила какво се е случило. Зевс се намръщил и погладил брада. Хера се била надявала, че веднага ще влети в залата и ще превърне Иксион в пепел, но той не го сторил.

— Не ме ли чу? — попитала тя. — Защо не си ядосан?

— Чух те — прокашлял се Зевс, — ама... той е гостенин в дома ми. Ял е от храната ни. Не мога да го изпепеля ей тъй без причина.

— КАК ТАКА БЕЗ ПРИЧИНА? — разкрещяла се тя. — Той се опита да сваля жена ти!

— Да бе, това си е сериозно. Ама ми трябва доказателство. Неоспоримо доказателство.

— Нима моята дума не стига? — Хера била на косъм от това да хвърли Зевс от балкона и да се заеме лично с Иксион, но той вдигнал ръце да я умилостиви.

— Имам план — казал той, — ще проверим дали Иксион е искал да те обезчести, или просто се е напил. Имаме ли доказателство, никой бог не би възразил да бъде наказан смъртният, макар той да е мой гост. Довери ми се. Ако е виновен, наказанието му ще е знаменито.

— Стори каквото трябва — стиснала юмруци Хера.

Зевс приближил перилата и призовал облак. Той се събрал и започнал да се върти пред него като малко бяло торнадо, докато не оформил човекоподобна фигура. Превърнал се в перфектното копие на Хера, само че студен и блед.

Зарежете. Бил перфектното копие на Хера.

Изкуствената Хера погледнала истинската.

— Здравей.

— Това е зловец — отвърнала автентичната Хера.

— Чакай тук — казал Зевс на жена си и отвел фалшивата Хера на тържеството.

Иксион продължил оттам, докъдето бил стигнал. С други думи, започнал да флиртува с копието на Хера. За негово огромно удоволствие, тя отвърнала на ухажването му. Махнала му да я последва надолу по коридора и така едно подир друго нещата се случили.

На сутринта сънените богове се появили в трапезарията за закуска. Изненадали се, когато открили, че Иксион бил останал и през нощта, а когато питали защо, той им разказал, че царицата на небето го била поканила в апартамента си. След което намигнал.

— Завъртях я на малкото си пръстче — похвалил се той, — каза, че съм много по-хубав от Зевс. Ще ме направи безсмъртен, за да остане с мен завинаги.

Продължил да се надува колко е готин, колко го харесвала Хера и как двамата щели да се оженят. В това време Зевс влязъл в трапезарията и застанал тихичко зад Иксион. Последният най-накрая осъзнал, че всички богове на масата са замлъкнали, и заекнал.

— Той е зад мен, нали?

— Ами да! — отвърнал жизнерадостно Зевс. — За друг път да знаеш, че когато сваляш жената на чужд мъж, не се хвалиш за това в собствения му дом. Пък и проверяваш дали наистина си свалил съпругата му, а не нейно облачно копие.

— Май загазих — преглътнал Иксион.

— Май да — съгласил се Зевс.

Никой от останалите богове не възразил срещу наказанието, наложено от Зевс. Той призовал едно резервно колело на колесница и закачил Иксион за спиците, след което го подпалил и го хвърлил от небето като фризби. Иксион наистина станал безсмъртен, както се и надявал, но само за да страда завинаги. Все още лети в орбита, върти се и пици:

— Хера! Но аз мислех, че ме обичаш!

Най-странното нещо в тази история е, че облачната Хера всъщност се сдобила с бебе. Как може един облак да роди, нямам представа, но синът ѝ се казвал Кентавър и се влюбил в кобила. Пак казвам, не знам защо и как. Децата им станали известни като расата на кентаврите — полухора, полуконе. Както ви казах и в началото, дори и да искам, не мога да измисля подобно нещо.

Хера се надявала, че след инцидента с Иксион Зевс ще е по-внимателен съпруг, но била разочарована. Вместо това той решил, че след като успешно е защитил честта ѝ, заслужава малко радост.

Ако тръгна да ви информирам за всеки път, когато Хера откъщавала на Зевсовите гаджета, ще си изкараме така сто години. На Хера това ѝ станало нещо като професия. Една конкретна смъртна обаче страшно я изнервила.

Семела била принцеса от гръцкия град Тива и макар никой да не смеел да го изрече на глас, всички знаели, че е най-хубавата смъртна от своето поколение, красива като богиня, може би дори повече от самата Хера. И ето че Зевс започнал да си „пазарува“ в Тива. Хера се изпълнила с подозрение, ала Зевс бил хитрец. Богинята така и не могла да го хване заедно със Семела. Един ден обаче била надвиснала над Тива като златен облак и забелязала как Зевс (дегизиран като смъртен, но Хера пак успяла да го познае) излиза от някаква къща в най-хубавия квартал на града. Миг по-късно Семела се появила на вратата и му махнала. Красавицата се застояла там само секунда, но едно нещо станало от ясно по-ясно. Била бременна. Хера изръмжала и си продумала нещо, но не можела просто да я убие. Зевс бил мръсник, но и невероятно могъщ. Ако узнаел, че Хера е ликвидирала едно от гаджетата му, можел да ѝ причини много болка и страдания. Трябвало да действа хитро.

Хера долетяла до Тива със златния си облак и приела образа на старица. Похлопала на вратата на Семела. Решила да се престори на

просякиня или на амбулантен търговец. Семела отворила вратата и ахнала.

— Бероя, ти ли си?

Хера не знаела за кого говори момичето, но се хванала на играта.

— Да, миличка! Бероя, твоята... ами...

— Бавачката от детинство!

— Точно така!

— Много си остаряла!

— Благодаря — промърморила Хера.

— Но пак не мога да те сбъркам! Ела, влез!

Хера се разходила из къщата и се разгневила, когато видяла, че тя е поне толкова хубава, ако не и повече, от собствения ѝ апартамент в планината Олимп. Невинно попитала Семела как се е сдобила с такова луксозно имение, което изглеждало скъпичко дори за принцеса.

— От гаджето ми е! — грейнала от гордост Семела. — Той е страхотен, дава ми всичко, което поискам. Виж само тази огърлица!

След което показала на Хера висулка от злато, рубин и нефрит. Бижутото превъзхождало всички подаръци, които Зевс бил правил на Хера.

— Какво великолепие. — Хера сподавила подтика си да разбие прекрасните зъби на принцесата. — Но кой е той? Местен?

— О... не трябва да казвам.

— Но аз съм твоята стара бавачка Берил! — възмутила се Хера.

— Бероя — поправила я Семела.

— Това имам предвид! Спокойно можеш да ми кажеш!

Семела щяла да се пръсне от вълнение. Много искала да сподели с някого, затова не трябвало да я убеждават дълго.

— Ами Зевс — признала тя, — господарят на небето, царят на сътворението.

Хера я погледнала и се престорила на изненадана. След което тежко въздъхнала.

— Бедното ми момиче. Горкото.

Семела премигнала. Не такава реакция очаквала.

— Но аз съм гадже на царя на вселената!

— Така казва той — изсумтяла Хера, — колко мъже са твърдели това и преди? Всичките! Откъде знаеш, че е наистина бог, а не някой дърт сладострастник, който се преструва на такъв?

Лицето на Семела пламнало.

— Той ми се представи като Зевс! И изглежда... ами божествено!

— Доказал ли го е с нещо?

— Ами... не.

Хера се престорила, че мисли върху проблема.

— Той е баща на детето ти, нали? Трябва да си сигурна. Нали каза, че е готов да направи всичко за теб?

— Да! Обеща!

— Нека се закълне — посъветвала я Хера, — а след това го накарай да ти се яви, както се явява пред жена си, в истинския си божествен вид. Само така може да си сигурна.

— Звучи опасно — замислила се Семела.

— Не и ако те обича от цялото си сърце. Нима си по-лоша от Хера?

— Не, разбира се.

— Или по-малко красива?

— По-красива съм. Така каза Зевс.

Хера стиснала зъби толкова силно, че един от небесните ѝ кътници се пукнал.

— Значи няма проблем. Щом Хера издържа на божествения вид на Зевс, защо ти да не можеш? Но дано наистина е Зевс, миличка. Искрено се надявам. От това зависи бъдещето на детето ти. Трябва да си сигурна. Той кога ще се върне?

— Всъщност всеки момент.

— Гледай ти кое време станало! — възкликнала Хера. — Радвам се, че се видяхме, но трябва да си ходя. Имам... бабешки работи.

Богинята си излязла. След час Зевс се върнал в дома на Семела.

— Хей, миличка — казал той, влизайки.

Веднага забелязал, че нещо не е наред. Семела не дошла да го прегърне и целуне, както правела обикновено. Цупела се на дивана, кръстосала ръце над бременния си корем.

— Ъ-ъ... какво има? — попитал Зевс.

— Каза, че би направил всичко за мен — намръщила се Семела.

— И ще го сторя! Какво искаш? Нова огърлица?

— Не — отвърнала тя, — искам друго и то единствено може да ме направи щастлива.

Зевс се изкикотил. Може би този път Семела мечтаела за рокля или за чифт от тези нови неща, дето хората били измислили... как се казваха... обувки?

— Каквото пожелаеш — казал той.

— Обещаваш ли?

Зевс щедро разперил ръце.

— Кълна се в реката Стикс. Пожелай си и ще ти се даде.

— Хубаво — тя си позволила да се усмихне, — искам да се явиш пред мен в истинския си божествен вид, както пред Хера.

Зевс си поел рязко въздух.

— Лоша идея, миличка, много лоша идея. Пожелай си друго.

— Не! — скочила на крака Семела. — Ти каза всичко. Искам доказателство, че наистина си бог. Аз не съм по-лоша от Хера! Искам да те видя такъв, какъвто те вижда тя!

— Ала истинското ми проявление като бог... не е за пред смъртни. И особено за пред бременни. И най-вече бременни, които не искат да умрат за броени секунди.

— Ще се справя — отвърнала тя, — знам, че мога!

Зевс обаче не бил толкова сигурен. Не бил опитвал да се появи в истинския си божествен вид пред смъртните, но подозирал, че за тях това ще е като да погледнат към слънцето без никаква защита. Същото като да се вгледаш в актриса рано сутринта, преди да се е гримирала. Опасна работа.

От друга страна, Зевс се бил закълел в реката Стикс, не можел да отстъпи. Пък и Семела била храбро момиче, дъщеря на известния герой Кадъм. Щом смятала, че ще издържи, когато бог се покаже в истинския си вид, може би щяла да успее.

— Добре — отвърнал Зевс, — готова ли си?

— Готова!

Смъртната дегизировка на Зевс се разпаднала. Той се явил в цялата си божественост: колона от пламъци и мълнии, подобна на супернова. Мебелите в стаята пламнали. Вратата избухнала, както и прозорците. А Семела не издържала. От нея останала само една следа от изгорено на стената в хола. Бебето в нея обаче оцеляло, вероятно защото било полубог. Бедното малко същество внезапно увиснало във въздуха на мястото, където била уютната утроба на майка му. Зевс върнал физическата си форма точно преди то да се удари в пода.

Разбира се, изпаднал в шок след смъртта на Семела, но осъзнал, че сега най-важно е бебето. Малкото детенце не било пораснало. Нужни били още няколко месеца, за да се роди. Зевс трябвало да мисли бързо. Затова извадил мълнията си и направил разрез в бедрото си. Сигурно го заболяло много, но Зевс натъпкал бебето в крака си, все едно е джоб на панталон, а после зашил кожата си.

Хора, не правете това в домашни условия. Няма да проработи.

Боговете обаче са различни. Детето някак си оцеляло и продължило да расте, докато не станало време да се роди.

Няма кадри от запис, на които да се види дали боговете не са попитали Зевс:

— Хей, Зевсе, защо бедрото ти е толкова голямо? Иди на лекар.

Когато бебето се развило достатъчно, Зевс срязал бедрото си. Така се родил бог Дионис. Ще стигнем до него по-късно. Необичайната му поява на бял свят съвсем не е най-странното нещо, което му се е случило.

Така или иначе, Хера успяла да отмъсти на Семела. Иска ми се да кажа, че това е най-жестокото нещо, което е сторила. Уви, било само загривката.

Друго от гаджетата на Зевс било момиче на име Егина. Тя очевидно била чула историята на Семела, затова не изгаряла от желание да стане любовница на Зевс, макар той непрекъснато да флиртувал с нея и да я засипвал с подаръци. Най-накрая Зевс я убедил да отлети с него на таен остров.

— Никой няма да разбере — обещал той.

— Ами Хера? — попитала Егина.

— Най-вече пък тя. — Зевс се превърнал в огромен орел и отлетял до остров, който днес носи името ѝ — Егина.

Зевс почти се измъкнал този път. Хера не разбрала за станалото, докато не минали години и Егина не починала. По това време нейният син от Зевс царувал на острова, на който се родил. Не знам как Хера е узнала, но когато това се случило, побесняла, задето не могла да накаже Егина лично.

— Как посмя да умре, преди да я убия! — изръмжала Хера. — Ще си го изкарам на сина ѝ.

Неговото име било Еек. Чудя се защо не са добавили още някоя и друга гласна. Цар Еек бил на ръба на война и приготвял армиите си, за

да защити царството си. Хера обаче призовала огромна отровна змия и я пуснала в изворите на единствената река на острова. Отровата се разпространила във водата и скоро населението на целия остров загинало.

Знам, не е честно. Зевс спи със смъртна, а Хера намира сина ѝ и избива всички в царството му. На това му се вика психоза.

А Еек, както подозирате, се паникьосал. Отишъл до двореца в градината си, откъдето можел да види синьото небе. Паднал на колене и се помолил:

— Татко, ще завземат царството ми, а жена ти току-що уби всички мъже в армията и повечето граждани.

Гласът на Зевс гръмнал от небесата.

— Тъпо. Как мога да помогна?

Еек се замислил. Погледнал цветните лехи и видял как мравките маршируват, хиляди мънички същества, неуморими и неумолими като... армия.

— Знаеш ли кое ще е яко? — попитал Еек. — Ако успееш да превърнеш тези мравки в армия?

— Става — гръмнал гласът на Зевс.

Незабавно цялата колония от мравки се преобразила в армия от войници — хиляди закалени воители с черно-червени брони, подредени в редици и със свършена дисциплина. Не се страхували от никого, били силни и корави. Нарекли ги мирмидонци. Прославили се като най-известната войскова част на Гърция, нещо като тюлените на древния свят. По-късно щели да имат знаменит пълководец на име Ахил. Сигурно сте чували за него, а ако не за него, то поне за петата му.

Последното нещо по отношение на Хера, което наистина не разбирам, е, че тя бързо можела да стане от враг приятел и обратното. Да вземем например Посейдон.

Първоначално никак не се разбирали. Всъщност и двамата били хвърлили око на едно гръцко царство на име Аргос. Виждате ли, навремето било голямата работа да си бог на този или онзи град. Все едно днес да си бог на Ню Йорк — би било уникално. Но на Скрантън, Пенсилвания — не чак толкова уникално. Да ме извиняват скрантънчани, но схващате идеята.

Предполагам, че царство Аргос е било готино местенце, понеже и Хера, и Посейдон искали да са негови покровители. Царят предпочел Хера. Вероятно не желаел населението да бъде изтровано. Хера била очарована. Посейдон не толкова. Наводнил цялото царство, а когато Хера се оплакала, отсякъл:

— Хубаво. Ще си взема водата. До капчица.

Морето се оттекло с всички реки и потоци и цялата страна пресъхнала. Хера отново се оплакала. Двамата били на ръба на страшна караница, но накрая Посейдон отстъпил и върнал част от водата. Аргос обаче си останал сухо място, а реките пресъхват, когато не вали. Хера продължила да бъде покровител на града. По-късно там се появил пич на име Язон, който станал ръководител на група герои, известни като аргонавтите. Това обаче е друга история.

Мисълта ми е, че Хера скоро променила нрава си. С Посейдон седнали и отсъдили, че в качеството си на цар Зевс бил излязъл извън контрол. Решили да вдигнат първия олимпийски бунт. Но ще ви разкажа за него като стигнем до Посейдон. Сега трябва да слезете в Подземното царство и да видите какво става с нашия любим похитител Хадес.

ХАДЕС РАЗКРАСЯВА ДОМА СИ

Жал ми е за този тип.

Сериозно говоря.

Хадес е зловец, но няма съмнение, че е прецакан. Макар да е най-големият син на Рея, минавал за най-малкия, тъй като се вземало под внимание не в какъв ред са се родили децата от стомаха на Кронос, а в зависимост от това кога кого е повърнал. И сякаш казаното дотук не било достатъчно гадно, когато боговете хвърляли зарове, за да си разделят света, на Хадес се паднало най-кофти мястото — Подземното царство.

Сега, вярно е, че Хадес принципно си е мрачен пич, поради което можете да отсъдите, че такава е била съдбата му — да живее под земята. Винаги се мръщел, винаги бил облечен в черно. Черната му коса покривала очите му в стил емо от японска манга. Когато станал господар на Подземното царство, кожата му изгубила цвета си, понеже оставил света на смъртните зад себе си.

Дори другите богове да искали да поддържат връзка с него (а те не искали), телефонната връзка в Подземното царство била лоша, а и нямало интернет. Щом Хадес веднъж потънал там долу, вече не знаел какво става в света над него. Новините идвали само посредством духовете на наскоро починалите, които му съобщавали последните клюки.

Всъщност в древни времена, споменеш ли името на Хадес, трябвало да удариш с юмрук по земята, тъй като това бил единственият начин да привлечеш вниманието му. Все едно викаш:

— Хей, на теб говоря!

А за какво ти е да привличаш вниманието на Хадес? Нямам идея.

Накрая цялото Подземно царство било наречено на бог Хадес и така терминологията напълно се оплела. Подземното царство обаче било по-старо от бога. Когато Хадес взел властта, се наричало още Ереб и било пълна скръб.

Ще започна с водопроводната мрежа. Пет различни реки имало в Подземното царство и нито една не ставала да се ползва за баня или да си измиеш зъбите. Най-приемлива била Кокит, реката на страданието. Тя изглеждала прилично, а тъмносините ѝ води си течали мирно из полята на Ереб, а бреговете ѝ предлагали приятни места за пикник. Ако обаче се приближиш прекалено, ще доловиш воплите на измъчваните души по течението. Защото река Кокит се е образувала от сълзите на прокълнатите. Само да приближиш и ще изпаднеш в депресия. Ако докоснеш водата... повярвай ми, не ти трябва. Няма достатъчно кученца в интернет, които да оправят настроението ти.

Втората река била Флегетон, реката на пламъка. Тя минавала през пещерите на Подземното царство като река от пламък, дълбаела канали в черната вулканична скала, оцветявала всичко в кървавочервено, изпълвала въздуха с пушек и изпарения, докато не паднела като огнен водопад — май трябва да го нарека огнепад — в Тартара. А Тартара е като мазето на мазето.

Та такива неща. Когато завъртал кранчето на топлата вода, заставайки под душа, Хадес бил поливан с огън от Флегетон. Нищо чудно, че постоянно се намирал в лошо настроение.

Река Флегетон нямала да те убие, дори да си смъртен. Да, ще гори като радиоактивни люти чушки, потопени в киселина. Ще ти се иска да си мъртъв. Реката обаче била създадена така, че да държи жертвите си живи, та да страдат завинаги! Яко, нали? Много прокълнати души трябвало да плуват цяла вечност или да заседнат чак до шии в огнена вода. Според някои легенди Флегетон можела да изгори греховете ти и да станеш свободен, стига наистина да съжаляваш за нещата, които си извършил. Ако искаш да изпробваш тази теория, давай и скачай. Аз лично ще се въздържа.

Третата река била Ахерон, реката на болката. Ако сте се досетили, че тя причинявала болка, браво! Ахерон извирала от света на смъртните, близо до храм на мъртвите в Епир. Може би затова духовете идвали там и изпълвали реката със собствената си болка и отчаяние. Ахерон продължавала под земята и се изливала в Ереб, където се превръщала в широко, тъмно блато, причиняващо болка на всеки, имал нещастieto да докосне водите ѝ или дори само да чуе течението. След известно разстояние Ахерон се разделяла на две

отделни реки — Кокит и Стикс, — които течали в противоположни посоки, докато не се излеят в Тартара.

Четвъртата река ми е най-малко любимата — Лета, реката на забравата. Имал съм опит с амнезията, но това е отделна история. Лета изглеждала безобидна. На повечето места млечнобелите ѝ води си течали спокойно в плиткото каменно корито. Бълбукала си кротко, от което очите натежавали. Мислиш, че без проблем можеш да минеш през реката, но моят съвет е да не пробваш.

Дори една капчица от Лета стига, за да бъде заличена краткосрочната ти памет. Няма да помниш нищо от станалото през последната седмица. Ако изпиеш цяла чаша или прекосиш водите, съзнанието ти ще се окаже напълно изтрито. Няма да помниш името си, откъде идваш, дори, че *Ню Йорк Янкис* са много по-добри от *Бостън Ред Сокс*. Последното си е страшничко.

За някои духове на мъртвите обаче, Лета била истинска благословия. По бреговете ѝ винаги имало тълпи от призраци, които пиели от реката, за да забравят предишните си животи. Не може да ти липсва нещо, което не помниш. На някои духове им се разрешава да се преродят в света на живите за нов живот. Ако решите да поемете такъв риск, трябва да пиете от Лета, за да не помните миналия си живот. Защото кой би искал да повтори дванайсет години в училище, след като веднъж ги е избутал?

Макове растели по бреговете на река Лета, ето защо техният нектар имал силата да приспива хората и да притъпява болката им. В нашия свят на това му викаме опиум, към който не трябва да прибягвате, тъй като **НАРКОТИЦИТЕ УБИВАТ**. Добре, написах го. Продължавам нататък.

Лета се извивала към една тъмна пещера, където живеел Хипнос, богът на съня. Как ли е изглеждала вътре? Никой не я е описал, тъй като вероятно всеки глупак, дръзнал да влезе, заспивал и никога не се пробуждал.

Петата река в Подземното царство била Стикс, реката на омразата. Тя е най-известна от всички, но самото име пречи на развитието на какъвто и да било туризъм.

— Хей, момчета, отиваме напролет до реката на омразата!

— Страхотно!

Стикс преминавала през най-дълбоките и тъмни недра на Подземното царство. Някои легенди твърдят, че била създадена от Тетида, титанката на водата, а я пълнели солените духове на дъното на океана. Стикс опасвала Ереб като ров, който трябва да прекосите, ако искате да влезете в Подземното царство. Според някои истории реката, през която следва да преминете, била Ахерон, но понеже Стикс се явявал неин ръкав, предполагам, че и двете истории са верни.

Течението било тъмно и лениво, забулено в смрадлива мъгла, а водата разяждала човешката плът. Ако смесите сярна киселина с отходна вода и струйка втечнена омраза, ще получите река Стикс. Сега сигурно се чудите — защо му е на някой да слиза в Подземното царство? Не знам. Но още от създаването си хората след смъртта си инстинктивно отивали към Ереб, като леминги, скачащи от ръба, или туристи по Таймс Скуеър. Може да им кажете, че идеята не е добра, но те няма да ви послушат.

Проблемът е, че за душите не съществувал надежден начин да прекосят реката Стикс. Малцина успявали да я преплуват. Други опитвали, но се разтваряли във водата. Мнозина само блуждаели откъм смъртния край на реката, виели и сочели на другата страна:

— Искам да ида натам!

Накрая един предприемчив демон на име Харон решил да отвори малък бизнес. Какво имам предвид, като казвам демон? Не дявол с вила в ръка, опашка и червена кожа. Демоните били безсмъртни духове, нещо като низши богове. Някои приличали на чудовища или смъртни. Сред тях имало и добри, и лоши, а също и такива, които просто си съществували. Та този тип Харон бил син на Никс, богинята на нощта. Той можел да приема различни форми, но през повечето време се появявал, преобразен като грозен старец в дрипава роба, с мазна брада и конусовидна шапка. Ако аз можех да променям формата си, щях да се разхождам като Брад Пит, но Харон явно не се е интересувал от това как изглежда пред призраците.

Той осъзнал, че всички тези духове се мъчели да стигнат Еребос, затова си построил лодка и започнал да прекарва хората. Не безплатно, разбира се. Приемал злато, сребро и повечето кредитни карти. И понеже в Подземното царство нямало закон за защита на потребителя, Харон взимал толкова пари, колкото си искал. Ако някой му се харесвал, можел да го пусне и за дребни монети. Ако не, щял да поиска

цяло състояние. Ако пък си имал нещастieto да те погребат без пари — лошо! Ще витаеш от смъртната страна на реката Стикс завинаги. Някои от мъртвите дори се връщали при живите, за да ги плашат.

Дори ако преминеш Стикс, ще намериш Ереб в състояние на пълен хаос. На теория, духовете трябвало да се разпределят спрямо това колко добри са били приживе. Ако си падали истински задници, до края на вечността ги очаквали Полята на мъченията с всичките там екстри. Ако са били добри, отивали в Елисейските поля, които са като Рая, Лас Вегас и Дисниленд в едно. Но ако не са били нито добри, нито лоши, ги пращали да витаят в Полята на Асфодел. Всъщност това не било никак ужасно. Просто невероятно, смазващо скучно.

Но само на теория. За нещастие, преди Хадес да вземе властта, в Подземното царство нямало ред. Като в училище, когато се случи ден, в който всички даскали са болни и е пълно със стажанти, непознаващи правилата, вследствие на което децата правят каквото си искат. Прокълнатите души се измъквали от Полята на мъченията в тези на Асфодел, без някой да ги следи. Онези от Асфодел пък отивали да купонясват в Елисейските поля, а благородни, но тъпи духове от последните свършвали в Полята на мъченията, като никой от тях не можел да се измъкне или пък бил прекалено възпитан, за да се оплаче. Освен това духовете невинаги отивали там, където трябвало, понеже преди Хадес да вземе властта, те съдели за Отвъдното, докато си още жив. Как е ставало? Идея си нямам. Явно трима съдии те интервюирали точно преди да умреш и решавали дали си за Полята на мъченията, за Елисейските или тези на Асфодел. Не ме питайте откъде съдиите знаели, че ще умреш. Вероятно боговете ги осведомявали. А може би съдиите викали на случайни хора:

— Хей, ти, я ела тук! Време ти е да пукнеш!

Така или иначе, съдиите слушали какво им казваш и решавали вечната ти съдба. Сецате се какво е станало. Хората лъжели, подкупвали съдиите, идвали с най-хубавите си дрехи, ласкаели ги и съдиите решавали, че са добри. Викали свидетели, които да заявяват:

— Този тип е страхотен, не е измъчвал почти никого!

Такива неща. По този начин много зли хора се докопали с измама до Елисейските поля, а други, които били добри, но не се мазнели, си оставали в тези на Мъчението.

Схващате идеята. Нещата в Подземното царство били с главата надолу. Когато Хадес поел контрола, се огледал и казал:

— Не, така няма да стане!

Затова отишъл на Олимп и обяснил ситуацията на Зевс. Това, че се нуждаел от неговото одобрение, за да предприеме реформи, дразнело Хадес, но той знаел, че трябвало да има подкрепа отгоре за всяка промяна в задгробния живот, особено що се отнася до хората. На последните боговете гледали като на обща собственост.

Зевс го изслушал и се намръщил замислен:

— Какво предлагаш тогава?

— Ами — отвърнал Хадес, — можем да запазим съдиите, но...

— Публиката ще гласува — предположил Зевс, — в края на всеки сезон победителят ще печели наградата за Елисейски идол!

— Ами не — отвърнал Хадес, — мислех съдиите да са духове на мъртви, а не живи. А всяка душа на смъртен ще бъде съдена чак след като влезе в Подземното царство?

— Значи се отказваш от риалити формата? Жалко.

Хадес опитал да запази спокойствие.

— Ако съдиите са духове под моя власт, няма как да им повлияят. Душите, които идват в съда, ще бъдат редуцирани до есенцията си. Няма да могат да разчитат на външен вид и хубави дрехи, няма да могат да подкупват съдиите или да водят свидетели. И добрите, и лошите им дела ще бъдат показани пред всички, тъй като съдиите буквално ще виждат през тях. Няма да могат да лъжат.

— Това ми харесва — рекъл Зевс, — кои ще са съдиите?

— Най-добре да са трима починали царе от горната земя — отвърнал Хадес. — Царете имат опит в даването на присъди.

— Хубаво — одобрил Зевс, — стига царете да са мои синове. Съгласен?

Хадес скръцнал със зъби. Не искал брат му да си вре носа във всичко, но тъй като повечето гръцки царе били негови синове, изборът пак бил богат.

— Съгласен съм.

Зевс кимнал.

— А как ще провериш дали присъдите се изпълняват и дали душите отиват, където трябва?

— Не се безпокой — усмихнал се студено Хадес, — погрижил съм се за това.

Когато се върнал в Ереб, Хадес назначил трима смъртни царе, всичките синове на Зевс, като негови мъртви съдии — Минос, Аякс и Радамант. След това събрал трите Еринии — духовете на отмъщението, образували се от кръвта на Уран преди много векове. Хадес ги наел за свои палачи. Това била добра идея, тъй като никой не смеел да се опълчи на демонична бабичка с лош дъх и държаща камшик. Като повечето демони, Ериниите можели да приемат различни форми, но обикновено се появявали като грозни старици с дълги чорлави коси, с черни парцаливи роби и огромни прилепови криле. Огнените камшици причинявали ужасна болка на живите и на мъртвите. Можели и да летят, ставайки невидими, така че никога не знаеш дали няма да те връхлетят. Хадес ги използвал, за да държи под контрол мъртвите. Понякога оставал Ериниите да вилнеят и да измислят нови наказания за живи хора, извършили ужасни престъпления — убийство на роднина например, оскверняване на храм или пускане на естрадна музика на купон.

Другото подобрение, което Хадес въвел в Подземното царство, било, че за духовете на мъртвите станало по-лесно да стигнат Ереб. Убедил Хермес, бога вестоносец, да търси изгубени души откъм смъртната страна на Стикс. Ако Хермес видел объркани души, ги насочвал в правилната посока и им давал карта, направена в някои от супермаркетите на Подземното царство. Веднъж щом духовете на мъртвите стигнали до река Стикс, демонът Хирон ги пренасял срещу стандартната такса от един сребърен обол. Хадес го убедил (тоест заплашил) да таксува всички на една цена. Пак той разпространил и слуха, че ако смъртните не били погребвани както трябва, нямало да ги пуснат в Подземното царство. Щом починеш, семейството ти можело да предложи дар на боговете. Трябвало да те погребат както подобава и да поставят обол под езика ти, за да платиш на Харон. Ако не разполагаш с монета, винаги ще витаеш в света на смъртните като дух, което е колкото безсмислено, толкова и скучно. Как Хадес е разпространил слуха сред смъртните? Имал армия от чернокрили демони на съня, наречени онейрои. Те посещавали смъртните, докато спят, като им носели видения или кошмари. Спохождал ли ви е сън, в който падате и се събуждате изненадани? Онейроите си играят с вас.

Вероятно са ви хванали и пуснали отвисоко, просто защото могат. Следващият път, когато ви се случи, ударете с юмрук по земята и извикайте:

— Хадес, кажи на тъпите си демони да се махат!

Хадес въвел и още едно подобрение, касаещо този път сигурността на Ереб. Отишъл в кучкарника на Тартар и взел най-голямото и страшно куче, което можете да си представите — звяр на име Цербер, кръстоска между питбул, ротвайлер и мамут. Цербер имал три глави, така че ако си смъртен герой, който се опитва да влезе в царството на Хадес, или мъртвец, целящ да се измъкне, съществува троен шанс да те забележат и хванат. Освен остри нокти и зъби, Цербер имал и грива от змии и змийска опашка. Не мога да потвърдя всичко това. Виждал съм Цербер само веднъж. Беше тъмно и аз се съсредоточавах главно върху това да не се разплача или подмокря от ужас. Както и да е. Щом духовете на починалите минели през портите, били разпределяни от тримата съдии царе и пращани където трябва. Както казах, повечето хора не правели нищо особено в живота си, добро или лошо, заради което отивали в Асфодел. Съществували само като тънки сенки, които цвърчали като прилепи и се носели безцелно насам-натам в опит да си спомнят какви са били и какво са правели — като учители по време на първия час, преди още да са си изпили кафето.

Ако си водел добър живот, мястото ти било в Елисейските поля. Определено най-приятното място в мрачното Подземно царство. Там си щял да получиш имение, безплатни храни и напитки, а също и петзвездно обслужване. Можел си да се виждаш и с други добри хора и да си почиваш цяла вечност. А ако в Елисейските поля станело скучно, винаги съществувала опцията да пиеш от реката Лета и да се преродиш за нов живот. Някои души били толкова добри, че успявали да изкарат три благочестиви живота един след друг. Ако си сред тях, те очаквали Островите на блажените по средата на Елисейските поля, които са нещо като Карибите. Малцина обаче имали такъв късмет. Било като да спечелиш на тото.

Ако си живял като зъл човек, си си навличал специално отношение — да те пържат в катран, да ти дерат кожата, да те преследват гладни демони из полета от натрошено стъкло или да падаш върху гигантски бръснач в езеро от лимонов сок. Познати неща.

Повечето наказания били банални, но ако си успеел да ядосаш Хадес истински, винаги можел да измисли нещо ново и интригуващо, с което да измъчва безсмъртната ти душа.

Примери искате?

Да започнем с Тантал. Този бил истински сбърканяк. Гръцки цар, син на Зевс, естествено, когото поканили да пие нектар и да яде амброзия с боговете на Олимп. Голяма чест, мислите? Така е, но на Тантал му се видяло малко.

— Охо — казал той след вечеря и се потупал по корема, — това е много добро! Може ли да го споделя с приятелчетата у дома?

— В мое име, не! — проклетел Зевс. — Абсолютно не! Амброзията и нектарът са редки и вълшебни! Не може да ги споделяш с кого да е?

— О — насилил се да се усмихне Тантал, — разбира се. Виждам как стоят нещата. Ами тогава защо не дойдете на вечеря при мен?

Тантал трябвало да забрави. Би следвало да се сети какво е станало с Прометей, когато опитал да открадне нещо от боговете, за да го даде на хората. Тантал обаче бил ядосан и обиден. Боговете не му вярвали. Не искали да го направят известен като човека, донесъл амброзия на земята. А колкото повече мислел за това, толкова повече се ядосвал. Поканил боговете да пируват в дома му, но когато се върнал, решил да им сервира най-обидния обяд, за който можел да се сети. Но не бил сигурен какво да бъде. Седял си в кухнята, гледал празните съдове и тогава влязъл сина му Пелопс.

— Какво има за вечеря, тате? — попитал Пелопс.

Тантал не харесвал сина си. Не знаел защо. Може би Тантал подозирал, че момчето един ден ще му вземе царството. Гръцките владетели винаги се страхували от такива неща. Но Тантал му се усмихнал злокобно и взел един касапски нож.

— Интересно е, че питаш...

Същата нощ боговете дошли на гости в двореца на Тантал. Сервирали им сочно печено.

— От какво е месото? — попитала Деметра, след като хапнала малко. — Има вкус на пилешко.

Тантал смятал да изчака, докато боговете се нахранят, но не успял да се сдържи и се разхилил лудешки.

— Нищо... стара семейна рецепта.

Зевс се намръщил и свалил лъжицата си.

— Тантале... какво си сторил?

Хера избутала лицата си.

— И къде е синът ти Пелопс?

— Всъщност — казал Тантал — опекох него. Изненада, идиоти!
Ахахахаха!

Честно казано, не знам какво е очаквал. Дали е смятал, че боговете ще се разсмеят и ще го потупат по гърба. О, Тантале, стари шегаджийо, това беше добро!

Олимпийците били отвлечени. И бездруго страдали от посттравматичен стрес, задето навремето баща им Кронос ги бил глътнал. Зевс извадил мълнията си, направил Тантал на пепел и предал душата му на Хадес.

— За този искам специално наказание — казал Зевс, — нещо, което да включва храна.

Хадес с радост се подчинил. Потопил Тантал до кръста в басейн с прясна вода, а краката му били хванати на дъното като в цимент. Над главата на Тантал висели клоните на вълшебното дърво, по което растели прекрасни плодове. Наказанието на Тантал било да остане там завинаги.

Това не е толкова лошо, казал си той.

После огладнял. Опитал да си откъсне ябълка, но клоните се отдръпнали, така че да не може да ги достигне. След това пробвал да си вземе манго. Не станало. Опитал да скочи, но краката му били като запоени. Престорил се на заспал, за да изненада прасковите. Без резултат. Всеки път Тантал бил сигурен, че ще си откъсне плод, но никога не успявал. Когато ожаднявал, се навеждал да загребе вода с шепи, но щом ръцете му стигнали до устните, водата изчезвала, а шепите му оставали напълно сухи. Навеждал се, за да лочи като животно, но цялата повърхност се отдръпвала от него. Каквото и да опитвал, не успявал да стигне нито капка. Ставал все по-гладен и жаден, а храната и водата били толкова близо... оттам идва и изразът танталови мъки. От тях страдате, когато ви се случи истински да искате нещо, но да не можете да го постигнете.

Каква е поуката от тази история? Може би да не вземе да ти хрумне да накълцаш сина си и да нахраниш с него гостите си. На мен ми звучи логично, за вас не знам.

Друг тип, върху когото тегнело специално проклятие, бил Сизиф. С такова име е нормално да имаш ядове, но той поне не направил децата си на яхния. Проблемът на Сизиф бил, че не искал да умре.

Разбирам го. Всяка сутрин се будя и си мисля — знаеш ли кое би било много яко? Никога да не умра.

Сизиф обаче прекалил. Един ден Смъртта се явила на вратата на дома му. Става дума за Танатос, бога на смъртта, онзи с косата, един от любимите пратеници на Хадес. Сизиф отворил вратата и видял едър мъж с черни криле.

— Добър ден — казал Танатос и проверил списъка си, — имам доставка за Сизиф, болезнена смърт, трябва ми подписът. Вие ли сте Сизиф?

— Ами да — опитал да скрие паниката си Сизиф, — влезте, не се притеснявайте. Само да си взема химикалка.

Танатос минал през ниския праг, а Сизиф грабнал най-близкия тежък предмет — каменно чукало, с което мелил брашното си — и халосал бога на смъртта по главата. Танатос подбелил очи и рухнал в несвяст. Сизиф го вързал, запушил му устата и го прибрал под леглото си. Когато госпожа Сизиф се върнала у дома, попитала:

— Защо изпод кревата се подава огромно черно крило?

Сизиф разказал за случилото се. Жена му не била доволна.

— Ще стане много лошо и за двама ни — рекла тя, — трябваше да си умреш като нормален човек.

— И аз те обичам — промърморил Сизиф, — всичко ще е наред, ще видиш.

Обаче не било. Без Танатос хората спрели да умират. Първоначално никой не възразил. Ти би ли, ако ти е писано да умреш и ти се размине?

Тогава обаче между два гръцки града избухнала люта битка и богът на войната Арес надушил, че нещо не е наред. Надвесил се над бойното поле, както правел винаги, готов за предстоящия вълнуващ ден на голямото клане. Когато обаче двете армии се сблъскали, не паднал нито един войник. Продължили да се кълцат на ситно, нещата станали доста гадни, пръскала кръв, хвърчали черва, но никой не умирал.

— Къде е Смъртта? — разкрещял се Арес. — Това изобщо не е забавно!

Отлетял от бойното поле и започнал да разпитва.

— Прощавайте, да сте виждали Смъртта? Едър тип с тежки черни криле? Обича да взима души?

Най-после някой казал, че бил забелязал такъв човек пред дома на стария Сизиф. Арес съборил вратата на дома му, блъснал стареца настрана и забелязал лявото крило на Танатос да се подава изпод леглото. След това измъкнал бога на смъртта, изтупал го от прахта и срязал въжетата му. После двамата богове се вторачили в Сизиф.

Той отстъпил в ъгъла:

— Вижте, момчета, мога да обясня...

БУМ!

Арес и Танатос го изпарили с двойна доза божествена ярост. Когато душата на Сизиф си намерила пътя до Подземното царство, той някак си успял да си спечели аудиенция при самия Хадес.

Старецът се поклонил пред трона на бога.

— Господарю Хадес, зная, че сторих нещо ужасно и съм готов да посрещна наказанието си. Но жена ми не ме погребва както трябва! Как да се насладя на вечното проклятие, като знам, че съпругата ми не е извършила подобаващо жертвоприношенията! Моля, позволете ми да се върна на горния свят и да ѝ се скарам! После веднага идвам обратно тук!

Хадес се намръщил. Естествено, че бил подозрителен, но винаги бил убеден, че духовете не могат да лъжат. (Бъркал.) Освен това историята на Сизиф го разгневила. Хадес мразел хората не бъдат погребвани както трябва. А жертвоприношенията към боговете били дори още по-важни!

— Хубаво — казал Хадес, — върви и се скарай на жена си, но не се мотай. Приготвил съм ти специално наказание, когато се върнеш.

— Нямам търпение! — отвърнал Сизиф.

Така духът се върнал в горния свят. Намерил изпарените си останки и някак ги събрал обратно в нормално тяло. Можете да си представите колко изненадана била жена му, когато Сизиф се появил през главния вход, по-жив от всякога.

— Прибрах се, скъпа!

След като жена му се свестила, Сизиф ѝ разказал колко хитро бил измамил Смъртта. Отново. Тя не се зарадвала.

— Не би могъл да излъжеш Хадес — предупредила го тя, — това няма да свърши добре.

— Вече са ме зачислили в Полята на мъченията — рекъл Сизиф, — какво толкова имам да губя. Освен това Хадес е зает, хиляди души минават през главата му всеки ден. Дори няма да разбере кога съм си тръгнал.

Години наред планът на Сизиф давал резултат. Снискавал се, винаги си стоял у дома, а когато излизал, носел фалшива брада. Хадес бил зает. Бил забравил за Сизиф, докато един ден Танатос не попитал:

— Хей, какво стана с оня нещастник, който ме натика под леглото си?

— Ами — намръщил се Хадес, — хммм...

Този път Хадес изпратил вестносеца Хермес да намери Сизиф. Хермес носел шлем и не можело така лесно да го халосаш по главата. Той изтеглил Сизиф обратно до Подземното царство и го хвърлил в краката на Хадес.

— Лъжеш ме, така ли? Имам нещо специално за теб!

Отвел Сизиф в средата на Полята на Мъченията, на един пуст хълм, висок десетки метра и с толкова стръмни страни, че били идеални за скейтборд. На дъното на хълма имало голяма кръгла скала с размерите на малка лека кола.

— Хайде сега да те видим — рекъл Хадес. — Успееш ли да избуташ скалата до върха на хълма, ще те пусна. Наказанието ти ще бъде отменено.

Сизиф въздъхнал облекчено. Очаквал нещо много по-лошо. Наистина скалата изглеждала тежка и нямало да бъде лесно да я избута до върха, но поне не било невъзможно.

— Благодаря ви, господарю Хадес — казал Сизиф, — толкова сте милостив.

— Наистина — тъмните очи на бога блеснали, — толкова съм милостив...

Хадес изчезнал в облак мрак, а Сизиф запретнал ръкави. За нещастие, скоро узнал, че тая работа е невъзможна. Да избута скалата догоре, му отнемало цялата сила, а щом достигнел върха, я изтървавал. Каквото и да опитвал, скалата падала обратно долу. А понякога минавала и през него. Всеки път, когато решавал да поспре и да си почине, една от Ериниите идвала и го бичувала, за да се размърда

отново. Сизиф бил обречен да бута цяла вечност скалата, без никога да стигне върха.

Още един хубав завършек! Арес, богът на войната, отново можел да се наслаждава на кланета. Госпожа Сизиф — да си почине, а богът на смъртта Танатос решил да прескочи момента с подписите. Оттогава насам просто идвал невидим и взимал душите на хората без предупреждение. Затова, ако смятате да живеете вечно, като измамите бога на смъртта и го бутнете под леглото, късметът ви няма да проработи.

По този начин Хадес организирайл Подземното царство. Построил черния си дворец в края на Полята на Асфодел, а след като се оженил за Персефона, малко или много се установил и бил толкова щастлив, колкото можел да бъде един бог на Отвъдното. Създал си за лична употреба стадо черен добитък, за да има пресни пържоли и мляко, а след това назначил демонка на име Меноета да гледа кравите. Освен това засадил леха с вълшебни нарове в чест на жена си.

Боговете на Олимп рядко идвали, освен Хермес, който доставял съобщения и души. Ако обаче посетите тронната зала на Хадес в някой случаен ден, може да заварите Танатос или Ериниите, или тримата съдии. Често най-добрите музиканти и художници от Елисейските поля били призовавани да веселят царя.

Дали Персефона и Хадес са живеели като щастлива двойка? Трудно е да се каже. Старите митове не отговарят еднозначно на въпроса дали са имали деца, или не. Явно Персефона е родила дъщеря на име Мелиноя, демон, който контролирал призраците и кошмарите, но дали Хадес е бащата, историята мълчи. Някои твърдят, че е Зевс, маскиран като Хадес, което направо чупи гадометъра.

Няколко поеми съобщават за Макария, дъщеря на Хадес и Персефона, богиня на мирните благословени смърти, а не на ужасните, болезнени и отвратителни такива. Но и за нея няма митове.

Така или иначе, Хадес невинаги бил верен на Персефона. Все пак бил със статут на бог. Да не би да сте очаквали друго?

Един ден Хадес посетил титана Океан на дъното на морето. Не знам какво е търсел там. Може би е проверявал солените извори, които пълнели реката Стикс. Докато обикалял, попаднал на прекрасна океанска нимфа на име Левка, една от дъщерите на Океан. Била толкова висока, бледа и красива, че нямало как да не му направи

впечатление. В края на визитата си Хадес я отвлякъл, отвеждайки я в Подземното царство. Това бил само флирт, моментна лудост, но можете да се досетите как е реагирала Персефона, когато видяла, че съпругът ѝ си е взел момиче за сувенир.

— Или тя ще си върви, или аз! — излаяла Персефона. — И не я пращай обратно в океана! Тя задигна мъжа ми! Трябва да умре!

— Ами добре — отвърнал Хадес, — става. Разбира се, миличка! Какво съм си мислел и аз!

Хадес изтичал до Полята на Асфодел, където Левка го чакала.

— Е? — попитала тя. — Отвлече ме и ме доведе чак тук. Какво ще правиш с мен?

— Всъщност тая работа няма да я бъде — обяснил Хадес, — жена ми не одобрява.

— Каква изненада — промърморила Левка. — Отведи ме у дома.

— Не мога — оплакал се Хадес, — Персефона иска смъртта ти.

Левка пребледняла още повече.

— Не може така! Ти ме отвлече!

— Няма проблем — успокоил я Хадес, — хрумна ми идея. Вместо да те убия, ще те превърна в нещо. Да кажем в растение. Така ще живееш вечно, а аз винаги ще те помня.

— Каква ужасна идея!

— А може би дърво? — попитал Хадес.

— Не.

— Високо, бяло дърво — решил Хадес, — красиво като теб.

— Аз...

ПУФ!

Така Левка станала първата топола, а Хадес прегърнал ствола ѝ.

— Благодаря за разбирането. Никога няма да те забравя.

Тополите бързо се умножили и накрая Полята на Асфодел се изпълнили с тях — малко красота във вечния мрак. Тополата станала и свещено дърво на Хадес. Покрай реките на Подземното царство стволите на дърветата били особено дебели, може би защото Левка помнела, че идва от морето и се мъчела да стигне обратно там. Късмет в начинанието.

След проваления си романс с тополовото момиче Хадес се депресирал още повече. Един ден решил да се поразходи край Кокит, Реката на Риданията. Доста странна хрумка, в случай че искаш да се

ободриш. Хадес обаче видял хубава млада жена в светлозелена рокля, която седяла край водата. Ароматът ѝ го лъхнал като подземен бриз — сладък, фин парфюм, който не можел да се сравни с нищо, което бил надушвал досега. Отишъл до нея и я зазяпал удивен. Тъмен, тих и ужасен, Хадес имал навика да изненадва хората, та когато момичето го забелязало, потреперило.

— Какво искаш? — попитало то.

— Ами... — Хадес се затруднил. Очите на жената били зелени като роклята ѝ. — Ухаеш хубаво. Аз съм Хадес. Ти коя си?

— Минта, разбира се — сбърчило нос момичето, — дъщеря на реката Кокит.

Хадес се намръщил.

— Реките в Подземното царство си имат наяди? Че аз защо не знам?

— Може би, защото не се гордеят с това — промърморила Минта. — Не е лесно да си природен дух на ридаеща река. По-леко е на горната земя, където бих могла да се радвам на слънцето и свежия бриз.

— Ще те отведе горе — обещал Хадес, — само ме целуни и ще видиш горната земя.

— Че защо ти е да го правиш? — повдигнала вежди Минта.

— Обичам те — отвърнал глуповато Хадес. Рядко му се случвало да срещне красива жена, освен това било пролет и Персефона се намирала в света на смъртните, при майка си. Затова Хадес се почувствал самотен.

Минта се изправила. Не знаела какво да мисли за този тъмен бог, но ѝ се ходело до горната земя.

— Става.

Целунала го. Хадес я прегърнал и заедно минали през сенките.

Появили се от страната на един хълм до гръцкия град Пилос.

Минта ахнала, когато видяла синьото небе, слънцето и безкрайните зелени хълмове. Усмихнала се и прегърнала Хадес. За около двацет секунди били много влюбени. Ароматът на Минта действал хипнотично. Но после нещо се променило и Хадес се напрегнал. Може би чистият въздух прояснил съзнанието му.

— Но какво правя аз? — изплакал той и избутал Минта настрана. — Сега е пролет! Жена ми е някъде тук, кара растенията да

цъфтят и други такива. Ще ни намери!

— На кого му пука? — попитала Минта. — Нали каза, че ме обичаш?

— Аз... аз...

Зелените очи на Минта били страхотни. Била много хубава и ухаела прекрасно. Хадес обаче разбрал, че за любовта им няма надежда. Спомнил си убийствения поглед на Персефона, когато чула за Левка.

— Трябва да се прибирам в Еребос — казал Хадес. — Наслаждавай се на горната земя.

— Ще се върнеш, нали? — настояла Минта.

— Ами... — Хадес се уплашил и потънал в сенките.

Минта трябвало да го забрави. Важното било, че се намирала в света на живите! Можела да си намери нова река, в която завинаги да живее сред красивите гори и хълмове на Гърция.

Но, уви. Разгневила се, задето била зарязана наред хълмовете. Разбрала, че върти бог Хадес на малкото си пръстче, без дори да се старее. Явно била наистина красива. И ухаела прекрасно. Заслужавала да бъде царица.

— Хадес ме обича! — извикала тя на вятъра. — Ще се върне за мен и ще ме направи царица на Подземното царство! По-красива съм от Персефона, по-очарователна, ухаю по-добре и...

Хълмовете изтънали. Триви и цветя се завъртели във вихрушка от листа. Богиня Персефона се явила преобразена като петнайсетметров колос. Тогава Минта осъзнала, че е допуснала грешка.

— ТИ ЛИ СИ ПО-ХУБАВА ОТ МЕН, МА? — креснала Персефона. — КАК ПЪК НЕ? УХАЕШ ПРИЯТНО, ОБАЧЕ МОЖЕ И ДА НАМЕРЯ МЯСТО ЗА ТЕБ В ГРАДИНАТА СИ!

Персефона вдигнала гигантския си, обут в сандал крак и сплескала Минта. След като я размазала, по хълма се появили малки зелени растения. Техните листа ухаели прекрасно, ако ги смачкаш. Персефона ги нарекла ментови листа, а хълмът край Пилос, където поникнали, бил кръстен на Минта.

Та следващия път, когато си купите шоколад с мента, благодарете на Персефона. Е, може и да ви е неприятно, че ядете останките от смачканата нимфа.

След тази история Хадес нямал много други връзки. Стоял си в двореца и си гледал работата. Понякога смъртните герои му досаждали. Появявали се тук и там, настоявали за разни неща. Един искал да вземе кучето му Цербер; друг — да върне любимата му; трети пък планирал да отвлече Персефона. Някой път може и да ви разкажа за тези неща, но от толкова Подземно царство ме хвана клаустрофобия. Трябва ми свеж въздух. Да отскочим до Средиземно море и да се запознаем с баща ми — единствения и неповторим Посейдон.

ПОСЕЙДОН СЕ ПОСОЛЯВА

Пристрастен съм.

Но ако сте дете на гръцки бог, най-добре ще е той да е Посейдон. Наистина, имал съм си проблеми с него. Не е най-грижовният баща. Но хей, никой от гръцките богове не е. Посейдон поне притежава яка сила и благ нрав. Е, през по-голямата част от времето.

Той е много готин, като се вземе под внимание какво детство е имал. Бил средният брат и винаги го сравнявали с останалите. „Почти толкова красив си, колкото и Зевс!“, „Поне толкова могъщ си, колкото и Зевс!“ А понякога: „Почти такъв голям мухльо си, какъвто е и Хадес!“

Това, рано или късно, те изнервя.

Навремето, когато Зевс, Посейдон и Хадес хвърляли зар да си разделят света, Посейдон изкарал втория най-добър резултат. Трябвало да приеме, че Зевс ще стане цар на вселената и ще му нарежда какво да прави до края на вечността, но не се оплаквал. Спечелил морето. Това му допадало. Обичал плажовете, плуването, морската храна.

Наистина Посейдон не притежавал силите на Зевс. Не пускал мълнии, които са нещо като ядрения арсенал на планината Олимп. Но си имал вълшебен тризъбец, с който можел да вдига урагани или огромни приливни вълни, та да мокри кърпите на плажуващите. И понеже моретата опасват земята, предизвиквал и земетресения. Ако се намирал в лошо настроение, можел да изравни цели градове със земята или да потопи някой остров под вълните.

Гърците го наричали земетръсец и правели каквото могат, за да не го дразнят. Защото, без значение дали си на сушата, или в морето, не можеш да си позволиш Посейдон да ти е сърдит.

За щастие, той обикновено бил спокоен. Нравът му отговарял на Средиземно море, където живеел и което през повечето време било доста приятно. Оставял корабите да си плават, накъдето искат, благославял рибарите с добър улов, почивал си на плажа и пиел от кокосова черупка, без да го е грижа за дреболии. В хубавите дни

Посейдон се возел на златната си колесница по вълните. Тя била теглена от бели хипокампи — коне със златисти гриви, бронзови подкови и рибешки опашки. Където и да идел, морските създания му правели път, затова било възможно да видите акули, косатки и гигантски калмари да стоят заедно и да гъргорят:

— Слава на бог Посейдон, оле, оле! — или нещо подобно.

Понякога обаче морето помръквало, а с него и настроението на Посейдон. Когато това се случвало, ставал друг човек — или по-точно казано, бог.

Ако някой корабен капитан забравел да принесе жертва на Посейдон преди плаване, лошо му се пишело. Посейдон обичал да му правят жертвоприношение от поне един бик. Не знам защо. Може би е имал предвид енергийната напитка, но тя не се продавала в Древна Елада, така че получавал истинско говедо. Ако обаче капитанът забравел да заколи бик, имало голям шанс корабът му да се разбие в скалите, самият той да бъде пленен от пирати с лоша лична хигиена или дори излапан от морско чудовище.

Дори да не пътуваш по море, това не означавало, че си в безопасност. Ако градът ти обидел Посейдон... ами затова има урагани.

Като цяло обаче Посейдон се държал прилично през по-голямата част от времето. Стараел се да спазва заповедите на Зевс, макар много да му се дразнел. Когато двамата почнели да спорят, другите богове си слагали предпазните колани. Битката между морето и небето можела да разцепи света на две.

Мама Рея явно усетила накъде вървят нещата, защото след като боговете завладели света, предложила Посейдон да напусне Олимп и да си намери ново владение. Пратила го на морското дъно с цяло племе водни хора, наречени телкини. Това е малко странно, тъй като телкините са гаднички. Преди живеели на сушата, но по някаква причина ядосали Зевс. Той хвърлил най-лошите в Тартара, а останалите прогонил на морското дъно. Какво са направили те? Не знам, но били известни с това, че са магьосници и изработват опасни предмети. Можели да призовават суграшица, дъжд и дори сняг, което е голяма рядкост за Гърция. Понякога дъждът бил киселинен, унищожавал растенията и изгарял плътта. Това е яко, но по гаден и миризлив начин.

Според някои слухове телкините дори били измислили металообработването. Изковали косата на Кронос по молба на Гея. Може и да е вярно. Били алчни, готови на всичко, стига да получат добра цена.

Не без намесата на Зевс те цамбурнали на морското дъно. Формата им се променила. Превърнали се в кръстоска между кучета, тюлени и делфини. Имали кучешки физиономии, къси криви крачета и ръце с перки, достатъчно умели да обработват металите, но и широки като за тенис на маса.

Когато Посейдон отишъл да живее с тях, телкините го развели наоколо и му разказали много неща за океана.

— Това са риби! Това са корали!

Един особено гаден номер, на който го научили, бил този да използва тризбеца като лост. Посейдон се светнал как да постави върховете на тризбеца под някой остров и да го преобърне, така че целият да потъне под водата. По време на битка същото можел да направи и с планини на сушата. Няколко пъти действал така срещу враговете си, превръщайки ги в питки. Нали ви казах, че е номер 1?

Накрая Посейдон се уморил от телкините и решил да си построи собствен дворец. Добър ход, тате.

Отишъл на дъното на Егейско море и използвал земетресенията и вълните, за да издигне огромно имение от перли, морски камък и черупки от рапани. Градините му се изпълнили с екзотични морски растения и сияйни медузи, които плували наоколо и светели като коледна украса. За пазачи вместо кучета имал големи бели акули, а за слуги — хора с риби опашки. Портите били огромни, защото през тях често минавали китове и чудовища, дошли да му се поклонят.

Ако питате мен, дворецът на Посейдон е по-як от този на Хадес или Зевс, а когато седял на полирания си коралов трон, Посейдон се чувствал доволен от себе си. Цялото море се намирало под негов контрол. Рибите го обожавали. Моряците по Средиземно море му се молели да преминат безопасно. Сякаш всички го обичали. Затова Посейдон си помислил — трябва да ида и да се предложи за покровител на някой от градовете на смъртните!

Както ви казах по-горе, това било много важно за боговете. Колкото повече смъртни отправяли молитви към теб, толкова по-силен си ставал. Който успеел да се домогне до цял град, посветен на него —

със статуи, храмове и сувенирни магазини, — вече ставал голямото божествено добрутро.

Посейдон решил да се пробва със столицата на Атика в континентална Гърция, един от най-важните и големи градове в древна Елада. Явно не само човек, но и бог е толкова голям, колкото са големи мечтите му.

Показал се на Акропола на града, който бил основната крепост на върха на най-високия хълм. Земята се разтърсила. Посейдон се появил във вихър от мъгла и сол. Забил тризъбеца в най-близката скала, тя зейнала и образувала гейзер от солена вода.

— Вижте ме! — извикал той на тълпата. — Аз съм Посейдон и съм дошъл, за да стана покровител на града ви!

Нелош опит, но уви, Атина, богинята на мъдростта, се била появила преди няколко секунди със същото предложение. Тя стояла наблизко в сивата си роба и с бойния си шлем под ръка. Преговаряла с градските старейшини.

— Ох — промърморил Посейдон, — неловко стана.

Градските старейшини зяпнали морския бог, бляскавия му тризъбец и огромния солен гейзер, който бил изригнал от върха на хълма.

— Господарю Посейдон! — казал един от тях. — Ние... ъ-ъ-ъ...

Бедните смъртни гледали ту към едното, ту към другото божество. Не ги упреквам. Никой не би искал да избира между двама богове. Каквото и да кажеш, вероятността другият да те направи на хлебарка и да те смачка, е голяма.

Но и Посейдон не знаел какво да стори. Как можело тази нахалница Атина, олимпийка от второто поколение, да му краде идеите? Изкушавал се да я прогони с тризъбеца си, но преди да успее да го направи, Атина извикала.

— Знам как по мирен начин да се справим с това!

Типично. Атина винаги имала някаква подла идея. Към този момент Посейдон не бил много заинтересуван от мира, но смъртните изглеждали страшно облекчени, а той не искал да изглежда гаден пред бъдещите си последователи.

— Хубаво — изръмжал той, — какъв е планът ти?

— Състезание — рекла Атина. — И двамата ще създадем някаква благодат за града. Старейшините ще отсъдят на кой бог

подаръкът е по-ценен и той ще стане покровител. Другият ще приеме решението и ще си тръгне с мир. Съгласен ли си?

Очите на хиляди смъртни се обърнали към Посейдон. Той все още искал да събори Атина в морето, но тя го била изиграла. Нямало как да откаже.

— Става — изсумтял той, — добре.

— Първо джентълменът — учтиво му отстъпила мястото си Атина.

Посейдон се намръщил. Какъв подарък би бил ценен за тези смъртни? Кутия с перли? Домашна медуза? Стадо китове, обучени да яздят? Нее, китове трудно се гледат в града. Може би някакво друго животно. Силно и бързо, но полезно за хората на земята.

Посейдон се загледал към вълните надолу. Докато те се пенели по връхчетата на плажа, му хрумнало нещо и той се ухилил.

— Само гледайте — казал.

Насочил тризъбеца си и вълните се оформили. Когато стигнали брега, се превърнали във величествени животни с четири дълги крака и веещи се гриви. Изтичали на плажа, изцвилили и тропнали с копита.

— Наричам ги коне — извикал Посейдон, — те са бързи и силни, може да ги яздите навсякъде. Носят на тежък товар, могат да теглят плугове и каруци. По време на война дори ще може да ги яхнете и да стъпчете враговете си. А и изглеждат яко.

Смъртните промърморили и изръкопляскали учтиво. Конете очевидно били ценен дар, макар някои от гражданите да изглеждали разочаровани, сякаш са се надявали на домашна медуза.

Всички се обърнали към Атина. Богинята вдигнала ръка. Немоощен храст поникнал при близките скали. Имал сивкави листа и зеленикави топчести плодове с размера на брадавици.

— Какъв е този плевел? — изсмял се Посейдон.

— Маслиново дръвче — отвърнала Атина.

Смъртните се размърдали неспокойно. Маслиновото дръвче не изглеждало особено впечатляващо, но никой не искал да каже това на Атина.

— Добър опит — изкикотил се Посейдон, — мисля, че знаем кой печели в това състезание.

— Не бързай толкова — отвърнала Атина. — Маслиновото дръвче не изглежда впечатляващо, но расте без почти никакви грижи.

Ще се разпространи по цялата земя на Гърция. Маслините ще станат най-важната ѝ храна.

— Черните топчестите неща? — възразил Посейдон. — Но те са толкова малки!

— Но ще станат хиляди — отвърнала Атина. — А и се връзват много добре с пицата! Смъртните в този град ще изнасят маслини по целия свят и ще станат богати! Зехтинът пък може да намери приложение в готварството и за осветление при използването на лампи. Ако добавите парфюм към него, става и за баня, действа овлажняващо и помага за изчистване на упоритите петна в кухнята!

Тя се обърнала към тълпата смъртни.

— Колко бихте платили за това? Не ми отговаряйте! Това е дар, безкористен жест. Поръчайте днес, а самата мен ще получите като покровителка на града, което само по себе си означава тонове мъдрост, съвети, свързани с военната стратегия и всякакви ценни занаяти. Ще ви направя най-богатия и важен град в Гърция! В замяна искам само да наречете града си на мен и да ми построите храм. Това може да стане чрез три лесни стъпки.

Увереността на Посейдон изчезнала.

— Чакай малко... а конете ми?

Но хората вече не го слушали. Искали да правят пари. Земята в околностите на града им била благодатна за отглеждането на маслини, но твърде неравна и камениста за коне. Каква ирония! Накрая хората от града станали известни мореплаватели и изнасяли зехтин, въпреки че отхвърлили покровителството на бог Посейдон. По-добре да им бил предложил домашни китове.

Така Атина спечелила състезанието, а градът бил наречен на нея, вместо да носи някое яко име като Посейдонополис.

Посейдон се изнесъл, преизпълнен с гняв, и забравил обещанието си да не мъсти. Долната част на града почти била унищожена от наводнение, докато накрая атиняните не се съгласили да построят храм на Акропола в чест както на Атина, така и на Посейдон.

Храмът си е още там. Ако отидете, ще видите следите от тризъбеца на Посейдон, където ударил скалата, за да накара солената вода да потече. Сигурно още има и маслинови дръвчета. Но не ми се вярва да намерите коне.

След това Посейдон бил обсебен от идеята да открие град, който да покровителства, но нямал късмет. Борил се с Хера за град Аргос, но изгубил. Със Зевс за остров Егина, но отново претърпял поражение. С Хелиос за Коринт и едва не спечелил, но Зевс се намесил:

— Момчета, разделете си го. Хелиос, за теб остават центърът на града и акрополът, за Посейдон... Виждаш ли онова парче земя до града? Твое е.

И занапред Посейдон се оказал прецакан било заради намесата на светкавици или от маслини. Колкото повече тези случаи зачестявали, толкова повече се ядосвал. А това не било хубаво. Защото, когато Посейдон се ядосвал, имал навика да наказва хората, които считал за виновни. Например с петдесетте морски духове, известни като Нереиди, се гордеел много. Красотата им била прочута надлъж и шир по целия свят. Имали дълги, веещи се коси, тъмни като нощта, морскозелени очи и ефирни бели рокли, които се диплели под водата. Всички знаели, че са страхотни и присъствието им в царството на Посейдон го радвало. Било като да си от града на отбора, спечелил Шампионската лига по футбол.

В Северна Африка обаче имало царица на име Касиопея. Тя започнала да се хвали, че е много по-красива от nereидите.

Посейдон се подразнил много. Призовал човекоядно кръвожадно морско чудовище, дълго стотици метри с уста, способна да налага цяла планина, и го изпратил да тероризира африканския бряг. Създанието почнало да беснее, потапяло кораби, създавало вълни, които съборили цели селища, и ревяло толкова силно, че никой не можел дори да дремне. Накрая, за да спре атаките, Касиопея трябвало да пожертва собствената си дъщеря Андромеда, като я остави на морското чудовище. Все едно казвала:

— Съжалявам, че се изфуках. Ето, изяжте невинната ми дъщеря като компенсация!

Ако сте се разтревожили обаче, татко не допуснал това. Той позволил на герой да спаси Андромеда и да убие чудовището — което е съвсем отделна история, — но дори след смъртта на Касиопея баща ми не забравил обидата ѝ. Поставил я на нощното небе като съзвездие и понеже била излъгала, че е по-хубава от Нереидите, винаги изглеждала така, все едно се върти на обратно.

Наистина е глупаво съзвездие.

Впоследствие Нереидите били много доволни от Посейдон, задето защитил честта им. Може би това бил планът от самото начало. Но какво по-хубаво от това петдесет красавици да мислят, че си страхотен? Повечето от Нереидите били готови е радост да се омъжат за Посейдон, но една от тях го отбягвала, тъй като била срамежлива и въобще не искала да създава семейство. Естествено, точно тя хванала окото на Посейдон.

Казвала се Амфитрита, а представата ѝ за рая била да живее спокойно на морското дъно, без боговете да се опитват да я свалят с тъпи реплики, докато отивала да си напазарува в подводния мол.

За нещастие, Амфитрита била прекрасна. Колкото повече опитвала да избягва боговете, толкова повече те я преследвали. Черната ѝ коса била стегната назад в мрежа от перли и коприна. Очите ѝ били тъмни като шоколад, имала мила усмивка и красив смях. Обикновено се обличала в проста бяла рокля, а единственото ѝ бижу било диадема от рачешки щипки. На мен това не ми звучи като нещо особено привлекателно, но явно такава била модата сред Нереидите.

Посейдон опитал всичко, за да спечели сърцето ѝ. Солени ласкателства, серенада с китови песни, букет от морски краставици, португалска медуза с красиви червени панделки. Амфитрита отказала всичко. Когато се приближавал прекалено, тя се изчервявала и отплувала нанякъде. Накрая се притеснила толкова, че потънала вдън земя — или море. Посейдон я търсел навсякъде, но без успех. Решил, че никога няма да я види отново, а сърцето му потънало по-дълбоко от котва. Цупел се в двореца и плачел като гърбат кит, което объркало морските бозайници и причинило мигрена на гигантските калмари.

Най-накрая морските създания избрали бог на име Делфин да говори с Посейдон и да види какво не е наред. Делфин бил безсмъртният цар на делфините и добър приятел на бога на моретата. Как изглеждал? Ами като делфин, как мислите?

Делфин се появил в тронната зала и изцъкал на делфински:

— Какво става бе, юнак? Защо си толкова кисел?

— Заради Амфитрита — тежко въздъхнал Посейдон, — обичам я, ала тя избяга!

— Хм — според Делфин това било глупава причина да се цупиш. — Нали се сещаш, че има още четирийсет и девет Нереиди?

— Не ми пука! — изхлипал Посейдон. — Искам си Амфитрита!

— Тъпо — изкоментирал Делфин. — Виж, цялото това охкане и пъшкане обърква сонара на останалите. Тази сутрин два сини кита се сблъскаха и предизвикаха задръстване в Егейско море. Чакай да я намеря аз тази Амфитрита. Ще я убедя да се омъжи за теб.

Сълзите на Посейдон веднага пресъхнали. Това било впечатляващо, тъй като бил под водата.

— Нима ще направиш това за мен?

— Аз съм делфин — изцъкал Делфин, — имам огромен мозък. Ще се върна скоро!

На Делфин му трябвало известно време, но накрая намерил Амфитрита в западния край на Средиземно море, близо до мястото, където титанът Атлас крепял небето. Амфитрита била седнала на един коралов риф и гледала как залезът се отразява в дълбоката вода, образувайки розови лъчи в гората от водорасли. В ръката си държала лаврак, който стоял съвсем спокойно. Амфитрита наистина се разбирала с рибите. Аз по принцип не знам лавраците да са особено гальовни, но със сигурност харесвали много Амфитрита.

Делфин разбрал защо Посейдон си падал по нея. Тя излъчвала доброта и спокойствие, което не се срещало често при безсмъртните. Обикновено, колкото по-дълго живеели, толкова повече боговете се държали като разглезени деца. Делфин не знаел защо, но се бил убедил, че цялата тази история как с годините помъдряваш не е вярна.

Делфин доплувал до Амфитрита.

— Какво става?

Тя не се опитала да избяга. Никога не се била чувствала заплашена от него, вероятно заради усмивката му на делфин.

— Посейдон не спира да ме закача — въздъхнала Амфитрита, — иска да се оженим.

Лавракът направил един ленив кръг около ръката на Амфитрита, а после пак се разположил в дланта ѝ. Делфин сподавил подтика си да го изяде. Лавраците били вкусни.

— Посейдон далеч не е от най-лошите — казал накрая.

— Не искам да се омъжвам за никого! — възразила Амфитрита. — Това ме плаши. Навличаш си голяма беля на главата. Чувала съм истории за това как боговете се отнасят със съпругите си...

— Познавам много богове — съгласил се Делфин, — които си имат бая гаджета дори след брака.

— Пфу! — отвърнала Амфитрита. — Това не ме притеснява. Не съм ревнива. Но не искам да се отнасят зле с мен. Държа да съм свободна, а не някой мъж да ме командва!

— Това ли е всичко — изцъкал облекчено Делфин. — Посейдон е с благ характер. Не мога да обещаая, че ще ти е верен вовеки, но ще се отнася добре с теб и ще те пуска да ходиш, където искаш. Мога да говоря с него и да го накарам да обещае. Ако излъже, ще си има работа с господин Делфин.

Делфин махнал с перки, тъй като смятал, че така изглежда застрашителен.

— Ще направиш това за мен? — попитала Амфитрита.

— Естествено! — отвърнал Делфин. — А най-хубавото е, че ако се омъжиш за Посейдон, другите богове вече не могат да те закачат или задяват. Ще те оставят на мира, понеже Посейдон притежава огромна сила. Ще имаш и деца, а децата са страхотни. Дори по-яки от лавраците.

— Сериозно? — Амфитрита се загледала в лаврака в ръката си, сякаш не ѝ се вярвало, че може да има нещо по-хубаво от него. — Е, добре. Ако поговориш първо с Посейдон и той ти обещае...

— Вярвай ми — казал Делфин, — имаш бога на делфините зад гърба си!

Делфин се върнал при Посейдон и му обяснил каква е сделката. Посейдон изпаднал в луда еуфория и веднага се съгласил, а сватбата му с Амфитрита се превърнала в най-голямото тържество, състояло се някога под водата. Богове, морски чудовища, четирийсет и деветте сестри Нереиди... всички били поканени. Китове плували и изпускали планктон, с който изписвали:

ПОЗДРАВЛЕНИЯ, ПОСЕЙДОН + АМФИТРИТА

Последното е по-трудно, отколкото звучи, тъй като те ме владеели добре правописа. Делфините направили акробатично шоу. Медузите светели пред двореца, а нимфите и русалките не спирани да танцуват.

Посейдон и Амфитрита били хубава двойка. Живели щастливо заедно и им се родили три божествени деца. Първото било Тритон,

който приличал на останалите хора-риби, но вместо една, имал две риби опашки. Бил на служба глашатай на Посейдон. Когато баща му тръгнал нанякъде, Тритон отплувал напред и надувал раковината си, за да съобщи:

— Шефът идва! Трябва да изглеждате заети!

Второто дете на Посейдон и Амфитрита била Рода, морска нимфа, която станала покровителка на остров Родос — кръстен на нея, естествено. По-късно тя се омъжила за титана Хелиос.

Третото дете, дъщеря на име Кимополея, била голяма, шумна и непохватна и не я обичали колкото останалите.

Винаги ми е било мъчно за нея. Името ѝ означава „Скитаща по вълните“, което звучи романтично, но характерът ѝ бил по-скоро епичен.

Накрая намерила щастие. Станала богиня на свирепите морски бури и се омъжила за Бриарей, един от Сторъките, голям и шумен като нея. Паснали си идеално.

С напредването на годините Амфитрита открила, че Делфин бил прав. Тя обичала децата си дори повече от лавраците, а през повечето време Посейдон бил добър съпруг. Имал доста свалки с нимфи и смъртни, но това не безпокояло Амфитрита особено. Докато Посейдон не си позволявал да се държи собственически с нея, не ѝ казвал какво да прави и се отнасял добре с трите им деца, нямало проблем за Амфитрита. Тя дори се държала мило с героите, деца на Посейдон, за разлика от някои други богини, за които се сещам. (Хера, да не ме чуе само.) Веднъж Тезей дошъл на гости и Амфитрита го посрещнала подобаващо, като сложила пурпурен плащ на раменете му, знака на царете.

И с мен беше мила, дори не ми се скара, когато си оставих мръсното бельо в гостната. Направи ми сладки. Не е опитвала да ме убие или поне аз не знам. Какво повече да искаш от една безсмъртна мащеха?

Що се отнася до Посейдон, добре е, че жена му била с благ характер, тъй като имал много приятелки и съответно деца от тях. Смятате, че Зевс е бил лош? Посейдон е този, който имал най-много деца полубогове!

Ако реша да ви разкажа за всички момичета, които е свалял, ще ни трябват триста страници с показалец и съдържание, наречен

Малката Черна Книга на Посейдон. Но понеже ми е странно да говоря за връзките на татко, ще спомена само най-интересните моменти.

Първият е свързан с гръцка принцеса на име Коронея. Тя имала гъста черна коса и винаги носела тъмни рокли като на погребение. По някаква причина Посейдон решил, че е невероятно готина. Един ден я следвал по плажа и опитал да я сваля, но тя се уплашила и побягнала. Посейдон не искал тя да се измъкне като Амфитрита, затова хукнал подире ѝ.

— Хей, върни се! Искам само целувка! Няма да те убивам!

Това не е най-умното нещо, което можеш да кажеш, преследвайки някое момиче. Коронея се паникьосала и се разкрещяла:

— Моля ви! Помогнете!

Затичала се към градските порти, но те били прекалено далеч. Разбрала, че няма да стигне дотам. Огледала хоризонта и забелязала блещукащия покрив на храма на Атина в далечината. И понеже Атина била първият бог на Олимп, за който се сетила, Коронея извикала:

— Спаси ме, Атина! Не ме интересува как!

Това също не е много умно.

Далеч нависоко в планината Олимп Атина чула как Коронея изрича името ѝ. Боговете имали невероятно добър слух, що се отнася до собствените им имена. Забелязала бедното беззащитно момиче, преследвано от Посейдон, и се ядосала.

— Няма да стане, лепкава брада — промърморила тя.

Щракнала с пръсти и долу на плажа Коронея се превърнала в птица с черни пера — първия гарван. Затова думата „коронис“ означава гарван на старогръцки. Гарванът отлетял и оставил Посейдон сам и с разбито сърце на плажа. Също и с черно перо в косата.

Посейдон, разбира се, знаел, че Атина е превърнала Коронея в гарван. И бездруго ѝ се дразнел заради случката с града, но сега вече наистина я мразел.

Решил да намери начин, та да я оскърби. Не му отнело много време. Скоро хлътнал по друго красиво момиче на име Медуза.

За разлика от Коронея, Медуза се зарадвала, че морският бог я харесва. Спретнали си хубава вечеря заедно и се разходили по плажа.

Накрая Посейдон изрекъл:

— Защо не отидем на някое по-уединено място?

— Не знам — изчервила се Медуза, — сестрите ми ме предупредиха за морски богове като теб!

— Стига де — казал Посейдон, — знам къде да идем. Много ще ти хареса.

Медуза трябвало да каже „не“, но Посейдон можел да бъде много убедителен, щом се налага. Завел я в града, право към храма на Атина. Той бил затворен през нощта, но Посейдон с лекота отворил вратите.

— Сигурен ли си, че това е добра идея? — прошепнала Медуза.

— Разбира се — отвърнал Посейдон, — мястото ще е само за нас.

Няма да извинявам постъпката на Посейдон. Знаел, че ще вбеси Атина. Използвал Медуза, за да си отмъсти. Забравил, че тя ще си го изкара на невинното смъртно момиче...

Посейдон и Медуза се настанили в краката на статуята на Атина, а това било страшна обида за нея — все едно някой да остави кучешко ако на вратата ви, да натисне звънеца ви и да си тръгне. Не, че съм правил такова нещо, да не си помислите!

От Олимп Атина погледнала надолу и видяла какво става. Искала да метне нещо.

— Не съм виждала нищо по-отвратително нещо — изръмжала тя. — Ще му кажа аз на Посейдон...

Призовала най-ужасното проклятие, за което се сетила. А Атина имала услужлив ум. В храма на Медуза ѝ поникнали медни криле и нокти. Косата ѝ се превърнала в гърчещи се отровни змии. Лицето ѝ се изкривило така, че който го видел, щял да стане на камък.

Посейдон бил със затворени очи. Привел се за още една целувка, издал напред устни, след което чул странно съскане.

— Бебче, да не тече нещо — подразнил я той, а после отворил очи. Незабавно отскочил назад. Какво, как? БОГОВЕ! ЦЕЛУНАХ ТОВА! САПУН! ЩЕ СИ ИЗМИЯ УСТАТА СЪС САПУН!

Понеже бил безсмъртен, не станал на камък, но изрекъл още няколко думи, които не мога да напиша. Изнесъл се с пълна скорост, без дори да се извини на горката Медуза. Тя бързо осъзнала как изглежда. Покрила главата си с воал и се отдалечила. Накрая се заселила в една пещера далеч от цивилизацията, а компания ѝ правели само двете ѝ сестри. Трите в комплект са известни като Горгони. През

годините те заприличали на Медуза само защото живеели с нея. Нямали силата да превърнат човек в камък, но боговете ги направили безсмъртни — от жал или като наказание, не зная, — така че да могат да се грижат за нея, без да се вкаменят. Горгоните създали големи проблеми на останалите герои, но това е друга история. Накрая лицето на Медуза се превърнало в един от символите на Атина, сякаш казвайки:

— ТОВА СТАВА, АКО СЕ ЗАКАЧАТЕ С МЕН!

Не всички връзки на Посейдон завършили толкова зле. Веднъж свалял момиче на име Евринома, която била много мила. Не знам само как татко е произнасял името ѝ, но двамата имали дете, което нарекли Белерофон и което станало велик герой.

Друго гадже на Посейдон била Етра, която родила още по-великия воин Тезей. Та да не решите, че всички важни герои са синове на Зевс. Това е само пропаганда.

Но най-готиното нещо, що се отнася до Посейдон, било, че ако те харесвал, можел да те дари със силата на превъплъщението. Направил такъв подарък на приятелката си Местра, която се превръщала, в каквото животно си искала. Дал силата ѝ на един от любимите си внуци, героят Периклимен, който можел да се бори като змия, мечка или дори ято пчели.

Аз не мога да се превъплъщавам. Благодаря, тате!

От друга страна, някои от децата на Посейдон не се получили както трябва. Може би зависело от настроението или вечерята му, но понякога Посейдон ставал баща на истински чудовища. Един от синовете му бил човекоядният циклоп Полифем. Друг — грозният великан Антей, който обичал да прекършва хората на две. Това ви го казвам, ако случайно си мислите, че вашите братя са зле.

Веднъж Посейдон се влюбил в принцеса Теофана. Тя била толкова красива, че всички мъже в царството ѝ искали да се оженят за нея. Не я оставяли на мира, следвали я по улицата, нахлували в двореца с молба да я видят. Била като суперзвезда, обкръжена от папараци. Нямала мир и спокойствие. Накрая нещата станали толкова зле, че се помолила на Посейдон, който също я свалял:

— Успееш ли да ме отървеш от останалите женихи — обещала Теофана, — ще стана твоя приятелка. Само ме изведи от тук.

Земята потреперила. Разнесъл се гръмовен глас:

— НЯМАШ ПРОБЛЕМ. ТАЗИ НОЩ ИДИ В ОБОРА НА ОВЦЕТЕ!

На Теофана този план не ѝ се сторил особено добър, но когато мракът се спуснал, тя забулила лице и опитала да се измъкне от двореца. Веднага я забелязали. Шейсет мъже я обкръжили с букети цветя и се развикали:

— Омъжи се за мен! За мен, за мен!

Теофана избягала в обора при овцете. Отървала се от цяла тълпа ухажори с шоколадови бонбони, а после и от дванайсет китаристи, които смятали да ѝ посветят серенада. Докато стигне до обора, сто ухажори вече били по петите ѝ. Теофана била толкова отчаяна, че нахлула в обора ѝ...

ПУФ!

Превърнала се в овца и се изгубила в стадото. Тълпа влюбени момчета спрели и се огледали объркани. Претърсили обора, но не могли да намерят Теофана никъде. Накрая се отказали и се прибрали в двореца, смятайки, че тя рано или късно ще се върне там.

— Слава на боговете! — избляла Теофана.

— Благодаря — обадил се един голям овен до нея. Теофана преглътнала (нали овцете могат да преглъщат?):

— Посейдон?

Овенът ѝ намигнал.

— Харесва ли ти новото ми кожухче! Аз си падам по овцете. Беее!

На Теофана ѝ прилошало.

— Сега трябва да ти стана приятелка, нали?

— Такава е сделката — отвърнал Посейдон.

Изкарали нощта в овча романтика, която няма да описвам, за да не ми прилошее и на мен. Няколко месеца по-късно овцата Теофана родила вълшебния овен Крисомал, който незнайно защо имал златно руно. Поради този факт накрая го одрали и руното се превърнало в талисман, който се пада мой роднина. Затова не обичам да мисля за роднините си от гръцките митове по бащина линия. Може направо да полудееш.

Последната история за Посейдон е тъжна. Свързана е с това как почти завладял вселената, а вместо това го пратили да реди тухли. Случило се така...

На Хера ѝ хрумнало, че боговете трябва да вдигнат бунт срещу Зевс.

Не я упреквам. Зевс наистина можел да бъде непоносим. Тя решила, че ще е много по-добре, ако олимпийският съвет се управлява в условията на демокрация, затова събрала някои от останалите богове — Посейдон, Атина и Аполон, бога на стрелците — и им разказала за плана си.

— Ще вържем Зевс — заявила Хера.

— Това ли е планът? — намръщил се Посейдон.

— Спя в една и съща стая с него — отвърнала Хера. — Докато хърка като дъскорезница, ще ви извикам и ще го вържем. После ще го принудим да отстъпи трона си и ще управляваме всемира заедно, като съвет на равни.

Другите не изглеждали убедени в мъдростта на това предложение, но си имали причини да не харесват Зевс. Той бил гневлив и допускал грешки, а слабостта му към красивите жени причинила главоболия на всички наоколо. А и всеки от боговете смятал, че може да управлява вселената по-добре от него. Само да взема властта, казвали си те. Посейдон определено бил изкушен. Защо не. Ако вържели големия му брат, той ставал най-силният бог на света.

— Съвет между равни значи — казал Посейдон, — бива. Харесва ми.

— Мда — Атина погледнала подозрително към Посейдон, — съвет...

— Страхотно — обобщила Хера, — намерете здраво въже, от вълшебния вид.

— Къде се продават? — запитал се Аполон. — В супермаркета?

— Аз имам — рекла Атина.

— Не се и съмнявам — промърморил Посейдон.

— Достатъчно! — скастрила ги Хера. — Довечера тримата ще се скриете на балкона. Когато Зевс заспи, ще изкукам като кукувица.

Посейдон не знаел какъв звук издават кукувиците, но предположил, че ще разбере, като чуе сигнала.

Тази нощ Хера направила така, че Зевс да преяде и да пие само нектар без кофеин. Когато заспал, повикала останалите. Те дотичали и вързали царя на боговете.

— Хмм? — изхъркал Зевс. — Какво става?

После се замаял. Опитал да вземе мълниите си, но бил с вързани ръце, а те висели на закачалката в другия край на стаята.

— ИЗМЯНА! — изревал той. — ПУСНЕТЕ МЕ!

Докато се мяткал, пробвал да смени формата си, за да се измъкне от въжето, но то се затягало още повече при всеки негов опит да се преобрази. Изревал на останалите богове и почнал да ги нарича с не особено ласкави имена.

— КАКВО ИСКАТЕ? — попитал той.

Дори вързан, Зевс бил доста страшен. Боговете се отдръпнали от леглото. Тогава Посейдон събрал смелост.

— Зевсе, управляваш лошо. Искаме да абдикираш, така че всички да управляваме всемира като съвет между равни.

— КАКВО? — извикал Зевс. — НИКОГА!

— Хубаво — въздъхнала тежко Хера, — не ни трябваш. Ще си съберем съвета сами и ще те оставим да гниеш тук.

— Подла, малка...

— Да вървим — казала Хера на останалите, — ще го проверим след няколко дни да видим дали тогава няма да е дошъл на себе си.

Посейдон не смятал, че е добра идея да оставят Зевс без охрана, но не желал да се усамотява в стаята с крещящия повелител на светкавиците.

Боговете се събрали в тронната зала за своя пръв и последен конгрес на Народна Република Олимп. Бързо установили, че е трудно да се гласува за всяко нещо. Губело се много време. Дори дизайнът на новия олимпийски флаг отнел цели часове.

Междувременно nereида на име Тетида се разхождала по коридора до спалнята на Зевс. Какво ли търсела една морска нимфа на Олимп? Може би прекарвала нощта там или била на гости на приятелки. Не знаела нищо за бунта, но когато чула как Зевс вика за помощ, нахлула в стаята, видяла го овързан и попитала:

— Да не би да влизам в лош момент?

— Тетида! Слава на Мойрите! — извикал Зевс. — Измъкни ме оттук!

Бързо ѝ разказал какво са сторили другите богове.

— Умолявам те — изплакал той, — ти си разумна морска нимфа. Пусни ме и ще съм ти длъжник!

Тетида преглътнала. Ако и Посейдон е участвал в бунта... той бил властелин на морето и неин господар. Но Зевс пък бил господар на всичко. Каквото и да сторела, щяла да си спечели могъщ неприятел.

— Ще те пусна — казала Тетида, — но ми обещавай, че ще бъдеш милостив към останалите богове.

— МИЛОСТИВ?!

— Просто не ги хвърляй в Тартара и не ги режи на ситно, става ли?

Зевс пламнал от яд, но макар и с нежелание обещава да бъде милостив. Тетида взела ножици от гардероба и опитала да среже въжето. Вълшебните връзки обаче били прекалено здрави.

— Опърли ги с мълниите! — извикал Зевс. — Или не! Чакай! Аз съм овързан във въжетата. Сега като се замисля, не ги пърли.

— Дръж се — казала Тетида, — знам кой може да помогне.

Превърнала се в облак солена пара и отишла до морето, където намерила Сторъкия Бриарей. Той дължал на Зевс освобождението си от Тартара, затова с радост се съгласил да помогне.

Тетида успяла някак да вкара великана на Олимп, без боговете да забележат, и със стоте си сръчни ръце той бързо развързал въжетата. Зевс скочил от леглото, грабнал мълниите и отишъл до тронната зала, където боговете още спорели за новия флаг.

БУМ!

Зевс прекратил дискусиите и едва не сторил същото с останалите богове. Когато спрял да руши, използвайки олимпийците за мишени, наказал предателите за измяната. Удържал на обещанието си, което дал на Тетида. Не накълцал боговете на ситно и не ги хвърлил в Тартара. Вместо това вързал Хера и я оставил да виси над бездната на Хаоса, за да поразсъждава какво ли би било, ако падне в нищото и се разтвори вътре. Всеки ден Зевс я посещавал с мълния в ръка и казвал:

— Днес няма да е зле да те пусна и да те гледам как падаш!

Такова семейство били.

Хера накрая се освободила, но за това ще стане дума по-късно.

Атина се отървала без наказание. Вероятно е успяла да убеди Зевс, че няма нищо общо с коварния план и просто е чакала удобния момент да го освободи, а той като пълен идиот ѝ повярвал.

Аполон и Посейдон обаче го отнесли. Временно изгубили божествените си сили.

Дори не знам как така Зевс можел да прави такива неща, но явно не било проблем. За да даде урок на някогашните двама богове, той ги изпратил като работници при троянския цар, който се казвал Лаомедон. Аполон станал негов овчар и пазел царските стада. Посейдон трябвало сам да построи новите стени около града.

— Шегуваш ли се? — възразил Посейдон. — Та това ще отнеме години!

Цар Лаомедон се усмихнал.

— Ами да. Но ще те наградя за усърдната работа, обещавам. А сега по-добре започвай!

Лаомедон всъщност нямал намерение да плати на Посейдон. Не харесвал бога на моретата. Просто искал да се възползва от безплатния му труд колкото се можело по-дълго. И понеже Посейдон нямал избор, започнал да работи. Макар и лишен от божествените си сили, той бил невероятен. По-силен, от който и да е смъртен, способен да носи по пет или шест каменни блока едновременно. Проектът отнел години, но накрая Посейдон изградил най-здравите стени, с каквито някой смъртен град можел да се похвали. Троя станала почти непобедима.

Като приключил, уморен и подразнен, Посейдон влязъл в тронната зала на цар Лаомедон.

— Готов съм — обявил той.

— С какво? — вдигнал очи Лаомедон от книгата, която четял. Били минали години и той напълно бил забравил за Посейдон. — А, да, стените! Бива си ги. Свободен си да си вървиш.

— Ами наградата ми? — премигнал Посейдон.

— Ами това ти е наградата. Свободен си да си вървиш. Ще кажа на Зевс, че си изпълнил клетвата си и той ще те направи отново бог. Каква по-добра награда от това?

— Превърнах града ти в най-силния на земята — изръмжал Посейдон, — съградих стени, способни да удържат цели армии. Обеща ми компенсация, а сега отказваш да платиш?

— Още ли си тук? — попитал Лаомедон.

Посейдон си излязъл от тронната зала.

Зевс го направил отново бог, но Посейдон така и не забравил обидата, която му нанесъл Лаомедон. Не можел да унищожи Троя просто така, Зевс бил забранил. Вместо това изпратил морско чудовище да тормози троянците. И още — потапял троянските кораби

при всяка възможност. А когато настъпило времето на Троянската война... е, Посейдон не бил на страната на троянците.

И това, приятели, е баща ми. Спокоен, весел пич през по-голямата част от времето. Успеете ли да го ядосате обаче, знайте, че притежавал силна памет. Единственият бог, по-злопамятен от него... мда, сетихте се. Гръмотевичният. Предполагам, че отлагах достатъчно дълго.

Време е да поговорим за Зевс.

ЗЕВС ИЗБИВА ВСИЧКИ

Знаете ли кое е най-страшното?

Помислете върху това. Зевс бил богът на реда и закона. Същият, който мятал мълнии наляво и надясно, щом се ядоса, и не спазвал брачните си клетви. Пак той носел отговорността за това дали царете действат разумно, дали съветите на старейшините са уважавани, дали клетвите се спазват, дали с непознатите се отнасят добре.

Това е все едно да ме направят бог на домашните и добрите оценки.

Наистина, Зевс не бил съвършено лош. Понякога се появявал пред домовете на смъртните, маскиран като странник, за да види дали ще го посрещнат добре и ще го нагостят. Ако се отнесете подобаващо с него, отлично! Това би бил дългът ви като гражданин на Гърция. Но ако му затръшнете вратата под носа... Зевс щял да се върне по-късно с мълниите си.

Само при мисълта, че някой пътешественик или бездомник можел да бъде самият дегизирал се Зевс, гърците били на нокти.

Същото било и с царете. Зевс бил богът на царската сила, затова наблюдавал смъртните управници, та да е сигурен, че няма да превишат силите си. Разбира се, много царе вършели ужасни неща и се измъквали (вероятно защото Зевс бил зает да гони някое момиче и не забелязвал), но винаги имало шанс, ако сториш нещо лошо или глупаво, да получиш гръм и мълнии върху трона си.

Пример? Салмоней. Този тип печели голямата награда за идиот на древността. Бил един от седмина братя, всичките принцове на гръцко царство, известно като Тесалия. Тъй като в двореца имало много принцове, които не правели нищо, освен да си играят на видеоигри и да чакат да наследят царството, баща им, царят, наредил:

— Излезте навън, синове мои, упражнявайте се, опитайте да си направите свое царство! Намерете си работа!

На седемте принца не им се правели нови царства. Това било трудна работа. Баща им обаче настоял, както и тежковъоръжените

стражи. Принцовете взели със себе си група заселници и тръгнали към незаселените земи на Южна Гърция.

Принц Салмоней бил изключително арогантен и нарекъл царството си Салмоней. Накарал заселниците да построят столица, но се ядосал, понеже хората искали първо да направят храмове за боговете и чак после дворец за него.

— Ваше величество — казали те, — първо трябва да почетем боговете. Иначе те ще се разгневят.

Новият цар изръмжал. Той не вярвал в боговете. Бил сигурен, че това са истории, измислени от жреците, за да държат хората под контрол.

Същата нощ Салмоней седнал в частично построения дворец и дълго наблюдавал как гражданите работят до късно, за да довършат храма на Зевс с неговия златен покрив и мраморни подове. Можел да подуши вкусната храна, която горели на церемониални огънове.

— Защо не носят и на мен вкусна храна — промърморил под носа си Салмоней. — Толкова се боят от боговете, а от собствения си цар — не. Нямахте да се отнасят така с мен, ако бях бог.

Внезапно на Салмоней му хрумнало нещо злобно. Спомнил си как си играел с братята си в Тесалия, когато били деца. Обличали се като герои и богове. Салмоней бил най-добрият актьор.

Повикал най-верния си съветник и казал:

— Верни съветнико, имаме работа. Трябват ни костюми и декори.

— Пиеса ли ще правим, Ваше Величество? — намръщил се съветникът.

— Нещо такова — ухилил се Салмоней.

След няколко дни Салмоней бил готов. Сложил костюма си, качил се в новата колесница и се появил по улиците на столицата.

— Вижте ме! — извикал той с всичка сила. — Аз съм Зевс!

Един селянин се уплашил толкова, че изпуснал кошницата си с маслини. Една дама пък паднала от магаренцето си. Граждани се развикали и побягнали, понеже не искали да бъдат стъпкани от конете на царя.

Салмоней изглеждал впечатляващо. Носел бяла роба с втъкано в нея злато. Златен венец блещукал в косите му. И понеже орелът бил свещено животно на Зевс, Салмоней имал нарисувани орли от двете

страни на колесницата си. Закачени зад него и скрити под една завивка, имало два медни барабана, които съветникът му (скрит също под завивката, не се чувствал никак удобно) удрял всеки път, когато царят вдигнел ръка, за да създава звук като от гръмотевица.

Салмоней обикалял улиците и викал:

— Аз съм Зевс! Донесете ми вкусна храна!

Накрая спрял пред новия храм на Зевс и обърнал колесницата към насъбралата се тълпа.

— Ще ме боготворите! — заповядал той. — Защото аз съм бог.

Един от по-смелите му поданици се обадил.

— Приличаш на Салмоней.

— Да! — съгласил се Салмоней. — Ала съм също и Зевс! Реших да се вселя в тялото на царя ви. Ще ме обожавате тъй, както обожавате него. Този храм ще бъде мой дворец. Ще ми правите жертвоприношения, но няма да ги горите, така отиват на вятъра. Аз ще си ги изяждам!

Някои от по-плахите поданици се подчинили и поставили храна на земята, близо до колесницата. Но един човек се провикнал:

— Защо си нарисувал пилета на колесницата?

— Това са орли! — извикал Салмоней.

— Приличат ми на пилета — настоял мъжът.

— Тихо, смъртнико! — Салмоней ритнал съветника под завивката. Той заудрял барабаните.

— Виждаш ли? — казал Салмоней. — Призовавам гръмотевици!

— Кой е под завивката при теб? — обадила се една жена отзад.

— Никой! — креснал Салмоней, ала по врата му се стекла струйка пот. Нещата не се развивали така, както се надявал, затова решил да използва декорите. Извадил факла от кошницата си с горящи факли (за сто долара може да си поръчате по интернет) и я метнал по госпожата в тълпата. Хората се развикали и избягнали факлата, която паднала на паважа и си останала там съвсем безобидна.

— Ето — изревал Салмоней, — пуснах мълния върху теб. Не изпитвай гнева ми, за да не те убия!

— Но това е факла! — извикала тя.

— Поиска си го, смъртнице! — Салмоней започнал да цели с факли хората и да ритва съветника под завивката, за да блъска по барабаните. Хората обаче вече не се впечатлявали от това и се ядосали.

— Уу! — освиркал го някой.

— Измамник! — викнал втори. — Фалшив ЗЕВС!

— Истинският Зевс! — отвърнал, викайки Салмоней. — Аз съм истинският ЗЕВС!

— ТИ НЕ СИ ЗЕВС! — възразявала тълпата.

Толкова хора крещели името на Зевс, че самият той забелязал от планината Олимп какво става. Погледнал надолу и видял смъртен цар, облечен в кофти костюм, който обикалял с колесница, украсена с пилета, и целел хората с факли, които наричал мълнии.

Богът на небето не знаел дали да се разсмее, или да се ядоса. Но избрал второто. Буреносни облаци се събрали над новия град Салмоней. Истински гръмотевици разтърсили сградите. Гласът на бога на небето гръмнал отвисоко.

— АЗ СЪМ ЗЕВС.

Назъбена мълния разцепила небесата и превърнала Салмоней и бедния му съветник в мазни петна. Когато пушекът се разсеял, нямало нищо, освен едно горящо колело и стопен наполовина меден барабан.

Смъртните от Салмоней заръкопляскали. Щели да вдигнат тържество в прослава на Зевса, задето ги отървал от царя им идиот, но той дори не бил започнал. Гласът му изтрещял от небето:

— НЯКОИ ОТ ВАС МУ ДОНЕСОХА ДАРОВЕ. НЯКОИ ОТ ВАС ДОРИ МУ ПОВЯРВАХА!

— Не! — завикали смъртните, уплашени. — Умоляваме те!

— НЕ МОГА ДА ДОПУСНА СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ТОЗИ ГРАД — изгърмял Зевс. — ЩЕ ВИ ДАМ ЗА ПРИМЕР, ТАКА ЧЕ ТОВА НИКОГА ДА НЕ СЕ ПОВТАРЯ. МЪЛНИИТЕ ЗАПОЧВАТ ДА ПАДАТ СЛЕД ПЕТ, ЧЕТИРИ, ТРИ...

Смъртните се разбягали, но Зевс не им предоставил много време. Някои от жителите на Салмоней успели да се измъкнат, но когато мълниците започнали да падат, повечето смъртни били изпепелени или погребани под отломките.

Така Зевс заличил град Салмоней от картата. Никой не посмял да засели областта, за да се създаде следващо поколение, само заради един идиот с кофти костюм на Зевс, колесница с пилета и кошница с факли.

Прекалено е, знам. Но не е най-лошото наказание от страна на Зевс. Веднъж решил да изстреби целия човешки род.

Нямам представа защо. Хората явно са се държали лошо. Може би не са принасяли правилните жертви. Или не са вярвали в боговете. Или са карали с превишена скорост, докато псуват.

Зевс се ядосал и решил да унищожи цялата раса. Стига де. Колко лоши може да са били хората? Сигурен съм, че не са направили нещо, което принципно не правят. Зевс обаче решил, че му стига толкова. Като онези учители, които цял срок не те закачат и си изливат злобата в един-единствен ден. Например:

— Целият клас е наказан! Всички!

Възмутително. Има и златна среда, баланс между това да не правиш нищо и да пуснеш ядрена бомба.

Както и да е, Зевс събрал боговете и им съобщил новините.

— Хората са отвратителни — извикал той. — Ще ги унищожа!

Тронната зала притихнала. Накрая Деметра попитала:

— Всичките ли?

— Ами да — отвърнал Зевс.

— Но как? — попитал Арес с нетърпелив пламък в погледа. — Огън? Мълнии? Може да вземем няколко резачки и...

— С големи бомби — отвърнал Зевс, — ще пуснем няколко, ще оставим света за няколко дни и...

— Още не са ги измислили — напомнила му Хера.

— Вярно — намръщил се Зевс, — ами наводнение тогава. Ще отворя небесата и ще отприщя порой от дъждове, докато хората не се издавят.

— Наводненията са по моята специалност! — изсумтял Посейдон.

— Ами ако искаш, помогни — отвърнал му Зевс.

— Но без хората — отвърнала Хестия от домашното огнище, — кой ще те боготвори, господарю мой? Кой ще ти строи храмове, кой ще ти прави жертвоприношения?

— Ще измислим нещо — отвърнал Зевс, — това не е първата човешка раса все пак. Винаги можем да направим друга.

Това е вярно според старите митове. Хората от времената на Кронос били известни като златната раса. В някакъв момент умрели и ги заменила сребърната раса. Хората от ранните години на планината Олимп били наричани бронзова раса. Какво различавало онези хора от нас? Има много истории, но основното е, че те умират, а ние още не.

— Освен това — продължил Зевс — наводнението е хубаво. От време на време трябва да измиваме земята, за да почистим тротоарите.

Боговете с нежелание се съгласили с плана, но понеже много от тях си имали любимци, тайно ги предупредили в сънища или с поличби. Заради това няколко човека оцелели. Най-известни били царят и царицата на Тесалия в Северна Гърция — мъж на име Девкалион и жена му Пира.

Девкалион бил човек, но син на титана Прометей — онзи, който дал огъня на хората и сега си стоял окован в далечната планина, а орел кълвял дроба му. Не знам как в цялата тая суматоха Прометей успял да направи и дете. Скала, на която те измъчват, не е много удачно място за срещи, но както и да е. Прометей някак си научил за плана на Зевс, а той продължавал да обича човечеството. Не искал синът му Девкалион да се удави, тъй като бил добър човек, уважавал боговете и се отнасял добре с поданиците си. Затова Прометей му изпратил сън:

— **ЩЕ ИМА НАВОДНЕНИЕ! СЪБЕРИ ПРИПАСИ В НАЙ-ГОЛЕМИЯ САНДЪК, КОЙТО НАМЕРИШ! ПОБЪРЗАЙ!**

Девкалион се събудил, облян в студена пот. Разказал на жена си за съня, а тя си спомнила старото дъбово ковчеже, което държали на тавана. Взели храна и вода от кухнята и изтичали нагоре, като предупредили слугите си по пътя:

— Съберете семействата си! Задава се наводнение! Потърсете някое по-високо място!

Да, Девкалион и Пира били добри хора, но слугите не ги послушали. Все пак царят и царицата били стари, затова слугите решили, че просто са изкуфели.

Девкалион и Пира изпразнили ковчега от старите дрехи и парцали, за да намерят място за провизиите. Дъждът започнал да вали. Известно време от небето просто се изливали потоци сива вода. Блеснали мълнии. Гръм разтърсил земята. За по-малко от час цялото царство на Тесалия било погълнато от наводнението. Девкалион и Пира затворили ковчега с провизиите, вързали се за капака и изплавали през прозореца на тавана.

Пътуването не било много комфортно, тъй като се изкачвали нагоре по дванайсетметрови вълни, после надолу, а навсякъде летели боклуци. Целият свят се издавил. Солена вода влязла около милион

пъти в устата и носа както на царя, така и на царицата. Дървеният ковчег обаче им послужил като шамандура и попречил да потънат.

След цяла вечност дъждът спрял. Облаците се разпръснали, изгряло слънце. Потопът тихо и кротко се отдръпнал и Девкалион и Пира стигнали с ковчеза си до подножието на планината Парнас.

Сега сигурно някои от вас си мислят: Човек, който успява да избегне потопа, докато останалите зли хора се издавят. Не е ли малко позната тази история? Нямаше ли един тип на име Ной?

Ами как да ви кажа, всяка древна култура си има мит за потопа. Сигурно е било голямо бедствие. Различните хора го помнят по различен начин. Може би Ной и Девкалион са се разминали в морето. Девкалион извикал:

— В твоя ковчег има по две животни от всеки вид! Как не се сетих за това?

А жена му Пира отвърнала:

— Защото няма да се съберат бе, идиот!

Но можем само да гадаем.

Накрая водата се прибрала в морето, а земята почнала да съхне.

Девкалион се огледал и видял празните хълмове на Гърция, после казал:

— Супер. Какво ще правим сега.

— Първо — отвърнала Пира, — ще направим жертвоприношение на Зевс и ще го помолим повече никога да не постъпва така.

Девкалион се съгласил, че това е добра идея, тъй като още едно наводнение щяло да им дойде в повече. Пожертвали останалата им храна, заедно с ковчезето в един голям пожар и помолили Зевс да ги пощади от бъдещи центрофуги.

Горе на Олимп, Зевс се зарадвал. Бил изненадан, че някой е оцелял, но понеже първата работа на Девкалион и Пира била да го почетат, не се сърдел.

— **НЯМА ДА ИМА ПОВЕЧЕ НАВОДНЕНИЯ!** — гръмнал глас отвисоко. — **ВИЕ СТЕ БЛАГОЧЕСТИВИ ХОРА И МИ ХАРЕСВАТЕ. ЗАТОВА МОЖЕ ДА ПОМОЛИТЕ ЗА УСЛУГА!**

Девкалион изохкал подобаващо.

— Слава на теб, господарю Зевс! Умоляваме те да ни разкриеш как трябва да заселим земята отново! Жена ми и аз сме прекалено

стари, за да имаме деца, не искаме да сме последните оцелели хора. Нека човечеството се върне. Този път ще се държат прилично. Обещавам.

Небето прогърмяло.

— ВЪРВЕТЕ ПРИ ДЕЛФИЙСКИЯ ОРАКУЛ. ТАМ ЩЕ ВИ ПОСЪВЕТВАТ.

Пътят бил дълъг, но Девкалион и Пира изменили цялото разстояние до Оракула. Оказало се, че глутница виещи вълци предупредили народа на Делфи. Не знам кой бог ги е пратил, но населението на града се изкачило до най-високата планина в околността и преживяло потопа, след което отново започнало да изрича пророчества.

Девкалион и Пира отишли до пещерата на Оракула, където една старица седяла на трикрако столче, забулена в зеленикава мъгла.

— Оракуле — казал Девкалион, — моля те, кажи ни как да населим Земята отново! Нямам предвид с деца, стари сме за тая работа.

Гласът на Оракула прозвучал като съскането на множество змии:

Щом напуснете това място, скрийте глави и хвърлете костите на майка си зад вас, без да поглеждате назад.

— Костите на мама — възмутил се Девкалион, — тя е покойница и е погребана. Не нося костите ѝ със себе си?

— Аз само изричам Пророчествата — промърморил Оракула, — не ги обяснявам. А сега, къш!

Девкалион и Пира не били особено доволни, но оставили Оракула.

— Как да хвърлим костите на мама зад нас? — попитал Девкалион.

Пира не знаела, но покрила главата си с воал, след което дала един и на мъжа си, та да стори същото. Докато се отдалечавали със сведени глави, Пира осъзнала, че така, както е забулена, вижда само земята пред себе си, обсипана с камъни.

Замръзнала.

— Мъжо, имам идея. Костите на майка ни. Ами ако пророчеството не е буквално? Дали се няма предвид петостишие?

— Искаш да кажеш метафора — отвърнал Девкалион. — За какво ни е петостишие?

— Да де! Ами ако това с костите на майка ни е метафора?

— Добре. Но на какво?

— Майката на всичко! Майката Земя! — предположила. Пира —
А костите й...

— Са тези камъни! — възкликнал Девкалион. — Много си умна!

— Затова се ожени за мен.

Така Девкалион и Пира започнали да събират камъни и да ги хвърлят след себе си, докато вървят. Не гледали назад, но чули как скалите се чупят като яйца, когато се ударели в земята. По-късно царят и царицата открили, че всяка скала се била превърнала в човек. Когато Девкалион хвърлел камък, появявал се мъж. Когато Пира го сторела — жена.

Така Зевс позволил на човешката раса да засели отново Земята.

Не знам дали това означава, че още сме си бронзовата раса или вече сме каменна. Както и да, Зевс се зарадвал, че хората се върнали на света, иначе как щял да сваля красиви смъртни момичета.

В Древна Гърция не можело да се завъртиш, без да забележиш някое бивше гадже на Зевс. Вече ви разказах за доста от свалките му и не мисля да се повтарям. Ще спомена само, че Зевс нямал никакъв срам и бил безкрайно изобретателен, когато трябвало да ухажда жени. След всяка следваща авантюра откривал нова форма, в която да се превъплъти и така да привлече женското внимание. Рядко се преобразявал по един и същи начин.

Веднъж свалил една девойка, превръщайки се в лебед. Друг път посетил приятелката си като златен дъжд. Приклещвал жени, появявайки се под формата на змия, орел, сатир и мравка. Как сваляш някого, преобразен като мравка, и после как... няма значение. Зевс дори измамил няколко жени, като си присвоил облика на съпрузите им. Долна работа.

Изключително подъл номер използвал, за да отвлече девойка на име Европа. Тя, естествено, била принцеса. Зевс винаги избирал принцеси. Тази забелязал на плажа, докато се разхождала с приятелки.

Зевс не възнамерявал да излиза насреща й в истинската си божествена форма, първо, защото Хера щяла да види и да побеснее. Второ, защото момичетата хуквали да бягат, щом забележат бог — не бих казал без причина. И трето, искал да си поговори с Европа сам.

Обърнали ли сте внимание, че когато решиш да заприказваш някое момиче, те винаги са на глутница? Много дразнещо.

Затова Зевс се превъплътил в бик и препуснал по плажа. Не бил обаче от страшните бикове. Имал меки сиви очи и козина, жълта като масло, с бяло петно на челото. Рогата му били бели като перли. Стъпил на един хълм наблизо и започнал да пасе трева, сякаш казвайки:

— Муу! Не ми обръщайте внимание!

Но момичетата го забелязали. Първоначално не знаели какво да мислят, но бикът изглеждал безобиден, дори сладък и мил.

За бик.

— Да го разгледаме! — викнала Европа. — Хубав е!

Така момичетата наобиколили бика и започнали да го гаят по гърба и да му дават трева с шепи. Той издавал тихи доволни звуци. Гледал Европа с големите си кротки очи и се държал дружелюбно.

— Ау, колко е миличък! — извикало едното момиче.

Европа забелязала, че бикът ухае прекрасно, на кожа и билки. Изпитала нужда да си го прибере и отведе у дома. Зевс обаче подушил роклята ѝ, а после навел глава, като застанал на коленете на предните си крака.

— Леле! — викнала Европа. — Мисля, че иска да го поядя.

Доколкото знам, не е прието принцесите да яздят бикове, но този изглеждал питомен и симпатичен, затова Европа се покатерила на гърба му.

— Хайде, момичета! — извикала тя. — Нека да... аaaa!

Преди да успее да помогне на приятелките си да се качат до нея, бикът препуснал към океана. Европа се хванала за врата му, ужасена, че ще я изхвърли. Била прекалено уплашена, за да слезе, докато бикът галопирал. За нула време той навлязъл на сто метра навътре в морето. Приятелките на Европа викали след нея, но плажът се отдалечавал все повече и повече, а Европа не умеела да плува добре. Не знаела накъде я отвежда бикът, можела само да се държи за него и да се надява на най-добрата развръзка. Зевс преплавал цялото разстояние до остров Крит. Там отново се превърнал и бог и рекъл:

— Най-после сами! Как си, как вървят нещата при теб? Аз съм Зевс.

От дума на дума нещата се получили и понеже Европа не можела да се върне вкъщи, останала на остров Крит. Там родила на Зевс трима

синове. Понеже никой у дома не знаел къде е изчезнала Европа, името ѝ станало нарицателно за непознатите земи. Гърците нарекли териториите на север от тях „Европа“, а накрая и целият континент станал известен с това име.

На Зевс обаче невинаги му вървяло с жените.

След малкия бунт, с който боговете опитали да го свалят от власт, той известно време флиртувал с nereидата Тетида, която го била освободила от въжето. Тогава обаче Зевс чул пророчество, според което на Тетида е отредено да роди син, по-велик от баща си. Това го изкарало от равновесие.

— Някакво хлапе, по-велико от мен? — промърморил той. — Как пък не!

Затова спрял да се задява с нея и отношенията им не стигнали доникъде. Тетида в крайна сметка се омъжила за велик герой на име Пелей и двамата имали син, станал още по-велик герой от баща си. Всъщност той се превърнал в един от най-могъщите и известни герои в цялата гръцка история. Името му било Ахил. Така че може да сме благодарни на Зевс, задето не се е оженил за Тетида. Кому е нужен малък, суперсилен Зевс, който тича насам-натам. Самият той бил достатъчно силен, за да се справи с всичко.

Или почти с всичко.

Единственият път, когато го счупили от бой, бил след като се изправил срещу чудовище на име Тифон.

Историята за него е истинска бъркотия. Хората не са единодушни дори за името му. Веднъж е Тифей. Друг път Тифон. Понякога за Тифей и Тифон се разказва като за две различни същества. За да не усложняваме нещата, ще го наричаме Тифон.

Как е изглеждал Тифон? Трудно е да се каже. Винаги бил ограден от буреносни облаци. Едно е сигурно — бил е толкова огромен, че главата му можела да докосне върха на небето. От кръста нагоре фигурата му била в по-малка или по-голяма степен хуманоидна, но краката му напомняли телата на анаконди. Едната му ръка била увенчана със сто пръста, завършващи със змийски глави, всяка от които имала огнени очи и плюела смъртоносна отрова, та когато Тифон се ядосвал, опръсквал с нея всичко наоколо. Заради змиите не можел да си прави маникюр. От гърба му изниквали тежки кожести криле, по раменете му се спускала дълга мазна коса, която воняла на

вулканичен пушек. Лицето му се меняло постоянно и така се създавала илюзията, че има сто различни лица, всяко от които било по-уродливо от предишното. Освен това бълвал огън. Не ви ли го споменах?

Тифон бил роден и отгледан в Тартара. Духът на Ямата, първичния бог Тартар, бил негов баща. Майка му била Гея. Това обяснява защо Тифон бил едновременно голям и зъл. Родителите му трябва да са се гордеели с него.

Там долу, в бездната, Тифон имал мила жена на име Ехидна. Всъщност не била мила. Ехидна била отвратително женско изчадие, но явно с Тифон били създадени един за друг, тъй като тя му наредила много противни дечица. Всяко отвратително чудовище, за което можете да се сетите, било дете на Тифон и Ехидна.

Въпреки това един ден Тифон се изнервил и решил да напусне уютния си дом в ямата на вечното проклятие.

— Миличка — казал той на Ехидна, — ще се кача горе да изтребя боговете и да завладея вселената. Ще се постарая да се върна за вечеря.

— Това е идея на майка ти, нали? — оплакала се Ехидна. — Все те командва какво да правиш. По-добре остани у дома. Хидрата се нуждае от баща си. Сфинксът също!

Тифон потреперил. Вярно било, че Майката земя постоянно го подкокоросвала да унищожи боговете. Гея ги мразела още от времето, когато победили титаните. Ала разходката била идея на Тифон. Искал да си почине от чудовищните си деца и от още по-чудовищната си жена. Планът за завладяването на вселената му звучал като идеалната почивка.

— Ще се върна — обещал той, — но не ме чакай, ако закъснея.

Така Тифон, великанът на бурите, се появил на горния свят и започнал да унищожава всичко по пътя си. Било толкова лесно, че чак смешно. Разрушил една планина на две и сринал един град до основи. После призовал ураган и удавил цял остров.

— Това ли е всичко? — изревал Тифон към планината Олимп, намираща се в далечината. — Къде сте бре, богове?

Боговете всъщност се били подготвили за война, но после отчели размерите на Тифон и лекотата, с която той унищожавал народи и гори, докато тровел океаните със змийските си пръсти.

— Този тип е много голям — изпъшкарл Посейдон.

— Масивен — за пръв път се съгласила с морския бог Атина, — не е мъдро да го нападаме.

— Ама как така? — възразил Зевс. — Ние сме дванайсет, той е само един! Ние победихме титаните! Можем да се справим!

Всъщност на Зевс му треперели сандалите. Искал да избяга, но бил цар на боговете, трябвало да даде пример.

— Хайде! — казал той и взел най-добрата си мълния. — В атакааа!

Боговете скочили на летящите си колесници и го последвали в битката. Дори извикали:

— В атака! — Но били толкова нервни, че прозвучало като „В атака?“.

Когато Тифон ги видял, изпитал непознато чувство. Радост. Боговете били много мънички. Щял да ги унищожи толкова лесно, че го досмешало. Вече си представял как сяде на трона в планината Олимп, за да управлява вселената. Не, щяло да се наложи да си направи по-голям трон.

— МРЕТЕ, БЕЗСМЪРТНИ! — изревал той. Това не е много логично, защото, технически погледнато, безсмъртните не можели да умрат. Предполагам обаче, че Тифон възнамерявал да ги превърне в малки парченца прах и да ги пръсне в бездната. Това е преживяване, близко до смъртта.

Великанът на бурите избълвал пламъци и отрова, след което се възправил в цял ръст и главата му докоснала небето. Облаци мрак се завъртели около него. Земята наоколо се стопила, а моретата кипнали при докосването на влечугоподобните му крака.

Боговете спрели да викат „В Атака“ и преминали на:

— БЯГАЙТЕ! ПОМОЩ!

И дори:

— МАМООО!

Накрая всички, освен Зевс се обърнали и побягнали.

Това не бил най-славният миг в историята му. Някои твърдят, че боговете се превърнали в животни, за да се скрият от гнева на великана. Според един от разказите те сторили това в Египет и затова в египетските митове има богове с глави на животни.

Не съм много сигурен, че египтяните биха се съгласили с подобна интерпретация, предвид факта, че митовете им са с няколко

хиляди години по-стари от гръцките, но сега аз ви излагам гръцкия мит.

Каквато и да е истината, Зевс останал самичък срещу Тифон.

Богът на небето се обърнал към бягащите олимпийци:

— Сериозно ли бе! Върнете се веднага, страхливци такива!

Но гласът му бил заглушен от кикота на Тифон.

— Горкият малък Зевс, остана съвсем самичък. Защо не побегнеш и ти, мъничко богче, преди да съм те смачкал като мравка!

Зевс вече се бил превръщал в мравка, за да впечатли една от приятелките си, затова бил привързан към тях. Тифон не можел просто така да обижда мравките. Гневът му дал смелост.

— Ще паднеш от високо, грознико! — извикал Зевс и нападнал Тифон с мълния, която избухнала като водородна бомба в гърдите му. Великанът на бурите се олюлял, но не паднал. Зевс продължил да нанася удари, а експлозиите нагорещили въздуха, изпарили водата и напукали повърхността на земята. Но нищо не спряло Тифон.

Великанът замахнал към колесницата на Зевс и я свалил от небето. Докато Зевс падал, Тифон го сграбчил със змийската си ръка и го стиснал. Зевс променил формата си в колкото се може по-голяма, но пак си останал много мъничък в сравнение с Тифон. Опитал да се освободи, но дори огромната му сила не устояла срещу тази на великана.

— Пусни ме! — изревал Зевс.

— Няма проблем — изръмжал Тифон и издишал огън толкова близо до лицето на бога, че му опърлил брадата. — Но не искам да ми създаваш неприятности, затова ще се подсигурия.

— Ще се какво?

Змийските пръсти на Тифон се увили около ръцете и краката на Зевс. Отровните змии се забили в глезените и китките, а после...

Да знаете, че е гадно.

Извадили сухожилията на Зевс.

Какво означава това? Ами сухожилията придържат мускулите ти към костите. Поне така ми каза треньорът ми по баскетбол. Те представляват много силни връзки, нещо като естествен скок в тялото. А без скок, знаете, нищо не става.

Тифон извадил безсмъртните сухожилия, блестящи бели лигави божествени тъкани (нали ви казах, че е гадно), а Зевс паднал като

марионетка с прерязани конци. Не можел да мръдне нито ръцете, нито краката си. Бил напълно безпомощен и изпитвал такава болка, че дори не виждал както трябва.

— Свободен си! — изревал Тифон. — О, да знаеш, че ще ти отнема мълниите. От тях ще станат чудесни клечки за зъби.

Великанът взел мълниите на Зевс, които висели от колана му. След това се навел и събрал изпадналите от счупената колесница, които пушели на един близък остров.

— Много добре. Върви, където искаш. Можеш да гледаш как унищожавам Олимп и завладявам света. После ще се върна и ще стъпя отгоре ти.

Тифон изхвърлил Зевс като парцал. Господарят на вселената паднал досущ като смачкана купчина върху планината, проронвайки:

— Ох!

Тифон се отдалечил в посока към Олимп, пхнал мълниите на Зевс и гадните сухожилия на сигурно място в джоба си. Или торбичка, или каквото там са имали злите великани на бурята в онези времена.

Нещата потръгнали много на зло за боговете. Че и за хората. А и за всичко живо на планетата. Зевс лежал в планината, безпомощен и в агония, загледан в запътилия се да унищожи Олимп великан Тифон.

„Защо ми трябваше да ставам цар, помислил си Зевс. — Не е за мен тази работа.“

По това време другите богове се били изпокрили, а Тифон обикалял и мачкал всичко, като почти никой не дръзнал да застане на пътя му. Армия от морски чудовища и китове на Посейдон опитала да го спре, но Тифон само ги изритал и отровил водите им. Някои от небесните божества също се помъчили да го спрат — духове на звездите и Селена, титанката на луната. Гърците дори вярвали, че кратерите и драскотините по луната са останали по колесницата на Селена след срещата ѝ с Тифон. Но нищо не помогнало. Моретата продължили да кипят. Цели острови потънали. Небето се превърнало в червеникавочерна кипяща маса. От време на време Тифон тропвал е крак по земята и образувал огромна пропаст, след което вадел магма от нея като жълтък от яйце. После целел земята с топки лава, палел цели поля, стопявал градове и шарел с горящи графити по планините надписи от рода на:

ЗЕВС Е СЛАБАК или ТИФОН БЕШЕ ТУК.

Щял да стигне до планината Олимп без проблеми, но за щастие няколко богове решили да проверят какво се е случило със Зевс. Не били от най-смелите, само най-ловките. Сред тях бил и вестоносецът Хермес, който можел да лети бързо и умее да се крие. Сред дружинката бил и неизвестният бог сатир Египан, който имал косматите крака и копита на козел и приличал на обикновен сатир, само дето бил безсмъртен. Египан успял да се скрие от Тифон, като се превърнал в козел с опашка на риба. (Защо му трябвала такава странна маскировка? Може да се е уплашил, не знам.) Така или иначе, той се гмурнал в морето и избягал.

Сега се почувствал зле, задето бил такъв страхливец, затова тръгнал с Хермес. Двамата известно време летели наоколо, докато не забелязали Зевс легнал на една купчина.

— Олеле — казал Хермес, когато кацнали, — какво се е случило с теб?

Зевс искал да ги удуши, задето го били оставили да се бие с Тифон сам, но го боляло прекалено много, а и имал отчаяна нужда от помощта им.

Едвам говорел, но успял да им каже, че мълниите му са откраднати от Тифон, изтръгнал също така сухожилията от ръцете и краката му.

Египан имал такъв вид, все едно щял да повърне.

— Значи това е краят. Играта свърши.

— Не можем да се откажем просто така — отвърнал Зевс. — Но ми трябват сухожилията и мълниите ми. Ако успея да падна връз Тифон и го гръмна от упор, може и да го нокаутирам. Но са ми нужни оръжията и сухожилията ми.

Загледал се във флейтата на Египан, който се славел като добър свирач. Внезапно му хрумнала налудничавата идея. Спомнил си как преди години измамил Кронос да повърне останалите олимпийци, как се престорил на сервитьор и спечелил доверието на титаните с песни и танци...

— Където силата не помага — казал Зевс, — измамата идва на помощ.

— Това ми харесва — отвърнал Хермес.

И Зевс им изложил плана си.

За щастие, Хермес бил бърз летец. Отнесъл Египан и марионетката Зевс и се насочил с пълна скорост по пътя на разрушенията, оставени от Тифон. Боговете кацнали в континентална Гърция близо до планината Олимп, там където великанът на бурите трябвал да пристигне.

Хермес скрил Зевс в най-близката пещера, където господарят на небето щял да седи и чака като торба с камъни, докато планът му проработи или пък се провали. Самият Хермес се спотаил в съседната горичка, докато Египан, богът сатир, се настанил удобно в една широка долина, където нямало как да го пропуснат, след което засвирил на флейтата си.

Скоро небето притъмняло. Земята се разтърсила. Разнесла се воня на киселинна отрова, а дърветата повехнали. Египан обаче продължил да си свири приятни мелодии.

Тъмната фигура на Тифон се появила на хоризонта. Представлявал Кинг Конг, Годзила и зъл Трансформър, взети заедно. Когато приближил планината Олимп, изревал победоносно. Цялата земя се разтърсила. Но Египан не спрял да свири. Мелодиите му били като светлината на утринното слънце, като ромона на прохладния поток, бълбукащ в гората, като уханието на току-що измитата коса на гаджето ти...

Мда, поувлякох се. Докъде бях стигнал?

Да, богът сатир. Неговата музика напомняла за всичко добро и красиво. Когато Тифон се приближил, чул сладката мелодия, носеща се във въздуха, и се спрял объркан.

— Письците не звучат така — промърморил си великанът, — не е и експлозия. Какво е това?

Можем спокойно да кажем, че в Тартара си нямали музика, или пък ако имали, става дума за нещо средно между погребална мелодия и дет метъл.

Тифон най-после забелязал бога сатир, който си свирел на флейта в долчинката. Можел да го стъпче, естествено, но Египан не изглеждал притеснен от това. Тифон се смаял и коленичил, за да огледа сатира по-добре. За няколко мига светът притихнал. Долавяли се само пукотът на пожарищата, които великанът оставил след себе си, и сладката мелодия на Египан.

Великанът на бурите не бил чувал досега нищо толкова красиво. Определено звучало по-добре от грачещия глас на жена му и постоянния хленч на чудовищните му деца.

Без дори да осъзнава, Тифон въздъхнал толкова тежко, ме разрошил косата на Египан и прекъснал песента му. Богът сатир вдигнал очи, но не изглеждал уплашен.

(Всъщност Египан бил ужасен, но го прикрил добре, вероятно защото знаел, че Хермес стои наблизо, готов да го измъкне, ако нещо се обърка.)

— Здравей — казал Египан, — не те видях.

Тифон килнал грамадната си глава.

— Висок съм до небето, целият съм покрит с мрак и ударно унищожавам света. Как успя да не ме забележиш?

— Бях се увлякъл в музиката — Египан засвирил отново. Тифон незабавно почувствал как радост изпълва огромното му сърце. Това усещане било почти толкова приятно, колкото и вълнението, породено от унищожението на боговете, което бил замислил.

— Музиката ти ми харесва — решил Тифон. — Може и да не те убия.

— Благодаря — отвърнал спокойно Египан и продължил да свири.

— Когато унищожа боговете, ще завладея планината Олимп. Ще те направя придворен музикант, да ми свириш.

Египан си продължил веселата мелодия.

— Ще ми трябва хубава музика — добавил Тифон. — Може да напишеш балада за мен. Как съм завладял света например?

Египан спрял. Изглеждал тъжен.

— Уви, невъзможно е.

— Какво? — гръмнал гласа на Тифон.

На Египан му било трудно да си спомни плана и да остане спокоен в присъствието на огромния великан на бурите, надвиснал над него. Стотиците змийски глави плюели отрова и го гледали е червените си очи.

Хермес е наблизо, казал си Египан. — Ще се справя.

— Мога да напиша песен за теб — рекъл Египан, — но такава величава мелодия не може да се изсвири на флейта. Ще ми трябва арфа.

— Ще ти намеря каквато арфа поискаш — обещал Тифон.

— Колко щедро, господарю мой — рекъл Египан, — ала ще са ми необходими много здрави струни, не такива от кравешки или конски сухожилия. Иначе ще се скъсат, ако опитам да изсвиря песен за вашата сила. Няма музикален инструмент на смъртен, способен да издържи такава величественост!

Това се сторило логично на Тифон, а после му хрумнало нещо.

— Знам какво ти трябва — Тифон оставил торбичката си на земята и извадил сухожилията на Зевс. — Вземи ги за арфата си.

— Перфектно! — казал Египан, макар всъщност да искал да изкрещи: „Отвратително!“ — Щом завладеете вселената, ще ви измайсторя арфа, достойна за песента ви.

Египан надигнал флейтата си и засвирил сънлива мелодия.

— Но това трябва да е тежка работа, дори за създаване като вас. Да завладееш целия свят...

Египан посвирил още малко, улавяйки атмосферата на ленив следобед, на хладната сянка под дърво, на лекото полюшване на хамак. Клепачите на Тифон натежали.

— Уморително си е — съгласил се той, — но никой не оценява труда ми.

Седнал и планините се разтърсили.

— Да сриваш градове, да тровиш океани, да се бориш с луната. Уморих се!

— Да, господарю мой — отвърнал Египан, — ако искате, ще ви посвиря малко да си починете, преди да продължите по изтощителния път, който ще ви отведе към победата на планината Олимп.

— Хмм. Да ми посвириш... — клепачите на Тифон съвсем натежали, — може би само малко. Хъррр...

Грамадната му глава се отпуснала на гърдите и великанът на бурите захъркал. Египан продължил да свири най-сладката приспивна мелодия на света, за да го споходят Тифон сладки сънища.

В това време Хермес се промъкнал и взел сухожилията, след това преровил торбичката на Тифон — може да е била мъжка чантичка, кой знае — и намерил мълниите на Зевс. Кимнал на Египан, за да му каже:

— Не спирай да свириш! — и отлетял при пещерата на Зевс.

Работата била гадна — да набутаеш сухожилията обратно в ръцете и краката на бога на небето, като от време на време пускаш

електричество с мълнията, че да нагласиш добре нещата. Няколко пъти Хермес поставил сухожилията на обратно. Когато Зевс опитал да си мръдне ръката, си ударил шамар.

— Извинявай! — казал Хермес. — Сега ще оправя това.

Накрая Зевс дошъл на себе си. Като безсмъртен бог се лекувал бързо, а когато взел и мълниите си, обхванал го гняв, от който станал по-силен от всякога.

— Време е за разплата — изръмжал той.

— Как мога да помогна? — попитал Хермес.

— Стой настрана от пътя ми — отвърнал Зевс.

— Дадено.

Зевс излязъл от пещерата и се извисил толкова много, че достигнал половината ръст на Тифон, което си е доста за бог. Веднага щом Хермес отнесъл Египан на безопасно място, Зевс изревал:

— СЪБУДИ СЕ!

Фраснал една мълния в лицето на Тифон, което е равносилно на изригване на супернова под носа ти. Тифон паднал на земята, а Зевс го ударил отново. Великанът потреперил и опитал да се изправи. Още бил сънен, объркан и замаян. Чудел се къде ли е отишъл милият сатир с хубавата си свирня. Зевс го удрял с мълнии, а това било невъзможно.

Нали?

БУМ. ПРАС. ТРЯС!

Великанът побягнал. Мълнии засъскали около него и опърлили змиите около пръстите му. Облакът мрак се разпръснал и светкавиците го заслепили. Преди да се съвземе, Тифон паднал в морето. Зевс изтръгнал една планина от земята и я вдигнал над главата му.

— ИЗЯЖ ЕТНА! — извикал Зевс.

Това било името на планината.

Така погребал Тифон под тежестта на планината Етна. Оттогава до днес великанът на бурите стои хванат в капан там, ръмжейки под мегатонове скала. Понякога предизвиква вулканични изригвания.

Така Зевс спасил вселената, с малко помощ от страна на Хермес и Египан. Не знам дали Хермес бил награден, но Египан получил съзвездие в своя чест заради храбростта си.

То представлявало коза с опашка на риба, формата, в която бил избягал от Тифон. После то станало част от зодиака, известно като Козирог.

А сега можем да спрем да говорим за Зевс. Ура! Лошите новини са, че е време да обсъдим богинята, която не обича татко и която не е особено привързана към мен. Но ще опитам да съм честен, понеже става дума за майката на приятелката ми Анабет. Добрата, стара и плашещо умна Атина.

АТИНА СИ ПРИБИРА КЪРПИЧКА

Преди около милион години ви споменах за първата съпруга на Зевс, титанката Метида. Помните ли я? И аз не. Трябваше да се върна назад и да проверя. Всички тези имена — Метида, Тетида, Темида и Мида — получавам главоболие в старанието си да не ги объркам.

Ето обаче какво се случи миналата седмица на Боговете на Олимп.

Метида била бременна от Зевс. Пророчество гласяло, че детето ще е момиче. Но ако Метида и Зевс после имали и второ дете, щяло да бъде момче, което след като порасне, щяло да завземе трона на Зевс. Като чул това, Зевс реагирал нормално. Паникьосал се и глътнал бременната си жена цяла.

Идилия.

Но какво станало след това?

Ами безсмъртните не умирали, дори след като попаднали в стомасите на други безсмъртни. Затова Метида родила дъщеря в стомаха на Зевс. Чувствайте се свободни да повърнете. Но по-добре изчакайте, става и по-лошо.

Метида се превърнала в чиста мисъл, тъй като и без това била титанка на мислите. Затова вече съществувала само като вътрешен глас на Зевс. Дъщеря ѝ обаче пораснала в тялото на баща си, както олимпийците от предишното поколение — в стомаха на Кронос. След като детето се превърнало в малка жена, на която ѝ било много неудобно в нечий чужд корем, започнала да търси начин да излезе на бял свят. Но възможните варианти не ѝ допадали. Ако изскочела от устата на Зевс, всички щели да ѝ се смеят, че той я е повърнал, а това било страшно унижително. От другата страна на стомашно-чревния тракт — НЕ! Този вариант бил още по-лош. Тя била силна млада богиня, та може би щяла да успее да излезе от гърдите на Зевс, но така всички щели да я помислят за чудовище от филмите за Пришълеца, което отново не било впечатлението, което искала да направи.

Накрая ѝ хрумнала идея. Превърнала се в чиста мисъл — трик, на който я научила Метида — и се покатерила по гръбначния стълб на Зевс, за да влезе в мозъка му, където пак върнала формата си. Започнала да ритва, да вика и да удря черепа на Зевс, вдигайки колкото се може повече шум. (Може би там е имало много място да се движи, тъй като мозъкът на Зевс бил доста малък. Не ме издавайте, че съм го казал.)

Както се досещате, това причинило ужасно главоболие на Зевс. Не можел да спи по цели ноци от бученето в черепа си. На сутринта опитвал да закуси, но не спирал да вика, да прави гримаси и да удря с вилица по масата:

— СТИГА! СТИГА!

Хера и Деметра се спогледали разтревожено.

— Скъпи? — попитала Хера. — Всичко... наред ли е?

— Главоболие! — изревал Зевс. — Силно, ама много силно главоболие!

За да онагледни думите си, господарят на вселената забил лице в палачинките си и те станали на нищо. Масата се напукала, но главоболието не минало.

— Аспиринче? — предложил Аполон като бог на лечителите.

— Чаша чай? — включила се и Хестия.

— Мога да ти счупя главата — предложил Хефест, бога на ковачите.

— Хефесте! — възмутила се Хера. — Не говори така на баща си!

— Какво? — настоял Хефест. — Имаме проблем. Мога да му отворя черепа и да погледна. Така напрежението ще спадне. А и той е безсмъртен. Няма да умре.

— Не, благодаря — направил гримаса Зевс. Внезапно червени петна затанцували пред очите му, болка пронизала цялото му тяло и един глас изкрещял от главата му:

— ПУСНЕТЕ МЕ ДА ИЗЛЯЗА! ПУСНЕТЕ МЕ!

Другите богове пребледнели, дори Аполон, който имал опит в мозъчната хирургия.

Хефест се надигнал от стола си.

— Момент да си взема шилото.

Хефест притежавал специално шило за твърди повърхности като метал или божии глави.

— Останалите отведете Зевс на трона и го задръжте там.

Боговете на Олимп се подготвили за спешната мозъчна операция. Завлекли Зевс до трона и не го пуснали, докато Хефест не взел инструментите си. Богът на ковачите не губел време. Отишъл при Зевс, поставил върха на шилото в средата на Зевсовото чело, вдигнал чука и...

— ПРАС!

Впоследствие го наричали Хефест Главотрошача.

Използвал достатъчно сила, за да пукне черепа на Зевс, без да го прави на кебап. При носа на Зевс се образувала пукнатина, достатъчно широка, че Атина да се измъкне. Пред очите на всички тя се пръкнала от челото на Зевс и пораснала, достигайки размерите на зряла богиня, облечена в сива роба и с доспехи. Носела бронзов шлем, копие и щит. Не знам откъде ги и взела. Може би ги е създала с магия, а може би пък Зевс да си е похапвал брони и дрехи за следобедна закуска. Така или иначе, направила запомняща се поява.

— Здравейте всички — казала тя спокойно, — аз съм Атина, богиня на мъдростта и военната стратегия.

Деметра припаднала. Хера изглеждала скандализирана, тъй като мъжът ѝ бил родил от челото си, а и била сигурна, че Атина не е нейна дъщеря.

Арес, богът на войната, възразил:

— Не може да си богиня на войната! Аз съм богът на войната!

— Казах на мъдростта и военната стратегия — обяснила Атина, — отговарям за тези битки, които изискват планиране, изкусност, висока интелигентност. Ти може да си бог на войната откъм мъжката ѝ част. Глупостите и кръвопролитията.

— Хубаво — отвърнал Арес, след което се намръщил. — Моля?

Хефест зашил пукнатината в главата на Зевс. Въпреки недоверието на останалите богове, Зевс настоял да приемат дъщеря му Атина в редиците си. Така тя станала една от олимпийците.

Както сте чували, Атина е богиня на мъдростта, което означава, че владеела полезни умения и можела да дава добри съвети. Дарила на гърците маслините, научила ги да смятат, да плетат, да използват волове за оран, да си мият зъбите и други такива.

Като богиня на военната стратегия предпочитала защитата пред атаката. Не обичала битките, но знаела, че понякога са необходими.

Винаги предпочитала да спечели с добра стратегия и с измама. Опитвала се да дава минимални жертви, докато Арес харесвал най-много бойните полета, осеяни с разкривени трупове. (И да, бил сладур.)

Свещеното растение на Атина било маслината, тъй като в това се изразявал големият ѝ дар, който поднесла на атиняните. Свещени животни — совата и змията. Според легендата совата символизира мъдростта на небето, а змията тази на земята. Аз това никога не го разбрах. Ако бухалите са толкова умни, защо само кръжат и бухат постоянно? Змиите също не ми се виждат свръхинтелигентни, но гърците смятали, че като съскаат, изричат страшни тайни. Да бе, вярно. Вземи, че доближи гърмяща змия до ухото си, та да ти каже нещо важно.

Атина лесно се забелязва на старогръцките статуи и изображения. Тя почти винаги е облечена еднакво. Шлемът ѝ е украсен с овни, коне, грифони и сфинксове, има и индиански перчем отгоре. Обикновено носи копие и щит, спартанска рокля без ръкави и вълшебна наметало на раменете си, наречено Егида. Според легендите наметалото е покрито със змийска кожа и на него като пискюл е закачена бронзовата глава на Медуза. Понякога описват Егидата като щит, а не като наметало. Предполагам, че никой не е гледал внимателно, та да провери коя е истината, понеже с главата на Медуза... Нали смисълът е да побегнеш с писъци.

Според много истории Атина дала Егидата на Зевс като подарък и тя технически е негова. От време на време обаче си я вземала. Представям си следния разговор:

— Тате, може ли да взема отсечената глава на Медуза за тази вечер? Ще излизам с приятели.

— Да, миличка, само я върни до полунощ и не вкаменявай никого.

Дълго време една от най-големите загадки била защо Атина е наричана Палада. Навремето аз лично смятах, че казват „на Атина палата“ и че тя си има имот. Сигурно край морето. Или тайна лаборатория.

Дори гърците не били сигурни защо любимата им богиня се наричала така, но чух, че истината е следната...

Когато Атина била млада богиня, наскоро излязла от челото на Зевс, баща ѝ я изпратил да живее с нимфите от езерото Тритон в Либия на северноафриканското крайбрежие.

— Ще ги харесаш — обещал Зевс, — те са войнолюбиви жени като теб. Може и да те научат на няколко номера!

— Съмнявам се — отвърнала Атина, — защо ме отпращаш?

Зевс опитал да се усмихне, но това не било лесно. Челото още го боляло.

— Виж, миличката ми бойна щерка...

— Не ме наричай така!

— През целия си живот си била в стомаха ми — отвърнал Зевс. — А така ще научиш нещо повече за широкия свят. Ще дам на другите олимпийци време, за да те приемат в съвета. Малко ги плашиш, да знаеш. Хем си умна, хем силна.

Атина била поласкана, затова се съгласила да прекара известно време в Африка. Там много ѝ харесало, точно както Зевс бил предвидил. Нимфите от езерото Тритон се оказали отлични бойци и атлети, може би защото живеели в сурова местност. Атина усвоила изкуството на нинджа от тях. А те я смятали за най-хубавото нещо от нарязаната амброзия насам.

Най-добрата ѝ приятелка била Палада, единствената нимфа, която успявала да победи Атина в ръкопашен бой. Имали еднакъв вкус, що се отнася до брони и оръжия, както и еднакво чувство за хумор. Мислели толкова сходно, че можели да довършват взаимно изреченията си. За нула време станали най-добри приятелки.

Един ден Атина и Палада се борели край брега на езерото, когато Зевс погледнал от небето, за да види какво прави дъщеря му.

Шокирал се. Атина и Палада се сражавали с такава сила и бързина, та той не разбрал, че битката е приятелска. Изглеждало така, сякаш Атина можела да изгуби живота си! (Да, знам, тя е безсмъртна и нямало как да умре, но Зевс много треперел на дъщеричката си и забравил този факт.)

Палада замахнала с копие към гърдите на Атина и Зевс се паникьосал. Появил се от небето зад Атина и вдигнал Егидата, която пазел точно за такива моменти. Палада я видяла. Бронзовото лице на Медуза шокирало нимфата. Атина блокирала копие то на приятелката си и контраатакувала, като замахнала със своето копие към корема на

Палада. По принцип Палада трябвало да избегне удара. Атина това ѝ очаквала. Този път обаче Палада била прекалено бавна. Копието пронизало стомаха на нимфата и излязло от другата страна. Палада се свлякла на земята.

Нимфите са вълшебни същества. Могат да живеят дълго и са твърде издръжливи. Дори вида на Медуза. Ала не са безсмъртни. Ако промушите нимфа с копие, тя ще умре.

И Палада умряла.

Атина паднала на колене и заридала от ужас и скръб. Прегърнала бездиханното тяло на нещастната си приятелка и се загледала към Зевс, който си висял във въздуха с Егидата.

— ТАТКО! — изкрещяла Атина. — ЗАЩО!

Като се взрял в сивите, буреносни очи на дъщеря си, Зевс се уплашил почти колкото и от великана Тифон.

— Абе, аз си помислих, че... не исках... опа!

След това изчезнал и избягал на Олимп.

Атина потънала в скръб. Тялото на приятелката ѝ се разширило във водите на езерото Тритон, както ставало често с водните нимфи, ала Атина решила да почете Палада със свещен монумент. Богинята ѝ построила дървена статуя и я оцветила с такова умение, че изглеждала като жива. После отрязала малка част от наметалото Егида — което в божествения си размер е огромно — и покрила с него раменете на Палада. Статуята се превърнала в ценен артефакт. Накрая я отнесли в град Троя, където имало специално светилище, наречено Паладиум, мястото на Палада. Жените ходели там и търсели закрила от Атина. Никой нямал право да ги нарани. Но мъжете не могли дори да погледнат към статуята. Наказанието за това било смърт.

Статуята на Палада приличала толкова много на Атина, че хората започнали да я наричат Атина Палада. После се объркали и нарекли така и самата богиня. Тя не възразила. Приемайки името на приятелката си, съхранила паметта ѝ.

Затова може да я наричате Атина Палада и да не я питате за палата ѝ. От личен опит ви казвам, не го намира за смешно.

Всъщност, като се замисля, Атина изобщо нямала чувство за хумор.

Да вземем например начина, по който се отнесла с Арахна. Брутално.

Арахна започнала живота си, без да има никакви предимства. Живеела в царство, наречено Лидия, днешна Турция. Не било нищо особено, нещо като Южна Дакота на Древна Гърция. Извиняваме се на Южна Дакота.

Родителите на Арахна оцветявали вълна. Това означавало, че по цял ден слагали и бъркали дрехи в кофи с воняща, гореща лилава супа. Все едно в наши дни да работиш във верига за бързи закуски.

Починали, когато Арахна била млада. Така тя останала без семейство, приятели и пари. Въпреки това заради уменията си се превърнала в най-известното момиче в царството. Можела да плете както никой друг.

Знам какво си мислите. Олеле, плете. Южна Дакота става интересна. Обаче защо не пробваш ти да изплетеш нещо? Трудно е! Обръщал ли си внимание на плата на ризата си? Следващият път, когато ти е скучно в час по химия например, пробвай. Платът се прави от нишки, милиони нишки, които се въртят нагоре и надолу. Някой трябва да набави материала — вълна, памук или какъвто и да е друг, — да нагласи така нещата, че фибрите да гледат в една посока, а после да го завърти в малките нишки. След това трябва да запреде милиарди от тях, които да са паралелни една на друга като струни на китара, и да ги вплете.

Днес имаме машини за тази цел. Едно време обаче всичко ставало ръчно. Изработването на всеки сантиметър от дадена дреха отнемало часове. Повечето хора имали възможност да си позволят само една риза и едни панталони, понеже били много трудни за правене. Чаршафи, завивки? Забрави!

И всичко това в случай че дрехата е едноцветна. Ами ако искаш кройка и някаква разцветка? Трябва да планираш кои нишки да оцветиш, и то на правилното място. Досуц като гигантски пъзел. С моята хиперактивност никога не бих могъл да се справя.

Плетенето било единственият начин да се сдобиеш с дрехи. Затова бил нужен добър плетач, освен ако човекът не предпочитал да ходи гол.

Но за Арахна това било лесно. Можела да ти направи хавайска риза с изрисувани цветя, жаби и кокосови орехи за около пет минути. Била способна да изработи завивки със сребърни и сини нишки, които изглеждали така, че като помръднат, сякаш истински облаци

прекосяват синьото небе. Най-много обичала да шие гоблени — големи картини от плат, които да окачиш на стената си. Те били само за украса и повечето плетачи ги намирали за прекалено трудоемки, затова само царе и високоплатени футболисти можели да си ги позволят. Арахна обаче се забавлявала, докато ги прави, и ги подарявала наляво и надясно.

Така станала прочута.

Скоро местните започнали да се събират в колибата на Арахна всеки ден, за да я гледат как работи. Дори нимфите напускали горите и потоците, за да ахкат над плетивата ѝ. Нейните гоблени били дори по-красиви от природните творения.

Ръцете на Арахна сякаш летели. Взимала парче вълна, вплитала го в нишка, оцветявала го, с каквато багра иска и за по-малко от секунда го закачвала за стана си. Когато имала цяла редица нишки, закачвала страничните за дълго парче дърво, наречено хурка, което било като огромна игла за шиене. Завъртала хурката назад бързо като топка за тенис и сплитала нишките заедно в здрав плат. И понеже планирала цветовете внимателно, на плата като че с магия се появявала картина.

Навиваш, навиваш и... БУМ!

Внезапно пред теб се разкрива океанска сцена, направена от плат, но толкова реалистична, че вълните сякаш действително миели плажа. Водата блестяла в синкавозеленикави металически нишки. Вплетените хора били толкова добре измайсторени, че човек можел да види израженията на лицата им. Ако някой пожелал да доближи лупа до пясъчните дюни, щял да забележи всяка отделна песъчинка. Арахна на практика измислила плетенето във висока резолюция.

— Невероятна си, Арахна — ахнала една от нимфите.

— Благодаря — Арахна си позволила да се усмихне самодоволно, докато се подготвяла за следващия си шедьовър.

— Сигурно самата Атина те е научила да плетеш — възкликнала нимфата.

Това било голям комплимент. Арахна трябвало да кимне, да каже благодаря и да продължи. Тя обаче се гордеела прекалено много с работата си. Боговете не ѝ трябвали. Какво били сторили те за нея? Арахна се била изградила сама като личност! Родителите ѝ били починали, оставяйки я без пукнат грош. Никога не е имала късмет.

— Атина ли? — изсумтяла Арахна. — Сама се научих да плета. Тълпата се размърдала неспокойно.

— Но сигурно — казал един човек — трябва да благодариш на Атина за таланта си, тя е богинята, измислила занаята. Без нея...

— За теб няма да има гоблен! — Арахна ударила мъжа с едно кълбо прежда. — Никой не przede като мен! Ако Атина е толкова добра, да слезе тук и да докаже уменията си в съревнование с мен. Ще видим тогава кой е по-голям майстор.

Сещате се какво се е случило. Предизвикателството стигнало до Атина. А когато си богиня, не можеш да оставиш нещата така.

На следващия ден тя се спуснала на земята, ала вместо да дойде с копие и блестящи доспехи, решила да посети Арахна и да провери как всъщност стоят нещата. Тя била внимателна, обичала лично да проучва фактите, вярвала в това, че всеки заслужава втори шанс. Все пак, самата Атина била убила по погрешка най-добрата си приятелка Палада. Знаела, че стават и недоразумения.

Затова приела облика на немощна старица и надвиснала над колибата на Арахна, като се присъединила към тълпата, която се била събрала да гледа тъкачката.

Смъртната била добра. Нямамо съмнение в това. Арахна изобразявала сцени с планини и водопади, с бляскави градове, потънали в следобедна жегга, животни, които обикалят горите, морски чудовища, които изглеждали толкова ужасяващи, че сякаш щели да се измъкнат от гоблените и да нападнат. Арахна плетяла с нечовешка скорост, подхвърляйки гоблените сред публиката като награди. Всеки зрител бил щастлив, задето си тръгвал с ценен подарък.

Момичето не изглеждало алчно. Просто искало да сподели изкуството си с останалия свят. Атина уважавала това. Смъртната Арахна не била от богато семейство, не била завършила скъпарско училище. Нямала връзки и била постигнала всичко със собствени сили. Атина решила да не бъде толкова строга.

Богинята си проправила път през тълпата и заговорила Арахна, докато момичето работело.

— Знаеш ли, миличка — казала баба Атина, — може да съм стара, но съм помъдряла с годините. Ще приемеш ли съвета ми?

Арахна изсумтяла. Била заета да плете и не й трябвали мъдри съвети, ала не казала нищо.

— Ти си много талантива — продължила Атина. — Няма нищо лошо в това, че хората славят таланта ти. Заслужила си го! Но се надявам да благодариш на богиня Атина за дарбата си. Тя е измислила тъкачеството и предава тънкостите му на смъртни като теб.

Арахна спряла да преде и погледнала старицата.

— Никой не ми е давал нищо, бабо. Може би очите ти са изгубили остротата на зрението си, но все пак виж този гоблен. Сама съм го направила. Няма какво да благодаря на други за труда си!

Атина опитала да запази спокойствие.

— Виждам, че си горда. И с основание. Ала обиждаш богинята. Да бях на твое място, бих поискала прошката ѝ веднага. Сигурна съм, че ще я даде. Тя е милостива към всички, които...

— Върви си, бабо! — избухнала Арахна. — Запази си съветите за твоите дъщери и внуци, на мен не ми трябва. Ако толкова обичаш Атина, кажи ѝ да ме намери и да проверим коя е по-добрата тъкачка!

Това преляло чашата.

Маскировката на Атина изчезнала във взрив от светлина. Богинята се възправила пред гълпата, а щитът и копието ѝ блеснали.

— Атина пристигна — казала тя — и приема предизвикателството.

Съвет от професионалист — ако си смъртен и пред теб се появи богиня, просни се по очи и се подмазвай, за да оцелееш следващите няколко минути.

Гълпата го сторила, но Арахна не си поплювала. Наистина вътрешно била ужасена. Лицето ѝ пребледняло, после поаленяло, а сетне отново пребледняло. Въпреки това успяла да се изправи и да изгледа кръвнишки богинята.

— Хубаво! Да видим какво умееш, бабо!

— Ооо! — възкликнала гълпата.

— Какво умея ли? — изстреляла Атина. — Някакво момиченце от Лидия ли ще ме учи да плета! Когато приключим, хората ще ползват твоите гоблени за тоалетна хартия!

— Леле! — ужасила се гълпата.

— Така ли? — изсъскала Арахна. — В главата на баща ти трябва да е било много тъмно, щом смяташ, че можеш да плетеш по-добре от мен! Зевс сигурно е глътнал майка ти, за да не се родиш и така да си спестиш унижението!

— Ужас! — обадила се тълпата.

— Така ли бе? — изръмжала Атина. — То, щото твоята майка...

След което богинята се спряла и си поела дълбоко въздух.

— Знаеш ли какво? Много се разприказвахме. Време е да предем. Всяка ще направи по един гоблен. Победителката печели правото да натрие носа на победената.

— Мхм — Арахна сложила ръце на бедрата си, — и кой ще реши кой печели. Ти?

— Да — отвърнала лаконично Атина, — кълна се в реката Стикс, че ще отсъдя справедливо. Освен ако не искаш смъртните да вземат решение?

Арахна погледнала ужасените смъртни и разбрала, че е загазила. Те, естествено, щели да изберат Атина, каквото и да изпредяла Арахна. Нямали да искат да станат на пепел, нито да се превърнат в крастави жаби, задето са оскърбили богинята. Арахна не повярвала и за минута, че Атина ще бъде честна, но може би боговете все пак трябвало да спазват клетвите си в река Стикс.

Арахна решила, че няма избор, затова избрала да запази достойнството си.

— Ами давай тогава, Атина. Ще ти трябва ли станът ми, или ще ти е нужен друг, с помощни колелета.

— Благодаря — стиснала зъби Атина, — но си имам свой стан.

Богинята щракнала с пръсти. Сияен стан се появил до този на Арахна. Богинята и смъртната седнали и започнали да тъкат.

— ТЪЧИ! ТЪЧИ! — викала тълпата и юмруци се размахвали във въздуха.

Лидийците изпуснали момента да разпространят реклами и да си намерят спонсори, тъй като това щяло да бъде най-гледаното тъкаческо шоу в историята на Древна Гърция.

Атина и Арахна продължили да се обиждат, но чрез гоблените си. Атина изтъкала сцена на боговете в цялата им сила, седнали в съвещателната зала на планината Олимп, сякаш за да кажат:

— Ние сме най-добрите. Забравете останалите.

Изобразила храмовете на Акропола в Атина, за да внуши как мъдрите смъртни се кланят на боговете. Сетне, за да подчертае тезата си, Атина втъкала и някои предупреждения в дрехата. Ако човек погледнел внимателно, можел да разпознае цяла галерия от известни

смъртни, дръзнали да се сравнят с боговете и превърнати заради това в животни или палачинки.

В същото време Арахна изтъкала различна история. Изобразила на гоблена всяка глупост, извършена от боговете. Например как Зевс се превъплътил в бик, за да отвлече Европа. Как Посейдон преследвал Деметра, преобразявайки се в жребец, докато тя самата била бяла кобила. Бедната Медуза, невинно момче, съблазнено от Посейдон и превърнато в отвратително чудовище от Атина. Направила боговете да изглеждат глупави, зли, жестоки спрямо смъртните... и, уви, трябва да призная, че разполагала с материал, който да използва.

Когато гоблените били завършени, тълпата притихнала, понеже и двата били невероятни. Този на Атина бил величествен и спирал дъха. От него човек го лъхала силата на олимпийските богове. Творението на Арахна представлявало най-жестоката критика, отправяна някога към боговете. То те карало и да се смееш, и да плачеш, и да се ядосваш. Но въпреки това бил красиво.

Атина гледала ту единия, ту другия гоблен в опит да прецени кой е по-добър.

Според някои разказвачи Атина спечелила, но това не било вярно. Богинята била принудена да признае, че двата гоблена са съвършено равностойни като качество на изработката.

— Равен — казала тя с нежелание. — Умението, техниката, цветовете... иска ми се, ала не мога да намеря недостатък.

Арахна опитала да се изправи, но работата ѝ била отнела силите. Ръцете я болели, гърбът ѝ бил изтръпнал, самата тя била изгърбена от усилието.

— И сега какво? Нова игра? Освен ако не се страхуваш...

Сега вече Атина избухнала. Взела дървената част на тъкачния си стан, който подозрително напомнял бухалка.

— Сега ще си го получиш, задето оскърби боговете!

ПРАС! ПРАС! ПРАС!

Богинята заудряла Арахна по главата, докато смъртната тъкачка тичала насам-натам в опит да се скрие. Тълпата първоначално била ужасена. Но после направила това, което правят хората, когато са уплашени, изнервени и бива пребит някой друг. Започнали да се смеят и да се подиграват на Арахна.

— Довърши я, Атина! — извикал някой.

— Кой е шефът сега, момиченце! — обадил се втори.

Същите смъртни, които гледали в захлас изкуството на Арахна, наблюдавали я дни наред с надеждата да получат безплатен гоблен, сега се обърнали срещу нея, обиждали я и се радвали, когато Атина я удряла.

Жестоко? И още как. Мен ако питате, с поведението си тълпата създава картина на човечеството, точно толкова обидна и справедлива, колкото бил гобленът на Арахна за боговете.

Накрая гневът на Атина стихнал. Тя се обърнала и видяла как смъртните се хият и сочат с пръст Арахна. Тогава Атина осъзнала, че е прекалила с наказанието.

— Достатъчно! — изкрещяла богинята. — Нима така бързо се обръщате срещу една от вашите! Арахна поне има талант! Вие какво умеете? Нищо!

Докато Атина хокала тълпата, Арахна се изправила на крака. Цялото тяло я боляло, но най-наранена била гордостта ѝ. Плетенето било едничката ѝ радост, а Атина ѝ я била отнела. Арахна никога повече нямало да изпита наслада от труда си. Съгражданите ѝ, които така се стараела да зарадва, вече се били обърнали срещу нея. Очите ѝ пламнали от срам, омраза и самосъжаление.

Изтичала до стана и взела една достатъчно дебела за въже плетка. Направила примка, сложила я на врата си, а след това дръпнала другия край на въжето по рамката на стана над нея.

Докато Атина и останалите забелязали, Арахна вече висяла от тавана, опитвайки да се самоубие.

— Глупаво момиче — рекла Атина. Изпитала жал, ала ненавиждала самоубийството, което смятала за деяние, достойно за страхливците. — Няма да те оставя да умреш. Ще живееш и ще плетеш. Завинаги.

Превърнала Арахна в паяк. Оттогава насам Арахна и децата ѝ продължават да плетат. Паяците мразят Атина, тя също ги ненавижда. Но паяците мразят и хората, понеже Арахна така и не забравила срама и гнева, задето ѝ се подиграли.

Каква тогава е поуката от тази история? Старите разказвачи ще рекат:

— Не се сравнявайте с боговете. Няма как да сте толкова добри. Но това не било вярно.

Арахна била толкова добра.

Може би поуката се изразявала в това човек да знае кога да се хвали и кога да си държи устата затворена. Или че понякога животът не е честен, дори ако имаш таланта на Атина. А може би: Не раздавай безплатни гоблени.

Вие решавате.

След състезанието Атина скъсала гоблените, колкото и красиви да били. Мисля, че никой не излязъл в ролята на добрия герой в тази история. Сигурно оставате с впечатлението, че Атина била... Как да го кажа по-деликатно? Може би наистина е била богинята на мъдростта, но невинаги изборът, който правела, бил най-добрият.

Първо била доста суетна. Вземете например случая, когато измислила флейтата. Разхождала се из горите, когато чула змийско съскане. Помислила си:

— Я, двойка дългнести неща, които вдигат шум!

И така решила да измисли нов музикален инструмент. Издълбала една тръстика, направила дупки в нея, духнала в единия край и се разнесла хубава музика.

Първоначално била много горда с флейтата. Дори не била богинята на музиката, пък ето че измислила такъв хубав звук. Занесла флейтата на Олимп, нетърпелива да я покаже на останалите богове, но веднага щом засвирила, другите богини се разхилили и почнали да си шепнат нещо.

Атина спряла по средата на песента.

— Какво толкова смешно има?

— Нищо — отвърнала Афродита, богинята на любовта.

— Музиката е прекрасна, скъпа — казала Хера, като се мъчела да не се разсмее.

Ако трябва да бъдем честни, повечето богини се страхували от Атина, понеже тя била силна и умна. Естествено, че ѝ се подигравали зад гърба, опитвали да я прогонят от кликата си. Атина също не харесвала останалите богини. Смятала ги за глупави и повърхностни. Не искала обаче да я изолират. Полудявала, когато ѝ се подигравали.

— Защо се смеете? — настояла Атина.

— Ами... — Деметра прикрила усмивката си, — когато свириш на флейтата, очите ти се кръстосват и издуваш бузи, а устата ти става много смешна.

— Ето така — показала Афродита, имитирайки лицето на Атина, докато свирела, а то приличало на патица със запек.

Боговете и богините избухнали в смях, а Атина избягала унижена. Ще решите, че като богиня на мъдростта би могла да се присмее сама на себе си и да не се обижда, но тя била толкова огорчена, че изхвърлила флейтата и я оставила да падне на земята.

Дори изрекла проклетие:

— Който свири на това проклето нещо — промърморила тя, — да го сполети най-лошото!

Накрая някой взел флейтата, но това е друга история...

След тази случка Атина станала дори още по-суетна. Като богиня на войната била решила, че няма да се омъжва. Не искала да има господар, нито пък да си губи времето с глупости като тази, наречена любов, за която Афродита не спирала да дудне.

Атина много ценяла личното си пространство. Една нощ решила да поплува в Централна Гърция, колкото да се отпусне. Плувала гола, а докато се миела под водопада, наслаждавайки се на мира и спокойствието, чула кашляне и хленч.

Погледнала към брега на реката и видяла старец, който я наблюдавал с увиснало чене и очи, кръгли като драхми.

Атина изпищяла.

Човекът също изпищял.

Атина напръскала очите му с вода и изкрещяла:

— Слепота!

Човекът веднага изгубил зрението си и очите му побелели. Отстъпил, залитайки назад, ударил се в едно дърво и паднал по задник.

— Г-господарке — завил той, — толкова съжалявам! Не исках...

— Кой си ти? — настояла Атина.

Бедният човечец обяснил, че се казва Тирезий, че е от близкия град Тива и бил излязъл на разходка. Нямал представа, че Атина е тук и действително съжалявал. Гневът на Атина се поохладил, тъй като мъжът очевидно казал истината.

— Трябва да останеш сляп — рекла тя, — понеже никой мъж, който ме е видял гола, не бива да остава ненаказан.

Тирезий преглътнал.

— Ами добре.

— Но — продължила Атина — понеже това е инцидент, ще те компенсирам за слепотата ти с други дарове.

— Друг чифт очи? — предположил Тирезий.

Атина успяла да се усмихне.

— Нещо такова. Отсега нататък ще разбираш езика на птиците. Ще ти дам жезъл и е тяхна помощ ще може да вървиш, все едно още виждаш.

Не знам как точно се е получило това. Аз бих се притеснил, че птиците ще ми направят номер. Например такъв:

— Малко по-натам. Сега наляво. А сега бягай!

А аз ще падна в пропаст или ще се забия в тухлена стена. Но очевидно договорката свършила работа на Тирезий и птиците се погрижили за него. Това показва, че като се успокои, Атина е по-мека в наказанията си.

Едно нещо обаче не можела да понася. Момчетата да я свалят. А това ни отвежда към историята с Хефест. Поемете си дълбоко въздух, понеже нещата стават много странни.

Хефест бил куцият бог ковач. Ще ви разкажа повече за него, но по-нататък. Засега ви стига да знаете, че след като помогнал на Атина да изскочи от главата на Зевс, Хефест се бил влюбил в нея. В това имало смисъл, тъй като и двамата обичали инструментите и занаятите, както и да мислят и да разрешават технически проблеми.

Бедата била в това, че Атина мразела романтиката. Не понасяла дори мисълта да хване момче за ръката, камо ли да се омъжи. Дори Хефест да е бил красавец, Атина щяла да му откаже. Но Хефест си бил направо грозен. Феноменално грозен. Дори повече от това.

Опитал се да я сваля с лафове като следния:

— Здравей, миличка, искаш ли да видиш какъв чук си имам?

Ей такива неща.

Атина винаги го подминавала, но Хефест я следвал с куцукане.

Тя не искала да бяга с писъци, понеже не била някоя беззащитна смъртна или глупава богиня принцеса, която припадала и пърхала с клепки. Тя била богиня на войната!

Затова продължила да подминава Хефест и да го навиква да я остави на мира. Накрая бедничкият се изпотил, запъхтял се, понеже не можел да върви много с кривите си крака. Хвърлил се към Атина и увил ръце около кръста ѝ.

— Моля те! — продумал той. — Ти си съвършената жена за мен!
Заровил лице в полата ѝ, заплакал и заподсмърчал. Част от саждите се отъркали в крака ѝ, където дрехата ѝ се разделяла, а Атина изкрещяла:

— Отвратително!

Изритала Хефест настрана, взела най-близкото парче плат, което намерила — вероятно носна кърпа или салфетка, след което изтрила божествената влага от крака си и изхвърлила гнусния парцал от Олимп, където той паднал на земята.

После избягала.

Това трябвало да е крайт на историята, но с плата станало нещо странно. В него имало есенция както от Атина, така и от Хефест. Някак си, когато платът паднал на земята, превърнал се в смъртно момче.

Атина чула плача на бебето. Опитала се да го игнорира, но за огромна нейна изненада почувствала майчински инстинкт. Прелетяла до земята и взела детето. Разбрала как се е родило то и макар цялата история да ѝ била отвратителна, не можела да обвини малкото момченце.

— Предполагам, че технически си мой син — решила тя, — и макар да съм богиня дева те признавам за такъв. Наричам те Ерихтон.

Да имаш едно дете и да го кръстиш така? Не разбирам...

— Ако трябва да те отгледам — продължила тя, — първо ще те направя безсмъртен. Знаем какво трябва да сторя!

Намерила дървено ковчеже и поставила бебето вътре. Сетне създавала вълшебна змия и също я пхнала вътре. Не правете това вкъщи, деца.

Бебето Ерихтон заспало със змията, увита около него.

— Ето — казала Атина, — няколко дни в тази кутия и змията ще усили божествените ти качества. Вече няма да бъдеш смъртен и ще се превърнеш в бог!

Затворила ковчежето и го отнесла в Акропола на Атина, което, естествено, било най-святото място. Дала кутията на дъщерите на Кекропс, първия цар на Атина.

— Не отваряйте кутията — предупредила тя принцесите, — трябва да остане затворена, инак ще се случи нещо лошо.

Принцесите обещали, но само след една нощ им станало любопитно. Били сигурни, че чули вътре да гука и гъргори бебе. Уплашили се, че детето е в беда.

— Що за богиня поставя бебе в кутия — промърморила една от тях, — по-добре да проверим.

Принцесите отворили кутията и видели змията, увита около бебето. Не знам защо се уплашили толкова. Може би са забелязали божествена светлина или нещо подобно, но полудели. Изпуснали кутията и хукнали към скалите до Акропола. Паднали и загинали.

Що се отнася до бебето, то било добре, но заклинанието се развалило, преди да е станало безсмъртно. Змията си отишла с пълзене, а Атина дошла да люлее детето. Била бясна, но понеже не можела да накаже принцесите, тъй като те вече били покойници, си го изкарала на бащата, цар Кекропс. Когато Ерихтон пораснал, той изгонил Кекропс и станал цар на Атина. Затова владетелите на Атина обичали да казват, че са потомци на Хефест и Атина, макар Атина да била вечната дева.

Затова не ми обяснявайте, че Атина не можела да има деца. Историята гласи друго. Освен това една от дъщерите на Атина ми е гадже, а съм сигурен, че не е родена от мръсна салфетка.

Но пък знае ли човек? По-добре да не съм просветен по въпроса.

ТРЯБВА ДА ОБИЧАШ АФРОДИТА

Ама сериозно. Това е заповед. Афродита имала вълшебен колан, който можел да накара всеки да се влюби в нея от пръв поглед. Ако я съзреш и тя иска да я обикнеш, значи ще стане.

Но аз имам късмет. Видях я, но тя явно не се интересуваше от одобрението ми. Затова я мразя и в червата. Сега някои си мислят:

— Но как? Тя е толкова красива? Защо я мразиш?

Явно не сте я срещали.

Неприятностите започват веднага след като тя изпълзяла от морето. А то така е и станало. Буквално.

Афродита нямала родители. В миналото, когато Кронос изхвърлил насечените части от Уран в морето, безсмъртната кръв на бога се смесила със солената вода и оформила пяна, която се втвърдила в богиня.

С други думи, Афродита е родена от кръвта на първото убийство в историята. Това трябва да ви говори нещо за истинската ѝ природа.

След като известно време се носела по вълните на Средиземно море в търсене на хубав плаж, на който да излезе, накрая решила да се спре на остров Кипър. Това облекчило рибите и делфините, понеже голата богиня с бляскава аура ги притеснявала.

Афродита излязла от морето и се появила на плажа. Цветя разцъфтели под краката ѝ. Птици се събрали по близките клони, за да ѝ пеят сладки песни. Малки зайчета, катерички, порчета и други гризачи се появили и се заумилквали около нея. Като в анимационен филм на „Дисни“.

Трудно е да опишеш Афродита, тъй като тя била най-красивата жена, създавана някога. Хората са различни, което означава и различни вкусове. Руса, брюнетка или червенокоса. Със светла или тъмна кожа? Сини, зелени или кафяви очи?

Ами изберете си. Представете си най-красивата жена според вашите критерии. Това е. Видът ѝ се променя така, че да привлича различните хора, които да спрат погледа си върху нея.

На този ден трите Хораи, богините на сезоните, се срещнали в Кипър. Може би са планирали как да разпределят продуктите в бакалията по сезони, знам ли.

Видели, че Афродита върви към тях, и загубили ума и дума.

— Много си красива — казала Лято.

— Нима? — попитала Афродита, макар вече да си го знаела. Просто искала да ѝ го повтарят.

— Ослепителна! — добавила Пролет. — Трябва да те отведем при боговете на Олимп!

— Има и други богове? — изненадала се Афродита. — Та аз съм богинята на любовта и красотата. За какво са ви други богове?

Пролет и Есен се спогледали притеснени.

— Ами за това-онова — рекла Есен, — но ти трябва да се облечеш, преди да те отведем на Олимп. Не ти ли е студено?

— Не — отвърнала Афродита, — за какво ми е да се обличам?

„Защото си прекалено красива и останалите се чувстваме зле около теб!“, искала да изкрещи Есен. Но вместо това казала:

— Появиш ли се така, боговете ще полудеят от желание... имам предвид... ще полудеят.

— Оф — нацупила се Афродита, — но аз си нямам дрехи!

Хорайте се погрижили за това. Призовали вълшебни дрехи и направили модно шоу. Пролет поискала Афродита да се облече като Великденско зайче. Есен смятала, че ще изглежда добре като вещица на Хелюин. Но в крайна сметка Лято предложила красива, ефирна бяла рокля. Хорайте поставили изящна златна корона на главата на Афродита, златни обеци на ушите ѝ и златна огърлица на врата ѝ. Облечена Афродита изглеждала още по-невероятно, което вбесило Есен. Богините на сезоните обаче си наложили да се усмихнат.

— Страхотно! Нека те отведем на Олимп.

Вероятно вече знаете достатъчно за олимпийските богове, за да разберете какво е станало.

Жените реагирани елементарно:

— Мразя я.

Мъжете също — провесили езици и започнали да им текат лиги.

— За мен ще е чест да се ожена за теб — казал Аполон, богът на поезията и стрелците.

— Не, честта ще е моя! — изляял Арес, богът на войната.

— Моя! — настоял Посейдон.

— Ти си женен бе — скарал му се Зевс, — честта ще е моя.

— И ти си женен! — възмутила се Хера. — За мен!

— Проклятие! — отвърнал Зевс. — Искам да кажа, разбира се, скъпа!

Боговете започнали да се бутат, да спорят и да предлагат дарове на Афродита в замяна на ръката ѝ. Посейдон забравил за горката Амфитрита и обещал на богинята на любовта цялата морска храна на света, табун коне и собствен тризъбец.

Аполон измислил три ужасни хайку в нейна чест и обещал да я научи да стреля с лък, при това безплатно.

Арес предложил романтична разходка с колесницата си над смазаните трупове на враговете му.

Богините били отвратени и се разкрещели на мъжете да вземат да пораснат, че да не се държат като глупаци.

Целият съвет на Олимп бил на ръба на гражданска война.

В същото време Афродита само си седяла и пърхала с клепки:

— Цялото това внимание към мен...

Но всъщност се наслаждавала.

Накрая Хера отстъпила назад, поела си дълбоко въздух и разбрала, че божественото семейство е пред разпад. Като богиня на семейния живот, тя не можела да позволи това, макар през половината време да ѝ идело лично да удуши останалите богове.

Загледала се в ъгъла на тронната зала, където един от боговете просто си стоял, без да спори. Притихнал и отчаян в сенките. Знаел, че няма как да спечели сърцето на Афродита.

Хера се усмихнала. Осенила я идея. От личен опит ви казвам, че като ѝ хрумне нещо, трябва да бягате. ВЕДНАГА.

Вдигнала ръце и извикала:

— ТИШИНА!

Боговете били толкова смаяни, че спрели спора си.

— Имам решение — казала Хера. — Като богиня на брака, аз нося отговорността да избира съпруг на нашата прекрасна нова приятелка Афродита. Убедена съм, че господарят Зевс ще подкрепи решението ми... със сила, ако се наложи.

— Така ли? — попитал Зевс. — Искам да кажа... разбира се. Така ще направя!

— Тогава? — обадил се Арес. — Мога ли да попитам теб, майко, която изглеждаш толкова прекрасно днес, кой ще се ожени за Афродита?

— Моят син — започнала Хера.

Арес грейнал.

Но Хера посочила в другия край на стаята.

— Хефест, богът на ковачите.

Хефест толкова се изненадал, че паднал от трона си, а патериците му изтракали на пода. Докато се мъчел да се изправи, Арес изригнал:

— КАКВО? Как може да е омъжена за това?!

Посочил бляскавата Афродита, която гледала с ужас бога на ковачите — кривите му крака, безформеното лице, зацапаната униформа и остатъците по брадата от няколко обяда.

— Те са съвършената двойка — отсякла Хера. — Една красива жена има нужда от трудолюбив, честен съпруг, който да не ѝ позволява да лети в облаците!

Мисля, че за пръв път в историята казали на божество, че не бива да лети в облаците.

— Освен това — продължила Хера — Афродита трябва да се омъжи веднага, иначе битката за нея никога няма да свърши. Не можем да позволим боговете да тънат в хаос заради една жена. Нали, господарю Зевс?

— Хмм? — Зевс се бил разсеял, загледан в красивите ръце на Афродита. — О! Ами не, разбира се, ти си напълно права.

Атина станала, а в очите ѝ заблещукало жестоко задоволство.

— Смятам, че идеята е прекрасна. А и в крайна сметка съм богиня на мъдростта.

— Така, така — обадила се и Деметра, — Афродита заслужава добър съпруг като Хефест.

Мъжете заохкали. Всеки от тях искал да се ожени за Афродита, но трябвало да признаят, че Хера била права. Ако някой знатен хубавец я вземел за себе си, останалите никога нямало да преглътнат обидата. Но ако Афродита се омъжела за Хефест... това било подигравка. Нямало как да ревнуват от него. Освен това, ако бракът на Афродита се оказал нещастен, това отваряло вратичка за доста интересни възможности като например тайна връзка.

— Ами решихме го значи — казал Зевс. — Хефесте, я ела тук! Богът на ковачите закуцукал напред, а лицето му било червено като презрял домати.

— Взимаш ли Афродита за жена, обещавах ли да си й верен и всичко там, каквото трябва да обещаеш? — попитал Зевс.

Хефест се изкашлял.

— Господарке Афродита, зная, че не съм много красив, но...

Афродита не отговорила. Била твърде заета да изглежда едновременно красива и отвратена, а това не било лесно.

— Не мога да танцувам — металните патерици изскърцали, — не съм остроумен, нито чаровен. Не мириша приятно. Но обещавам, че ще те обичам. Мога да направя каквото искаш, ако например ти трябва гаечен ключ или пералня...

— Ах! — отвърнала Афродита и потиснала погнусата си.

— На мен ми звучи добре — заявил Зевс. — Обявявам ви за съпруг и съпруга.

Така Афродита и Хефест станали съпрузи и любима двойка на клюкарските списания за около хиляда години. Дали живели щастливо след това? ХАХАХАХАХАХА. Не.

Афродита страняла колкото се може повече от съпруга си. Никога не си родили деца. Афродита имала деца, но не и от Хефест. След като се оженили, тя веднага започнала връзка с Арес, бога на войната. Това била най-лошо пазената тайна на планината Олимп.

Когато не била заета да се промъква зад гърба на съпруга си, Афродита прекарвала времето си в това да прави живота на останалите смъртни и богове черен. Искам да кажа, помагала им да откриват чудесата на любовта!

Афродита заела своето място на Олимп като богиня на красотата, удоволствията, глупавите разговори, теленовелите, еротичните романи и, разбира се, любовта. Когато трябвало да пътува, го правела със златна колесница, теглена от бели гълъби, макар някога, по време на война, да се качвала в бойната колесница на гаджето си Арес. Дори държала юздите, докато той бил зает да убива хора.

Имала и няколко слуги, наричани ероти — миниатюрни крилати богчета на любовта. Техен водач бил Ерос, син на Афродита, бог на физическото привличане и личен неин стрелец. Когато искала някой да се влюби лудо, изпращала Ерос да пониже нещастника с вълшебна

стрела. По-късно Ерос станал известен като Купидон и до ден-днешен се показва на картички за Деня на влюбените. Звучи нелепо, но ако Афродита вземе да го прати подире ти, не е никак смешно. Може да те накара да се влюбиш, в когото си поиска.

Ако Афродита те харесва, би могла направи така, че да хлътнеш по някой привлекателен и готин тип. Ако обаче ти е ядосана, като нищо ще си паднеш по най-противния човек, когото познаваш, или по някоя плюшена играчка. Или по телефонен стълб.

Любимият номер на Афродита бил да накара някой да се влюби в човек, който не отвърщал на чувствата му. Смятала, че е много забавно. Та ако сте си падали по някого, който не ви забелязва, това е по вина на Афродита. Предполагам, че така хората ще ѝ се молят повече:

— Моля те, нека той/тя ме забележи! Ако стане, обещавам, че ще ти принеса в жертва кутия шоколадови бонбони!

Всъщност в Древна Гърция са нямали шоколад. Афродита обаче обичала ябълки. Това бил свещеният ѝ плод, вероятно защото бил хубав и сладък, точно като нея.

Да, можете да повърнете.

Имала дузина свещени растения и животни, в някои от които се открива известен смисъл, а в други — не. Сред цветята била и розата, на която все още гледаме като на романтичен подарък. Харесвала също жълт нарцис и дори марули. Да, това била романтичната свещена съставка за салата на Афродита. За това си имало причина, но за нея след малко. Ако някой ден обаче си приготвяте салата „Цезар“ и ви стане едно такова влюбено, докато режете марулята, вече знаете защо.

Свещеният камък на Афродита бил перлата, тъй като и тя като нея идвала от морето.

Свещените ѝ животни били заек (понеже зайците имат много, ама много зайчета!) и гъска. Дори някога може да видите картина с Афродита, яхнала гъска. Не съм наясно защо е избрала точно нея, но ще да е била доста голяма гъска. Знам обаче, че ако видя как Афродита е яхнала гъска, ще умра от смях, а тя ще ме прокълне да се влюбя в някоя стара таратайка.

Афродита била популярна богиня, тъй като всички искали да бъдат обичани. Невинаги обаче се разбирала със смъртните или другите богове.

Веднъж например завидяла на Атина, тъй като всички се възхищавали на уменията ѝ да плете. Афродита не понасяла, когато забелязват някого другото, а не нея.

— Плетенето е нищо работа — обяснила Афродита. — И аз мога, стига да искам.

— Сериозно? — усмихнала се Атина. — Би ли ме предизвикала? Не сте ли чували за великото състезание по плетене между Атина и Афродита?

Ами не сте, защото не е било велико. Било е катастрофално.

Богинята на любовта не умеела да плете. Нито като Атина, нито дори като Арахна. Не била създала досега нищо с двете си ръце, освен неприятности.

Докато Атина сътворила красив гоблен, Афродита успяла да се оплете в нишките, да се върже за стола и да зарови глава в стана.

— И без това не обичам да плета! — изсумтяла тя, докато съпругът ѝ Хефест я освобождавал.

Оттогава Афродита решила да не критикува другите богини. Дори им помагала. Понякога.

Споменавал ли съм ви за вълшебния колан? Някога го наричат пояс, понеже го носела под роклята си, за да не заподозрат мъжете, че ги омагьосват. Той обаче не е от онези грозни пояси от стомана, които мачкат тлъстините. Поясът на Афродита представлявал изящен шарф и на него били изобразени сцени на ухаждане, романтика и с красиви хора, които правят красиви неща.

(Афродита очевидно не го е изплела сама, иначе щял да прилича на нещо, направено в детската градина.)

Та както и да е, Хера веднъж я помолила за пояса. Това било смело от нейна страна, тъй като двете не се обичали много.

— Мила Афродита — рекла Хера, — би ли ми направила една огромна услуга?

— Разбира се, майко! — усмихнала се мило Афродита. — Как да не го сторя след всичко, което си направила за мен?

Окото на Хера потреперило.

— Страхотно. Ще ми дадеш ли назаем вълшебния пояс?

— Някой красив смъртен ли си хареса? — привела се Афродита към нея.

— Не! — изчервила се Хера. Тя била богинята на брака. Никога не изневерявала! Опитала да се успокои.

— Имам предвид... не, разбира се. Със Зевс се скарахме. Той се държи грубо, отказва да говори с мен, дори да бъде в една стая с мен. Но ако носех пояса ти...

— Ще бъдеш неустоима! — съгласила се Афродита. — Скъпа майко, радвам се, че мога да помогна. Отдавна чаках да ме помолиш за съвет по въпросите на красотата, но не исках да нахалствам. Трудно е да бъдеш богиня на женствеността, без да си достатъчно... женствена.

— Ами да — скръцнала със зъби Хера, — поясът?

Афродита дала на Хера вълшебния пояс и тя без проблеми се сдобрила със Зевс. Както казал Омир, пленила мозъка му. Аз лично не бих искал да пленяват мозъка ми, но ако ви е жал за Зевс, недейте.

Понякога дори той молел Афродита за помощ. И то не за нещо хубаво.

Помните ли ранните времена на смъртните, когато титанът Прометей им дал огъня? Да знаете, че макар Зевс да наказал титана, като го оковал за скалата и пуснал за компания орела да му яде дроба, господарят на небето си останал ядосан.

Търсел кого другико да накаже. Накрая решил:

— Знаете ли какво? Ще накажа всички! Всички смъртни ще си платят, задето са приели огъня като дар! И ще го направя по коварен начин, за да не ме обвиняват за проблемите си. Така че семейството на Прометей да излезе виновно. По този начин отмъщението ми ще е още по-сладко!

Оказало се, че Прометей има малък брат, Епиметей, който не бил особено умен. Точно преди да бъде направен на дроб сърма от Зевс, Прометей предупредил брат си:

— Бъди нащрек, Епиметей. Зевс сигурно ще опита да те накаже само защото сме роднини. Не приемай никакви дарове от боговете!

— Но аз обичам подаръците — отвърнал Епиметей.

— Безнадежден случай си — промърморил брат му, — само внимавай! Трябва да вървя. Един орел ме чака...

Зевс решил да прати на Епиметей капан като подарък. Ако можел да измами Епиметей да отвори подаръка, зли духове щели да излязат на бял свят и да причинят безброй проблеми на смъртните. Хората

щели да потърсят отговори от Оракула както винаги. А той щял да каже:

— О, вината е на Епиметей.

А Зевс щял хубаво да се посмее. Проблемът бил, че Зевс не могъл да накара Епиметей да приеме подаръците му. Титанът помнел предупрежденията на брат си и отказвал дарове от странници и богове. Зевс изпратил Хермес при Епиметей с кутия лукчета. Нямак късмет. Хефест се направил на кабелджия и предложил на Епиметей безплатна телевизия със спортни канали. Епиметей го отпратил. Зевс толкова се ядосал, че се оплакал на останалите богове:

— Ах, този Епиметей! Държа да му направя гаден подарък, той да го отвори и да отприщи нещастия и смърт сред хората! Толкова ли много искам? Той обаче е упорит като муле! Какво да правя?

Боговете се размърдали неспокойно.

Накрая Афродита казала:

— Господарю Зевс, може би трябва да опитате различен подход... нещо, което никой мъж не може да откаже.

— Пробвах със спортни канали — отвърнал Зевс вкиснат.

— Не, господарю мой — запърхала Афродита с клепки, — имам предвид любов. Може би Епиметей има нужда от жена. Изпратите ли поставена жена в дома му, тя ще приеме подаръка. Ако изиграем нещата както трябва...

— Страхотна идея!

Всъщност Зевс не чул нито дума от казаното от нея. Само я зяпал и си мислел: „Много е хубава“.

Но другите богове закимали и Зевс решил, че планът е добър.

Следвайки наставленията на Афродита, боговете създали съвършената жена. Хефест осигурил глината и техническите елементи за тялото. Атина я дарила е ум и любопитство. Най-важното обаче било, че Афродита й вдъхнала красота и чар, за да бъде неустоима.

Нарекли я Пандора, което в груб превод означава „всички дарове“. Някои истории твърдят, че това била първата жена, а преди нея всички хора били мъже. Не знам. На мен ми звучи нелепо. Така или иначе, била перфектна. 10 от 10. Афродита се погрижила за това. Пандора щяла да бъде съвършеното оръжие на боговете за правене на пакости.

Безсмъртните отвели Пандора до входа на Епиметей, позвънили и избягали, кикотейки се. Когато Епиметей отворил вратата, видял красавица, която му се усмихвала.

— Здравей — казала тя, — аз съм Пандора и те обичам. Може ли да вляза?

— Да — отвърнал Епиметей.

Забравил за предупрежденията на Прометей. Нямало начин тази хубава жена да е част от някакъв номер!

Епиметей и Пандора се оженили по-бързо, отколкото това става в Лас Вегас.

Боговете не били поканени на церемонията, но Афродита оставила подарък. И понеже той бил за Пандора, Епиметей не могъл да го откаже. А именно, голяма керамична ваза с тапа на върха и огромна бяла панделка на дръжката.

— Виж, миличък! — казала Пандора. — Идеална е за зехтин!

Епиметей изсумтял, все още изпълнен с подозрения.

— Не бих го отворил.

— Съпругът ти е прав — кимнала разбиращо Афродита, — не, Пандора. Вазата е само за гледане. Никога не я отваряй! Не искаш да знаеш какво има вътре.

Когато Афродита си тръгнала, Пандора вече изгаряла от любопитство. Вината не била нейна. Така я били създали. Мислела само как да отвори вазата.

Пандора издържала няколко дни, но една сутрин, докато мъжът ѝ бил в градината, застанала пред вазата и се загледала в нея, като се мъчела да си представи какво има вътре. Защо боговете биха ѝ изпратили подарък, който да не отваря! Това не било редно!

— Трябва да видя какво има вътре! — промърморила тя. — Сигурно е невероятно!

Махнала тапата.

Наистина било невероятно, но не в смисъла, който тя и влагала в думата.

Зевс бил натъпкал вазата с милион зли духове. Вазата ги освободила и те плъзнали по света, разнасяйки болести, мизерия, глад, смърт и лош дъх сред човечеството. Внезапно да си човек станало хиляди пъти по-трудно отпреди, а то никога не е било лесно. Хората вероятно щели да се самоубият от отчаяние, хвърляйки се в пропасти

като откачени атински принцеси, но във вазата имало и един добър дух, може би защото Зевс почувствал някакво угризение на съвестта. Елпида, духът на надеждата, останала с хората, така че те да не се откажат напълно. Да вярват, че нещата ще се подобрят.

Ако сте се чудели защо смъртните страдат толкова, заради глупавата ваза е. Тогава се очаква да кажем:

— Браво бе, Пандора! Благодарим!

В стари времена писателите, които били до един мъже, така и реагирани:

— Виждате ли, всички пакости жените ги правят, вината винаги е тяхна! Епиметей и Пандора, Адам и Ева!

И това продължило столетия наред.

Аз обаче не разбирам защо упрекваме Пандора, задето била любопитна, непослушна и така нататък. Тя била създадена, за да отвори вазата... от боговете.

Истинският ми въпрос е: Какво си е мислела Афродита? Щом е знаела, че цялата тази история с Пандора ще даде лошо име на жените, защо го е допуснала? Според мен не ѝ е пукало за последиците. Искала е да направи Пандора красива. Да докаже, че любовта ще успее там, където останалите богове са се провалили. Дори с цената на глобална катастрофа.

Така че:

— Браво бе, Афродита! Благодарим!

Но ако трябва да съм честен, не всичките ѝ творения били за лошо.

Веднъж Афродита съжалила един смъртен скулптор на име Пигмалион. Той живеел в Кипър, любимия ѝ остров. Не се интересувал от местните жени, понеже му се стрували груби и прости. Готови да тръгнат с всеки, който имал пари и хубава колесница. Не вярвали в истинската любов. Всъщност много се съмнявали, че Афродита съществува и това ядосвало Пигмалион. Той се гордеел с местната богиня, макар че не бил намерил истинската любов. Но вярвал, че някъде там за всеки човек си има някой специален.

В свободното си време Пигмалион направил статуя на Афродита от слонова кост. Това бил идеалът му за жена. Изработил статуята толкова красива, че сълзи потекли от очите му. Всички останали жени се стрували на Пигмалион грозни в сравнение с нея.

„Защо не мога да намеря такава жена, мислел си той. — Тя ще е мила, добра, нежна и прекрасна като самата Афродита!“

Явно не познавал Афродита много добре.

Когато местният Пир на Афродита приближил, Пигмалион отишъл в храма на богинята и направил голямо жертвоприношение от рози, перли, а може би и марули.

Бил твърде засрамен да признае истинското си желание — да се ожени за своето момиче от слонова кост. Но знаел, че това е глупаво. Не можеш да се ожениш за статуя.

Вместо това се помолил: О, Афродита, нека намеря жена, прелестна като теб и красива като статуята в работилницата ми!

Горе на планината Олимп, Афродита чула молитвата му и тежко въздъхнала:

— Това е толкова мило!

Когато Пигмалион се прибрал у дома, загледал се в мраморната статуя и изпитал неудържим порив да я целуне.

— Това е нелепо — скарал се сам на себе си, — та това е само статуя!

Но не могъл да се сдържи. Когато бил сигурен, че никой не гледа, отишъл до момичето от слонова кост и го целунал по устата. За негова изненада устните били топли. Целунал отново статуята, а когато отстъпил назад, видял, че момичето от слонова кост се е превърнало в истинска, дишаща жена, толкова красива, че Пигмалион го заболяло сърцето.

— Обичам те! — казала тя.

След като Пигмалион дошъл в съзнание, предложил брак на съвършената жена. Те се оженили, имали дечица и живели щастливи заедно. Кое е най-странното? Историята не казва какво е било името на момичето от слонова кост. Вероятно Афродита би възразила:

— Какво значение има? Приличала е на мен. Това ви стига!

Мда.

Така Афродита станала една от тези богини, с които е зле, а без тях — още по-зле. Помагала на богове и смъртни от време на време и създавала купища неприятности.

В някакъв момент на Зевс му омръзнало от нея. Обвинил я за всичките си изневери със смъртни жени. Това било много по-лесно, отколкото да обвини себе си.

Седял си на трона и мърморел:

— Глупава богиня на любовта, само ме вкарва в неприятности с жена ми! Все принуждава хората да се влюбват, когато и в когото не трябва. Ще я накарам аз и тя да хлътне в смъртен, да видим дали ще ѝ хареса.

Тази идея накарала Зевс да се почувства по-добре и той омагьосал Афродита. Не знам как. Може би ѝ е пуснал нещо в нектара или пък я е подложил на електрошокова терапия с мълниите си. Така или иначе, Афродита се влюбила до ушите в смъртен на име Анхиз.

Анхиз бил хубавец, но прост овчар, така че не попадал в категорията на Афродита. Въпреки това един ден тя го видяла от Олимп да си лежи на тревата, загледан в овчиците си, и хлътнала веднага.

— Леле — извикала тя, — овчарите са толкова готини! Защо не съм го забелязала досега? Трябва да се събера с този пастир. Веднага!

Решила да използва сина си Ерос за пратеник. Може би щял да остави на Анхиз бележка:

ХАРЕСВАШ ЛИ АФРОДИТА?
ДА/НЕ

Но сметнала, че това не е добра идея. Анхиз можел да се стресне от офертата да стане гадже на богинята на любовта. Но пък ако вземела да му се яви в истинския си облик, навярно щяла да го уплаши или дори да го убие. Сърчицето му можело да спре да тупка. И още по-лошо — съществувала вероятност целият да изгори. Това щяло да възпрепятства любовта им.

Решила да се престори на смъртна девойка.

Взела си хубава гореща баня, облякла се в копринена рокля и я поръсила с парфюм с дъх на цветя. Отлетяла до земята и отишла при Анхиз, сякаш просто ей така ѝ е хрумнало да се разходи сред овцете в най-красивата си дреха.

Очите на Анхиз станали на чинийки, когато я видял.

— Леле. Ти трябва да си богиня. Но коя? Атина? Артемида? Може би дори Афродита?

Богинята се изчервила. Зарадвала се, че я разпознават, но не искала да си признае.

— Не, глупчо. Аз съм просто необикновено красива смъртна. Разхождах се и те видях. Леле! Ти трябва да си Анхиз? Чувала съм за теб!

— Така ли? — премигнал Анхиз.

— Мда, голяма фенка съм ти. Трябва да се оженим!

Анхиз би следвало да се сети, че нещо не е наред. Обикновено красавиците не идвали с предложение за брак. Но бил самотен, а и роднините го ръчкали да се ожени. Какво ли щели да си кажат, когато заведе тази девойка у дома?

— Ами става! — рекъл той. — Ще те запозная с нашите, те живеят хей там!

И така стъпка по стъпка, Анхиз се оженил за загадъчната смъртна и изкарали прекрасен меден месец.

Една сутрин Афродита се събудила и магията на Зевс се развалила. Осъзнала какво е сторила и се почувствала унижена. Не можела да се омъжи за някакъв жалък смъртен! Това правела тя с останалите богове!

Преоблякла се набързо, но Анхиз се събудил, докато си слагала сандалите. Забелязал, че булката му блести.

— Скъпа? — попитал той. — Сигурна ли си, че не си богиня!

— О, Анхиз — извикала Афродита, — съжалявам, явно съм била омагьосана. Инак не бих се влюбила в някого като теб.

— Е, много благодаря.

— Не в теб е проблемът. А в мен. Не мога да се омъжа за смъртен. Сигурно ме разбираш. Но не бой се. Когато детето ни се роди...

— Детето ни?

— Ами да — отвърнала богинята, — аз съм много плодородна. Сигурна съм, че съм бременна. Бебето ще е момче, ще го гледам, докато стане на пет, а после ще ти го доведе. Той ще стане велик принц на твоя народ и ще те направи горд. Само обещавай, че няма да разкриеш коя всъщност е майка му!

Анхиз обещава. Бил малко огорчен, че Афродита го реже и се развежда с него, но опазил тайната ѝ. След пет години синът му пристигнал от Олимп. Казвал се Еней и станал велик принц от град

Троя. По-късно, след като Троя паднала, Еней отплавал за Италия и се наложил като първия водач на своя нов народ, римляните.

Що се отнася до Анхиз, един ден той остарял и се изпуснал, докато си пийвал с приятели, че майката на Еней била Афродита.

Разчуло се, а богинята на любовта била ужасена, след което се оплакала на Зевс:

— Ти си виновен!

За да оправи нещата, той пуснал гръм и превърнал Анхиз в пепел, задето нарушил обещанието си.

Поредния хепиенд.

Смятате, че след тази история Афродита се е отказала от смъртните? Ако отговорът ви е „не“, започвате да се учите.

Ето още един пример, който свидетелства, че проклятията на Афродита може да се обърнат срещу нея.

Имало гръцка принцеса на име Смирна, която не искала да се кланя на Афродита. Богинята толкова се ядосала, че проклела Смирна така, че...

Абе знаете ли какво. Прекалено отвратително е. Няма да влизам в подробности. Ще кажа само, че Смирна забременила в много лош момент. Когато баща ѝ, царят, научил, той я подгонил в гората с меч и не спирал да крещи:

— Ще те убия! Ще те убия!

Смирна извикала на боговете:

— Моля ви! Не е моя вината! Направете ме невидима!

Боговете не сторили това, но я превърнали в дървото Смирна. Сигурен съм, че то е било много благодарно.

След девет месеца дървото се разпукало и от него изпаднало малко бебе. Момче. Когато Афродита чула плача му в гората, ѝ станало гузно. Слязла долу и го взела. Било толкова сладко, че решила да го запази и отгледа в тайна.

Защо в тайна? Афродита била ревнива, а детето — сладко. Богинята не искала да споделя грижите за него с когото и да било. Бебетата обаче искат много грижи, а Афродита била заета с глупости и бързо осъзнала, че не може да го удържи.

Преценила, че трябва да се довери на някоя бавачка. Спряла се на Персефона, богинята на Подземното царство. Сигурно изборът ѝ ви се струва странен, но Персефона живеела долу в Ереб. Никой от

Олимп не бивало да узнава за бебето, а Персефона била самичка. Била доволна, че има сладко бебе, което да я развеселява. Пък и Афродита преценила, че Персефона не представлява заплаха за нея. Все пак? Виждали ли сте косата ѝ? Дрехите? Афродита нямало от какво да я ревнува.

Нарекла бебето Адонис и го държала в една кутия, която послужила като инкубатор. Да, прави сте — поредната история за бебе в кутия. Не знам откъде е тръгнала тази мода, но вие не опитвайте да си отглеждате бебето в кутии.

Двете богини си поделили отговорностите, като местели детето от скривалището на Афродита в Кипър в двореца на Персефона в Отвъдното. Така Адонис пораснал, но винаги забравял в коя от къщите му са му гуменките или домашното.

Накрая станал привлекателен млад мъж. Меко казано. Адонис се превърнал в най-красивия мъж на всички времена. Как точно е изглеждал, не знам. Не се сърдете, но не се заплесвам по момчета. Представете си обаче най-готиния и стилиен актьор, певец или спортист, за когото се сещате. Адонис бил по-хубав.

Веднъж — по всяка вероятност в един и същи ден — Персефона и Афродита осъзнали, че Адонис вече не е дете. Ставал за гадже!

И се започнало.

— Той е мой — отсякла Персефона, — аз го отгледах!

— Да бе! — отвърнала Афродита. — Кой го извади от онова дърво? Пък и той харесва повече мен. Нали така, миличък?

— Ъ-ъ... — преглътнал Адонис.

Не съществувал правилен отговор. Как да избереш? Афродита била най-красивата богиня на света, но... била Афродита. Всички искали да бъдат с нея, затова ако си нейно гадже, останалите мъже биха те намразили. Пък и Афродита не се славела като вярна половинка.

Персефона била красива по свой начин, особено напролет, когато обикаляла горния свят. Годините в Подземното царство обаче я направили студена, бледа и малко зловеща. Рядко се влюбвала в смъртен и определено обичала Адонис, но той не бил сигурен, че иска да ѝ бъде съпруг, ако това означава, че ще трябва да стои в мрачния дворец на Ереб, обкръжен от духове и немъртви икономи. А и бил сигурен, че Хадес няма да е много доволен.

— Не мога да реша — отвърнал Адонис, — и двете сте невероятни.

Богините отвели Адонис до планината Олимп и помолили Зевс да разреши проблема. Очите на Зевс заблещукали лукаво.

— Ти си късметлия, Адонис.

Но Адонис не се чувствал късметлия. Чувствал се по-скоро така, сякаш е последното парче торта за рожден ден, докато наоколо чакат дузина гладни деца. Кимнал нервно.

— Да, господарю!

— Решението е просто — рекъл Зевс, — ще си го поделите.

— Че то може ли? — намръщила се Афродита.

— Разбира се — отвърнал Зевс. — Адонис ще изкарва една трета от годината с теб, една трета с Персефона и една трета сам, да прави каквото иска.

Зевс потупал Адонис по рамото.

— На всеки мъж му се полага и малко почивка от дамите, нали така, братле?

— Предполагам... братле.

Лицето на Зевс потъмняло.

— Не наричай господаря на вселената „братле“! Но иначе мисля, че се разбрахме.

За известно време планът проработил, но се падало Адонис да бъде при Персефона през зимата, а и той мразел Подземното царство, така че тя била по-прецаканата в тази „подялба“. Адонис прекарвал времето си скрит в килерите или се пъхал под кревата на Персефона всеки път, когато Хадес тропал на вратата ѝ, тъй като не знаел, че тя си има тайно гадже.

Накрая Афродита спечелила Адонис със сладки приказки и чар. Убедила го да изкара свободната част от годината си с нея. Така завоювала две трети от времето му и започнала да гледа нахално Персефона, та да ѝ напомни коя е по-добрата богиня. Известно време Афродита и Адонис били щастлива двойка и дори им се родила дъщеричка на име Бероя.

Как е приключила връзката им?

И питате. Трагично.

Един ден Адонис бил излязъл да ловува в горите, както обичал да прави, когато не бил с Афродита. Кучетата му доловили мириса на

животно и отишли напред. Адонис ги последвал с копието си. Когато ги настигнал, бил уморен и задъхан. Уви, кучетата му били притиснали един див глиган, който е възможно най-свирепото и гадно животно, на което да се натъкнете. Според някои той бил поставен там от бога на войната Арес. В това има смисъл, тъй като глиганът е негово свещено животно, а Арес бил божественият другар на Афродита. Други твърдят, че Артемида, богинята на лова, била изпратила глигана на пътя на Адонис. Според трети — това било дело на наранената и ревнива Персефона. Всяка от историите пасва. Както ви казах, щом Афродита ти е гадже, целият свят те мрази.

Каквато и да била причината, глиганът се втурнал към Адонис и забил бивните си в най-болезненото място, за което можете да се сетите. Вероятно щеше да е смешно, ако Адонис не бил умрял от кръвозагубата.

След известно време Афродита долетяла с колесницата си, теглена от гълъби. Видяла бездиханното тяло на Адонис и изтичала до него.

— Не! — извикала тя. — Бедни мой красавецо. Дори в смъртта си невероятен.

Поставила тялото му в ложе от маруля и така тя се превърнала в нейното свещено растение. Гърците го наричали храната на смъртта. Смятали, че ако преядеш с него, ще изгубиш способността да обичаш, като мъртвия Адонис.

Афродита напръскала тялото на Адонис с нектар и то се разпаднало на кървавочервени цветя. Наричат се анемонии, гръцката дума за вятър. Когато бризът ги разлюлее, червените листчета изпускат сладка миризма, която напомняла на Афродита за Адонис.

Тя била тъжна почти целия ден заради смъртта му, след което се върнала при божественото си гадже Арес, същия, който най-вероятно бил отговорен за убийството.

Дали му се сърдела? Не. Арес просто си бил такъв. Ще се запознаете с него в следващата глава, но не забравяйте да си вземете бронезилетка и калашник. Той стреля само на месо.

АРЕС, МЪЖКАРЯТ

Арес е същият този тип, който ти краде парите за закуска, дразни те в автобуса, тормози те в съблекалнята. Той чупи костите на другите деца по време на мач и изкарва тройка на всяко контролно, но го харесват, понеже е забавно да навираш главите на по-малките деца в тоалетната.

Ако грубияните, бандитите и мутрите имат бог, то той ще бъде Арес. Веднага, щом като се родил, родителите му разбрали, че от него няма да излезе нещо хубаво. Хера и Зевс искали да го обичат, понеже бил първото им дете. Но вместо да се държи сладурски, да гука или поне да плаче за майка си, бебето се появило на бял свят гневно и развъртяло малки юмручета.

Хера едвам го удържала, докато го представяла на Зевс.

— Господарю — казала тя, — новороденият ви син.

Зевс се протегнал да погъделичка бебенцето по брадичката. Арес грабнал пръста на баща си с двете си ръце и го извил. ПРАС!

След това бебето се ударило по малките си гърди и изревало:

— ГЪРРР!

Зевс разгледал безсмъртния си, вече изкривен в странна посока пръст.

— Може би трябва да намерим бавачка на момчето.

— Добра идея — казала Хера.

— Голяма и силна бавачка, търпелива и с медицински познания.

Наели дама на име Теро. Тя ще да е била планинска нимфа или нещо подобно, понеже била груба, силна и нищо не я смущавало. Отвела Арес в земята на траките, сурово, каменисто място на север от Гърция, пълно е назъбени планини, обсипани със снегове, населено с войнолюбиви племена — идеалното място за един малък бог на битките.

Докато растял, Арес не искал нито биберон, нито играчки. Ревял за кръв! Отрано се научил да цели с камъни птичките и да ги сваля от небето. Късал крилцата на насекомите, за да изпита силата си. Не

спирал да се смее, когато се научил да тъпче цветя и малки животни. В същото това време Теро си седяла на една близка скала, четяла клюки от Олимп и викала:

— Стой мирен, пакостнико!

Мили дни.

В крайна сметка Арес пораснал и се върнал на планината Олимп, за да заеме полагащото му се място в съвета на боговете. Станал, разбира се, бог на войната. Но ако го питате дали е онзи от видеоиграта, да знаете, че ще ви откъсне ръката, за да ви набие с нея. Станал също бога на насието, кръвожадността, грабежите, унищожаването на градове, оръжията, разбойниците и старомодните семейни кавги.

Бил също бог на силата и мъжкия кураж. Това е доста забавно, тъй като в редките случаи, когато влизал в битка с друг бог, хуквал да бяга като последния страхливец. Типично за побойник.

Арес пръв си плюл на петите, когато великанът на бурите Тифон потропал на вратата. Друг път, по време на Троянската война, гръцки герой го намушкал в корема. Изревал така силно, че викът му прозвучал, сякаш излизал от гърлата на десет хиляди мъже. След това отлетял обратно в планината Олимп, като плачел и се оплаквал на Зевс:

— Не е честно! Не е честно!

Зевс му казал да млъкне.

— Да не беше мой син — екнал гласът на небесния бог, — отдавна щях да ти отнема силите и да те изритам. Само беди носиш!

Бащински, в стила на олимпийското семейство.

Въпреки страхливостта си, Арес не бил от онези, които искаш да си спечелиш за врагове. Когато влезел в битка, носел златна броня, която блестяла с ослепителна светлина. В очите му горели пламъци, а с бойния си шлем в очите на повечето смъртни бил прекалено страшен. Те не смеели дори да го погледнат, камо ли да се бият с него. Бронзовото копие било любимото му оръжие. Щитът му бил винаги покрит с кръв и вътрешности. Такъв му бил нравът.

Когато не му се вървяло, Арес пътувал с бойна колесница, теглена от четири огнедишащи коня. Двата му сина били близнаци, Фобос и Деймос — Ужас и Страх, — били обичайните колесничари. Те държали юздите и се забавлявали, като броели колко хора ще прегазят — петдесет точки за стрелците, сто за стареца...

Разбирате сами защо свещеното животно на Арес бил глиганът, готов да нападне всичко живо, почти неуязвим и със зъл нрав. Свещената му птица била лешоядът, тъй като се хранела с труповете на бойното поле. Любимото влечуго — отровната змия. На много картини Арес е изобразен със змия в ръка или пък тя е нарисувана върху щита му.

Нямал свещено цвете. Сигурно сте изненадани.

Освен апартамента си на Олимп, където обичал да се заседава с гаджето си Афродита, Арес притежавал собствена крепост в планините на Тракия. Там била най-мъжката бърлога на всички времена.

Замъкът бил направен изцяло от желязо — черни метални стени, метални порти, тъмни кули, решетки на прозорците. Слънце почти не прониквало вътре, сякаш го било страх да влезе.

В коридорите и стаите било пълно с плячка от различни войни: някои трофеи Арес бил взел сам, други били пренесени на него. Имал десет милиона мечове и щитове, достатъчен арсенал за цялото население на Индия, купчини разбити колесници и обсадни машини, стари знамена, копия и колчани със стрели. Ако искате шоу с оцелелите в деня на Страшния съд, крепостта на Арес е идеална за декор. Там се съхранявали и много ценни неща. Колекцията му с оръжия вероятно е струвала милиони, но дузина малки богове на войната охранявали крепостта — Пакост, Гняв, Заплаха, Неприличния символ. Арес също бил поставил на предната врата надписи от рода на:

ЗАБРАВЕТЕ   КУЧЕТО   ПАЗАЧ!   ВИЖТЕ
СОБСТВЕНИКА!

Гърците не почитали особено Арес. Възприемали го по начина, по който го третирал и Зевс. Арес бил част от олимпийското семейство. Трябвало да го търпят. Понякога се страхували от него. Но като цяло бил дразнец, мрънкал и винаги убивал.

Наистина, имало изключения. В Спарта обожавали Арес. Разбира се, те били най-големите мъжкарци в Гърция, които лекували

рак със сълзите си, но за жалост никога не плачели. Така че това не е изненада.

В центъра на града имало статуя на прикования Арес. Теорията гласяла, че ако държат Арес в окови, той никога нямал да изостави спартанците и победата и храбростта винаги щели да бъдат на тяхна страна.

И все пак? Да оковеш бога на войната? Брутално!

Спартанците също извършвали човешки жертвоприношения на Арес. Разбирате защо се спогаждали с него, но въпросните навредили на туризма им.

На север в Тракия, където Арес бил израснал, смъртните го почитали като меч. Може би са рисували усмивка на него и го наричали господин Арес. Не знам. Но когато трябвало да принасят в жертва овце, крави или хора, заостряли меча и ефектът бил доста гаден.

Други фенове на Арес? Царството на амазонките. В тяхната култура жените управлявали и умеели да се бият. Много от тях били полубожествени дъщери на Арес. Той дал на първата царица вълшебен пояс, който я дарявал с невероятни сили, а впоследствие го предавали от поколение на поколение.

Арес винаги наглеждал амазонките, когато влизали в битка. Тези жени воини толкова обичали своя баща на войната, че му построили храм на един близък остров, охраняван от свещените птици на Арес. Представете си шест милиона гарвана. Перата на всеки от тях били като бръсначи, които можели да бъдат изстреляни с такава сила, че да пробият корпуса на кораб. Да, островът бил добре охраняван.

Но на бога на войната това не му било достатъчно. Арес имал и две свещени гори — една в Централна Гърция и друга в земя на име Колхида, далеч на изток по бреговете на Черно море. Всеки от тези имоти представлявал тъмен лес от дъбови дървета, където човек е можел да се помоли за победа в предстоящата битка. Трябвало обаче да си смел, тъй като всяка от горите била пазена от дракон.

И двете чудовища били синове на Арес. Коя била майката? Защо бог имал за синове дракони? Не знам, но драконите наследили характера на татко. Нападали всичко, което се движи, и обожавали да пируват с човешка плът. Ако някой успеел да вземе зъбите на драконите, които от време на време падали като зъбите на акула —

можел да ги засади в земята и от тях да пораснат спартои, воини скелети.

Но да се сдобиете със зъбите, не било лесно. Драконите никога не спели, плюели отрова, имали отличен слух и мразели смъртните, които идвали да търсят сувенири, без дори да си платят входа за посещението на гората.

Накрая убили и двата дракона. Това било тъжно за... Арес и за никого другиго.

Първо победили звяра в Централна Гърция. Един пич на име Кадъм обикалял наоколо и водел група заселници, с които да създадат нов град. Делфийският оракул му казал да последва една крава. Където кравата паднала от изтощение, там било най-доброто място да издигнат града.

Не знам. Вие бихте ли тръгнали подир някого, който следва крава?

Явно хората на Кадъм не възразили. Останали с него, докато най-накрая свещената крава паднала долу и всички завикали одобрително.

— Това е мястото! — възкликнал Кадъм. — Да започнем да строим. О, и нека принесем кравата в жертва на боговете!

В този момент на кравата вероятно ѝ се е приискало никога да не била спирала да върви, но късно! Заселниците се захванали за работа, а след няколко часа Кадъм и строителите му се сгорещили и ожаднели.

— Жаден съм! — извикал един от тях. — Донесе ли хладилна чанта или нещо подобно?

Кадъм се намръщил. Бил забравил за хладилна чанта! А и наблизко нямало супермаркети. Затова се загледал в хоризонта и забелязал гъста дъбова гора в далечината.

— Дърветата имат нужда от вода — казал той. — Наблизко би трябвало да има река или поток.

Посочил няколко от хората си:

— Идете в гората с кофи и донесете вода. Ако забележите пиле на грил, вземете и него.

Както може би се досещате, тази гора била единият от свещените лесове на Арес. Наистина имало поток. Извирал от пещера в центъра на гората и образувал прекрасно езеро, откъдето пиел драконът.

Петимата влезли в гората с кофи. Намерили пещерата.

— Какви са тези остри бели неща по земята? — попитал един от тях.

— Върхове на стрели? — предположил друг.

— На мен ми приличат на драконови зъби — рекъл трети.

Всички се засмели. Нервно. Дракони не съществували, нали?

Тогава драконът излязъл от пещерата и ги изял.

Добре де, единият се отървал, вероятно защото драконът бил твърде преял, за да го преследва. Човечецът се върнал на строежа с писъци:

— ДРАКОН! ГОЛЯМ! ЯДЕ ХОРА!

Всички заселници се завъртели, а Кадъм успокоил оцелелия, за да разбере какво е станало. След това грабнал ръждивото си копие.

— Няма да позволя на някакъв си дракон да яде работниците ми.

В края на тълпата един жрец се обадил.

— Ъ-ъ, шефе? Тази гора май ще се окаже свещеният лес на Арес. Ако убиете дракона на бога...

— Трябва! — казал Кадъм. — Кравата нареди да построя града тук, не може да живеем с дракон в съседство? Нима ще оспориш мъдростта на мъртвата крава, старче?

— Ами не. Не, шефе — предал се жрецът.

Кадъм влязъл в гората с копието си и понеже бил звезда, отишъл право при преялия дракон, който не могъл да се възпротиви, когато набучили главата му на копието. Веднага до Кадъм засияла ярка светлина и се появила богиня Атина.

— Браво, Кадъм! — казала тя. — Ти уби дракона на Арес!

— Значи не съм загазил? — премигнал Кадъм.

— Загазил си здраво! — бодро отвърнала Атина. — Някой ден Арес ще ти отмъсти. Но засега си под моя закрила. Трябва да основеш великия град Тива.

— На мястото, където падна кравата, нали? Оракулът бе убеден.

— Мда, така е, но едно по едно. Ще ти трябват бойци да защитават новия град. Вземи зъбите на дракона и ги засей вместо жито. Полей ги с малко кръв и виж какво ще стане!

Атина изчезнала.

Кадъм не искал да краде зъбите на дракона, особено след като се бил озовал в списъка на Арес, но изпълнил заповедта на Атина. Когато

посял зъбите, елитен ескадрон скелети изригнал от земята. Това били първите войници на таванската армия.

Кадъм построил града. Известно време всичко било отлично. Боговете дори му дали нисша богиня за жена — Хармония, дъщеря на Арес и Афродита. Тя станала смъртна, за да сподели живота си с Кадъм, а това било голяма чест.

Но Арес не бил доволен. Този Кадъм първо унищожил дракона му, а после боговете почнали да ахкат и да охкат.

— Не, не може да го убиеш! Кадъм ще основе важен град!

И кое й било толкова важното на Тива? Що за име било това? Спарта било по-яко. Освен това вече имало град на име Тива в Египет. Гръцкият само щял да обърка хората.

Накрая боговете наредили гадния драконоубиец да се ожени за дъщерята на Арес. Много смешно.

Заради щерка си Арес опитал да запази спокойствие, но мразел зет си. Един ден съзрял Кадъм извън пределите на свещената гора, загледан в мястото, където преди години бил убил дракона.

По някаква причина това вбесило Арес. Богът на войната се явил пред него.

— Кво гледаш бе, нещастник? Тук уби дракончето ми! Не ти харесват влечугите ли? Изненада! Ти самият си такъв!

ПРАС!

Арес превърнал Кадъм в змия. Уви, царица Хармония тъкмо се разхождала наоколо, та да открие съпруга си, и като видяла станалото, се развикала:

— Татко! Какво направи?

— Заслужаваше си го! — изръмжал Арес.

— Но аз го обичам! Превърни го отново в човек?

— Така ли, татковото? Значи избираш него пред мен? Стой си с него тогава!

БАМ!

Превърнал и дъщеря си в змия. Така царят и царицата на Тива изпълзели нататък, а Арес си отмъстил. Но когато змиите Кадъм и Хармония умрели, Зевс изпратил душите им в Елисейските поля да си живеят в мир и щастие завинаги. Но не казвайте на Арес, за да не слезе в Отвъдното и пак да ги преобрази в змии.

Що се отнася до другата свещена гора на Арес в Колхида, там нещата се развили малко по-различно. Царят се наричал Еет. Да, с две „е“-та отпред. Най-голямото му богатство било златното руно — вълшебната кожа, която ми се пада роднина. То се озовало в царството му и така мястото било застраховано срещу бедствия, финансови кризи, концерти на Джъстин Бийбър и други природни бедствия. Еет не бил син на Арес, но го почитал много. Започвал войни и убивал колкото се можело повече хора, само и само да си спечели бонус от страна на Арес. Скоро цар Еет станал голям тежкар и Арес изпратил втория си дракон да пази Златното руно, което висяло на едно дъбово дърво в свещената гора на Еет. Драконът се държал добре само с Еет и позволявал на царя да събира зъбите му. След това Еет отивал на специалното Поле на Арес и засаждал зъбите, за да се подсигури с нова реколта воини скелети, в случай че му потрябват.

Еет обаче не жънел с трактор. Арес дал на царя специално рало, теглено от огнедишащи овни. За да се опази царят от пламъците му, Арес го снабдил с огнеупорна броня, която бил спечелил във войната с гигантите. Но това е друга история. Достатъчно е да знаете, че бронята защитавала дори от стрелба с калашник!

И сякаш металните овни, скелетите воини и драконът не били достатъчен гарант за сигурността, Еет построил стена, опасваща цялата област, така че никой да не можел да приближи полето или гората. Предвид това, че Колхида била на края на познатия свят, шансът някой да дойде и да открадне Златното руно бил много малък.

Разбира се, накрая откраднали Златното руно. Името на юнака било Язон. Но това е дълга история, която ще отложим за друг път. Засега ще оставим Еет в Колхида, самодоволен, арогантен, боготворящ Арес и уверен, че е готин.

Но дори богът на войната не можел да убива хора безнаказано през цялото време. Понякога Арес трябвало да се обяснява на останалите богове. Всъщност бил защитник в първия и последния случай на убийство, разглеждан от боговете.

Това станало в пилотния сезон на Закон и Ред — Олимп.

Случило се така. Посейдон имал неприятен син на име Халирионтий. Няма да наричам този тип свой брат. Името му е достатъчно показателно, за да разберете, че е гаден. Звучи като заболяване на гърлото. Мисля да го наричам просто Хал.

Та Хал живял в Атина и се влюбил в красивата атинска принцеса Алципа, която била дъщеря на Арес. Алципа обаче не искала да има нищо общо с него. Самата идея да бъде със син на Посейдон ѝ била гнусна.

Но Хал не се отказвал. Следвал Алципа навсякъде, следял я в социалните мрежи, пречел на срещите ѝ. Държал се ужасно.

Една нощ Хал приклепил Алципа в някаква уличка. Когато опитала да се измъкне, я съборил на земята. Тя се разпищяла и развикала за помощ.

Накрая се сетила да каже:

— Татко! Арес!

Това свършило работа.

Арес се появил в целия си блясък и дръпнал младежа от Алципа.

— С ДЪЩЕРЯ МИ ЛИ СЕ ЗАКАЧАШ БЕ? — изревал Арес с такава сила, че бузите на хлапето изплющели.

— Простете, господарю! — отвърнал Хал. — Предавам се! Не ме наранявайте!

— Няма да те нараня — обещал Арес. — НАПРАВО ЩЕ ТЕ УБИЯ!

Богът на войната извадил нож и надупчил Хал като швейцарско сирене, макар и с полубожествен вкус. След това забил момчето в земята и сритал бездиханното му тяло няколко пъти.

Сцената била толкова отвратителна, че се задържала в новините няколко седмици. Всички смъртни коментатори задавали въпроса:

— Не стига ли божественото насилие срещу смъртните прекалено далеч?

Това влошило имиджа на планината Олимп. Посейдон поискал да съди Арес за убийство, тъй като Хал бил негов син.

Арес избухнал.

— Беше при самозащита!

— Самозащита? — изсумтял Посейдон. — Момчето се предаде, след което ти го намушка шестстотин пъти и стъпка лицето му. Каква самозащита?

— Пазех дъщеря си, водорасляко! Скапаният ти син се опитваше да я изнасили!

Посейдон и Арес запретнали ръкави да се сбият, което би било яко, тъй като татко щял да направи онзи идиот на трътка. Но Зевс ги

спрял.

— Достатъчно! — сопнал се той. — Ще има съд, както бе поискано. Аз ще съм съдия, останалите богове — заседатели.

Така Арес бил съден в Атина. Зевс викнал свидетели, изслушал всички доказателства. Не знам какво щеше да стане, ако бяха осъдили Арес. Може би Зевс щял да го хвърли в Тартара или да му наложи хиляда години общественополезен труд, да събира боклука до магистралата например. Накрая обаче боговете решили, че Арес е невинен. Наистина бил прекалил, осакатявайки тялото на Хал, но онзи пък бил нападнал дъщеря му, а това не се считало за редно. Само на боговете такива прегрешения им се разминавали.

Хълмът, където заседавали, още си е там. Ако ходите в Атина, може да идете. Нарича се Ареопага, хълма на Арес. В древни времена атиняните построили съд там, за всички дела за убийства. Предполагам, че според тях щом това място било подходящо да съдят Арес, пак там следвало да се произнасят присъдите на смъртни психопати и убийци с брадви.

Според мен Арес е имал правото да защити дъщеря си, но Посейдон е трябвало да му хвърли един бой. Подобна сцена щяло да бъде забавно да се види.

Една последна история за бога на войната, понеже искам да завърша с нещо, което ще го направи да изглежда като пълен смотаняк. Честно казано, това не е особено трудно.

Едно време двамата братя гиганти Отис и Ефиалт решили да унищожат боговете. Защо? Вероятно Майката земя Гея ги подучила, а може и да им е било скучно. Близнаците се наричали Алодай, което означава „Размазващите“. Не знам дали са имали еднакви кечистки костюми.

Като повечето гиганти, те били... ами гигантски. Започнали да рушат планини и да ги трупат една върху друга. Опитали да издигнат кула, от която с гигантски скали да съборят Олимп. Ако си спомняте, Зевс унищожил планината Отрие по същия начин.

Боговете погледнали от двореца си и видели двамата огромни братя да трупат планини и да приближават неумолимо.

— Някой трябва да ги спре — казал Зевс.

— Вярно е — съгласила се Хера.

Но никой не предложил услугите си. Това се случило скоро след фиаското с Тифон, великана на бурите. Боговете още били леко неувверени в себе си. Идеята да се борят с два огромни гиганта не им се видяла привлекателна.

Накрая Хера рекла.

— Арес, ти си богът на войната. Върви да се биеш с тях.

— Аз ли? — изписукал Арес. — Имам предвид... да, мога да ги унищожа, ако искам. Но защо аз. И Атина е богиня на войната. Пратете нея.

— Аз обаче съм мъдра — отвърнала Атина, — така че ти трябва да идеш.

Арес започнал да кълне, но не можел да възрази на логиката ѝ. Взел бронята си, скочил в колесницата и се спуснал по склона на планината Олимп, като крещял и размахвал копието си.

Гигантите не се впечатлили. Те очаквали атака. Всъщност били подготвили много здрави вериги за случай като този, направили си били и капан. Поставили веригите на пътя на колесницата и ги покрили с клони и прахоляк.

Докато Арес нападал, гигантите скочили от двете страни, дръпнали двата края на веригата и заложили капан, който конете не можели да избегнат.

ПРАС!

Конете полетели. Колесницата избухнала и станала на милион късчета. Арес не носел предпазен колан, затова излетял на стотина метра, забил се в земята и щял да си счупи врата, ако бил смъртен. Понеже бил бог, само се позамайл, колкото гигантите да го овържат с огромните си вериги и да го отнесат нанякъде.

— Хм — казала Атина, докато гледала от планината Олимп, — отвличат Арес.

— Каква загуба — прозял се Посейдон.

— Трябва да помогнем — казала Хера, но дори и тя не звучала много убедително. Преди боговете да решат какво да правят, братята Алодай изчезнали в планините. Отнесли Арес до една далечна пещера и го натъпкали в голяма бронзова делва, където той се задушавал и потил тринайсет месеца.

Арес опитал да скъса веригите, но те били прекалено силни за неговите възможности. Викал, крещял и заплашвал. Без нектар за

пиене и амброзия за ядене взел да отслабва, поради което вече само скимтял и молел да го пуснат.

На Зевс обаче не му се предприемала спасителна мисия.

Братята Алодай не спирани да отправят искания за откуп.

— Отворете портите или ще унищожим сина ви! Сериозно! Не се шегуваме! Милион златни драхми, за да не го сторим! Ама наистина ще го раним! Хайде бе, богове! Синът ви е в делва! Не си ли го искате обратно?

Гигантите не получили отговор от планината Олимп. Арес можел напълно да се стопи, на което аз лично не бих възразил. Но близнаците имали майка на име Ерибоя, която била с добро сърце и съжалила Арес. А може и да се е уморила да слуша мрънкането му в делвата.

Една нощ излязла от пещерата и намерила вестносеца на боговете Хермес.

— Хей — казала тя, — ще ти покажа къде е Арес, за да се промъкнеш и да го спасиш.

— А трябва ли? — сбърчил нос Хермес.

— Ако не го сториш, доведените ми синове ще се уморят да просят откуп — отвърнала Ерибоя. — Тогава ще довършат кулата си и ще унищожат Олимп.

— Е, добре — въздъхнал тежко Хермес. — Е, хубаво.

Затова Хермес се промъкнал в пещерата и спасил Арес.

Отлетели обратно до планината Олимп, където видят на мъртвешки бледия, съсухрен Арес вбесил и засрамил боговете. Мразели Арес, но никой не можел да се отнася с олимпиец по такъв начин.

Накрая боговете се обединили и унищожили братята Алодай. Що се отнася до Арес, той възвърнал силите си и се преструвал, че никога не се бил случвал инцидент с него. Но оттогава насам проявявал съчувствие към военнопленниците. Ако някой дръзнул да се отнесе зле с тях, Арес щял да го намери, вземайки нещата присърце.

Освен това развил страх от делви.

Ще му подаря такава за Коледа.

ХЕФЕСТ ПРАВИ ЗЛАТНА КАМИЛА

Всъщност не, ама е трябвало.

Нямате късмет, ако искате да видите бебешки картинки на Хефест.

Родил се е толкова грозен, че обичната му майка Хера го изхвърлила от планината Олимп като торба с боклук. Ако някой се бил сетил да го снима като бебе, щяхте да видите как мъничкия Хефест лети сред облаците, а на лицето му бил изписан изненадан поглед, който гласял:

— МАМО, ЗАЩО?

Какво е станало след това? Хера се надявала никога да не види хлапето отново.

Накрая обаче Хефест ѝ го върнал тъпкано на принципа на бумеранга. Обичам този тип!

Бебето Хефест паднало в морето, където било спасено от Тетида, първата измежду петдесетте nereidi. Същата, която отвързала Зевс, когато боговете му спретнали капан.

На Тетида не ѝ пречело, че бил грозен. Тя живеела с медузи, змиорки и морски дяволи, така че Хефест ѝ се сторил приличен. Вярно, имал деформирани крака, които не можели да издържат тежестта му без патерици, бил прекалено космат и трябвало да се бръсне пет пъти дневно, дори като бебе. Лицето му било червено и буцесто, все едно е спало в кошер с африкански диви пчели. Горната част на тялото му обаче била силна и здрава. Имал сръчни ръце и бил много интелигентен. Докато младият бог растял, развил таланта да строи и гради като върховен циклоп. Дадеш ли му Лего, до час ще е направил балистична ракета.

За радост, Тетида не искала да завладее света. Трябвали ѝ само бижута. Накарала Хефест да ѝ направи изящни златни огърлици, лъскави гривни от перли и корал и неонов корони, които светели с надписи като ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА или ИЗЛЪЧЕТЕ

РЕКЛАМАТА СИ ТУК. Така винаги била най-шикозно издокараната на купоните.

Хефест изкарал девет години в океана като личен ковач на Тетида. Радвал се на работата и обичал мащехата си, но никога не забравил, че иска да отмъсти на Хера. В свободното си време майсторял специална мебел — опасен подарък за опасна майка — и си мечтаел за деня, в който ще се върне на Олимп.

Накрая завършил проекта и се сбогувал с Тетида.

— Любима майко — коленичил Хефест в нозете ѝ, което не било никак лесно, тъй като краката му били криви, мършави и стегнати със златни шини, — трябва да се върна у дома и да заема мястото си сред боговете.

Тетида подозирала, че този ден ще настъпи, но въпреки това се разплакала.

— Няма да те оценят — предупредила го тя, — ще те осъдят заради външния ти вид.

— Ако е така, значи са глупаци — рекъл Хефест. — Не ме интересува какво мислят. Майка ми ме изхвърли. Трябва да си плати за тази обида.

Тетида не възразила. Пожелала на Хефест късмет и богът тръгнал на път за Олимп. Яздел магаре нагоре по планината. Харесвал магаретата. Те били грозни, упорити, смешни, но също така силни и яки. Хефест се идентифицирал с тях. Ако подцениш магаре или се отнесеш зле с него, вероятно ще получиш къч в зъбите.

Зад Хефест се виел цял керван с мулета, натоварени със специални подаръци за боговете.

Хефест влязъл в тронната зала на Олимп и останалите богове замлъкнали смаяни.

— Този пък кой е? — попитал Арес.

Хера изстенала задавено.

— Не може да е истина!

— Майко! — ухилил се Хефест. — Аз съм, Хефест!

Зевс се задавил с нектара си.

— „Майко“ ли те нарече?

Хефест слязъл от магарето си, а шините на крака му изскърцали.

— Не ти ли е разказвала за мен, татко?

(Всъщност Зевс не бил истинският му баща, тъй като Хера била създала бебето сама. Хефест обаче решил да не задълбава в подробности.)

— Сигурно е забравила — ухилил се зловещо Хефест. — Хера ме изхвърли от планината Олимп, когато бях бебе. Но спокойно. Както виждате, оцелях, скъпи мои родители!

— О — възкликнала Хера, — колко мило.

Хефест им разказал историята за това как е израснал на дъното на морето.

— И донесох подаръци! — той разопаковал големите пакети, с които били натоварени мулетата. — Нови тронове за всички ви!

— Тронове! — Арес подскочил и затанцувал от вълнение.

Останалите богове били малко по-внимателни, но се изумили, когато видели уменията на Хефест.

Зевс получил масивен златен стол с поставки за чаши, специална облегалка и пълнител за мълнии. Тронът на Деметра бил изработен от златни и сребърни царевици. Посейдон получил трон на морски капитан с място за тризъбец и въдица. Железният трон на Арес бил покрит с кожа, много неудобни шипове и бронирана тел на облегалките.

— Страхотен е — казал Арес, — кожата коринтска ли е?

— Човешка всъщност — отвърнал Хефест.

Арес се разплакал.

— Никой никога не ми е правил такъв хубав подарък!

Всички нови тронове на боговете имали колелца, затова олимпийците скоро плъзнали из двореца, въртейки се на седалките си.

— Ти ли направи това? — прокарал ръка Аполон по облегалката на стола си, оформена като гигантска арфа. — Невероятен си!

— Ами да — отвърнал Хефест, — аз съм бог на ковачите и занаятите. Мога да изработя много красиви неща.

Той се усмихнал на Хера.

— Майко, защо не пробваш новия си трон?

Хера стояла до новия си стол, направен от адамант — невероятно здрав метал, който блестял в искрящо бяло и напомнял едновременно на сребро и диаманти. Тронът бил най-красивото нещо, което Хера била виждала, но се бояла да седне на него. Не вярвала, че Хефест е толкова добронамерен към нея.

Но останалите богове се въртели из залата, изкарвали си страхотно и накрая тя се предала.

— Много добре... ъ-ъ... синко. Тронът е прекрасен.

Седнала. Веднага невидими кабели се увили около нея толкова силно, че не можела да диша.

— Ах! — изохкала тя.

Опитала да промени формата си. Не се получило. Колкото повече се съпротивлявала, толкова повече кабелите се затягали. Помъчила се да се отпусне. Невидимите въжета я стиснали така силно, че лицето ѝ пребледняло, очите ѝ се ококорили, а кръвта в тялото ѝ се стекла към краката и ръцете ѝ.

— Мамо? — попитал Арес. — Защо седиш така неподвижно? Защо ръцете и краката ти са подути и блестят в златно!

— Помощ — успяла само да прошепне Хера.

Боговете се обърнали към Хефест.

— Добре — изръмжал Зевс, — какво си направил сега?

Хефест повдигнал рунтавите си вежди.

— Мислех, че ще се зарадваш, татко. Сега ще имаш много тиха жена. Всъщност тя никога повече няма да стане от този стол.

Хера изписукала от ужас.

— Ти ме изхвърли — напомнил ѝ Хефест, — родих се сакат и грозен, затова ме метна от планината. Поради тази причина искам да страдаш, скъпа майко. Мисли за това какво съм можел да направя за теб, ако се бе отнесла добре с мен. Тогава може би ще разбереш, че си изхвърлила нещо ценно. Никога не съди за един бог по външността му!

След тези думи Хефест закуцукал към магарето си и се подготвил да напусне.

Никой от боговете не се опитал да го спре. Може би се притеснявали, че троновете им ще избухнат или от седалките им ще изскочат месомелачки.

Хефест слязъл до света на смъртните и си отворил магазин в един от големите гръцки градове. Там правели подкови, пирони и други простички неща, които не изисквали много мислене. Надявал се отмъщението да го накара да се почувства по-добре, но не се получило. Чувствал се дори по-празен и ядосан отпреди.

В същото време на Олимп другите богове се уморили да слушат мрънкането на Хера. Опитали всичко, за да я освободят — металорезачки, мълнии, свинска мас, лазер. Нищо не свършило работа.

Накрая Зевс отсякъл:

— Стига толкова! Арес, намери брат си Хефест и го убеди да освободи майка ти!

— Мда — усмихнал се свирепо Арес, — ще го убедя и още как.

Арес приготвил бойната си колесница, облякъл златната броня, вдигнал копието и щита, от които капела кръв. Синовете му Фобос и Деймос впрегнали огнедишащите коне и потеглили на път.

Минали през града на смъртните, предизвикали паника и стъпкали всички по пътя си. Нахлули в двора до ковачницата на Хефест, където сакатият бог поправял един чайник. Конете изцвилили и почнали да бълват огън. Фобос и Деймос излъчили вълна на чист ужас, която предизвикала шейсет и пет инфаркта в квартала.

Арес насочил копието си към Хефест.

— **ЩЕ ОСВОБОДИШ ХЕРА!**

Хефест вдигнал очи.

— Махни се, Арес.

И продължил да се занимава с чайника. Фобос и Деймос се спогледали сконфузени.

Копието на Арес потреперило. Очаквал друга реакция. Затова опитал отново.

— **ЩЕ ОСВОБОДИШ ХЕРА ИЛИ ЩЕ СРЕЩНЕШ ГНЕВА МИ!**

Конете взели да бълват огън срещу Хефест, но пламъците само го погъделичкали.

— Арес, преди всичко трябва да знаеш, че не реагирам добре на заплахи — въздъхнал богът на ковачите. — Второ, смяташ, че си силен, защото се биеш добре? Поработи малко в ковачницата и научи истината. Заплашиш ли ме отново, светът ще ти стане тесен.

Хефест изпънал огромните мускули на гърдите и ръцете си.

— Трето — продължил той, — аз съм богът на огъня. Трябва да бъда, тъй като кова метал, за да си изкарвам хляба. Изработил съм оръжия от желязо и бронз в недрата на подводните вулкани. Не се опитвай да ме уплашиш с малките си понита.

Хефест махнал с ръка към Арес, все едно пъди муха. Огнена стена изригнала от земята и покрила колесницата на бога. Когато

пламъците затихнали, гривите на конете били опърлени, а колелетата на колесницата се били стопили. Същото се случило и с шлемовете на Фобос и Деймос, чиито лица били покрити със сажди.

Бронята на Арес пушела, а красивите пера върху бойния му шлем димели.

— Последен шанс — казал Хефест, — махни се.

Арес се обърнал и избягал. Колесницата му тъжно затракала на кривите си колелета, оставяйки във въздуха след себе си миризмата на опърления бог на войната.

Олимпийците опитали всевъзможни тактики, за да убедят Хефест да освободи майка си. Пращали различни пратеници.

Хефест не отстъпвал.

Накрая, горе на Олимп, Зевс вдигнал ръце и въздъхнал:

— Предполагам, че Хера ще трябва да остане завинаги на този прокълнат трон.

— Мммм! — извикала Хера. Лицето ѝ сияело от придошлия Икор.

Тогава най-невероятният спасител пристъпил напред — Дионис, богът на виното.

— Не бери грижа — казал той, — ще се оправя с Хефест.

Другите богове го погледнали.

— Ти? — присмял се Арес. — И какво ще сториш? Ще го заплашиш с чаша шардоне?

— Почакай и ще видиш — усмихнал се Дионис.

Дионис слязъл на земята и започнал да обикаля ковашкия магазин. Не искал нищо от Хефест. Не го заплашвал и не го обвинявал. Само си бърбел, разказвал вицове и се държал приятелски.

Моят опит с господин Д е различен, но предполагам, че ако иска, може да е доста чаровен. Някога бил смъртен, отскоро се ползвал със статут на бог, затова не бил надменен като останалите олимпийци. Не му пречело да е в компанията на хора или грозни ковачи. Разбирал се добре с Хефест.

След седмици, които прекарвали заедно, Дионис казал:

— Много работиш бе, пич. Трябва да си починеш малко.

— Обичам да работя — промърморил Хефест.

Истината била, че ковашката работа успокоявала мислите му. Въпреки че успешно отмъстил на Хера, Хефест си останал пълен с

гняв и горчилка. Все още бил прокуденият бог, толкова нещастен, колкото и преди.

— Ще те изведа навън за вечерта — казал Дионис, — ще обиколим кръчмите и ще ти покажа какво създадох аз. Нарича се вино.

— Машина ли е? — намръщил се Хефест.

— Не — блеснали очите на Дионис, — но си има приложения.

Сега, деца, да знаете, че алкохолът е за възрастни. Но, Пърси Джаксън, ще кажете вие, не може ли да пийнем само малко? Не, деца. Виното е опасно. Не искам да пиете алкохол, докато не станете поне на трийсет и пет. И дори тогава, с рецепта от лекар и разрешението на родителите може да консумирате отговорно — по една глътка веднъж в месеца, — и то без да управлявате машини след това!

Добре. Покрих законовите изисквания и сега мога да продължа с историята.

Тази нощ Дионис отвел Хефест да пият. За нула време Хефест заплакал над чашата си и разказал целия си живот на Дионис.

— Обичам те, братче — ридаел Хефест, — никой друг не ме разбира. Освен тях.

Хефест посочил купата със солени фъстъци.

— Те ме разбират. Но никой друг.

— Хмм — кимнал съчувствено Дионис, — трябва да ти е било трудно да живееш на морското дъно, отхвърлен от собствената си майка.

— Идея си нямаш. Беше... — Хефест подсмръкнал в търсене на правилната дума — трудно.

— Точно — отвърнал Дионис. — Знаеш ли кое ще те накара да се почувстваш по-добре?

— Още вино? — предположил Хефест.

— Вероятно. Но също и като простиш.

— Какво? Как?

— Хера е вещица — казал Дионис, — повярвай, познавам я добре. Но ние боговете сме едно семейство. Трябва да се държим един за друг.

Хефест кръстосал поглед към чашата си.

— Тя ме изхвърли като дефектен болт.

— Дори не знам какво е това — отвърнал Дионис, — но виж, не може да се сърдиш вечно. Потиснеш ли го в себе си... дори най-

хубавото вино става на оцет. По-добре ли се почувства, като отмъсти?

— Не — намръщил се Хефест. — Искам още вино.

— Не — казал твърдо Дионис, а никак не било в стила му да откаже на някого напитка. — Трябва да се върнеш на Олимп с мен. Веднага. Да постъпиш добре и да пуснеш Хера. Да покажеш на всички, че си по стока от нея.

Хефест изръмжал, взел да ругае и напсувал нещастната купа с фъстъци, но решил, че Дионис е прав.

Върнал се на планината Олимп с магарето си, което било опасно, тъй като можели да го спрат, задето яздел пиян.

За щастие обаче пристигнали там спокойно, а Дионис вървял до него. Хефест приближил Хера и останалите богове се събрали.

— Прощавам ти, майко — казал Хефест. — Ще те пусна, но ти трябва да обещаеш, че повече няма да изхвърлиш никого. Всеки има качества, независимо от външния си вид. Съгласна ли си?

— Мрхр — отвърнала Хера.

Хефест ударил точната комбинация в задната част на трона и Хера била свободна.

Според някои разказвачи той поставил цена, за да пусне майка си на свобода. По техните думи Посейдон, който мразел Атина, предложил на Хефест да поиска от Зевс ръката на богинята на мъдростта. Затова Хефест я преследвал по време на унизителния епизод с кърпичката.

Не мога да потвърдя това. Според мен на Хефест му било омръзнало да се сърди на майка си. След това с Дионис останали добри приятели и загърбили омразата си към Хера.

Всъщност следващият път, когато Хефест загазил, било, защото помогнал на майка си.

Да превъртим напред лентата и да стигнем до бунта на боговете срещу Зевс. Както може би си спомняте (а може би не), след като Зевс се освободил, наказал бунтовническия съюз. Аполон и Посейдон за известно време загубили безсмъртието си, а Хера увиснала вързана над бездната.

Тогава Хефест не взел ничия страна. Смятал, че бунтът е глупава идея, но никой не му поискал мнението. В резултат на това Зевс не го наказал. Богът на ковачите обаче не одобрявал майка му да виси над бездната като жива стръв.

Хефест я чувал как крещи ден и нощ. Подразнил се, че Зевс може да върже Хера и никой да не каже нищо, но когато Хефест го бил сторил, всички реагирали така, сякаш е ужасяващ злодей. А и може би Хефест започвал да обича майка си, макар и мъничко — колкото да му е неприятно да я гледа как виси над Хаоса.

Една нощ не издържал. Станал от леглото, взел колана с инструментите и отишъл да спаси Хера. С помощта на няколко куки, безопасно въже, градински ножици и скоч успял да я свали долу и да я прибере на безопасно място.

Хера била невероятно благодарна. Разплакала се, прегърнала Хефест и обещала никога повече да не го нарича грозен или отвратителен.

Зевс обаче не бил толкова доволен. Когато открил какво е станало, нахлул в стаята на Хефест, светейки с аура на електричество и с лице, потъмняло като буреносен облак.

— БЕЗ МОЕ РАЗРЕШЕНИЕ? — изревал Зевс. — Ще се научиш да уважаваш властта ми!

Повечето бащи биха се развикали, биха те наказали, а може и да ти вземат екс бокса. Зевс хванал Хефест за глезена, изправил го на крака и го отвел до най-близкия прозорец.

Хефест наистина бил силен, но краката не го държали. Щом изгубел равновесие, не можел да се защитава добре.

А и Зевс бил нацепен като животно. Блъскал по шест часа седмично във фитнеса за бицепси.

— Сайонара, майсторе — креснал той и метнал Хефест от върха на планината.

Отново!

Хефест падал цял ден и така имал много време да разсъждава с какво е заслужил такива ужасни родители. Накрая се ударил в земята на остров Лемнос с едно шумно „бум“. Ударът не допринесъл с нищо за деформираното му тяло, осакатените му крака или грозното му лице. Счупил всички кости на безсмъртното си тяло и лежал дълго време, неспособен да изпита нищо друго, освен всепоглъщаща, заслепяваща болка.

Накрая го открило племе, наречено синтийци. Те не били гърци и живеели като пирати по Егейския бряг. Сред гърците не се славели с добра репутация, но били мили с Хефест. Отнесли го до селото си и се

погрижили за него, доколкото могат. Заради това Хефест станал техен покровител и отворил нова работилница в Лемнос, която станала и негова главна щабквартира. През следващите векове гърците посещавали Лемнос, за да видят мястото, където Хефест паднал на земята за втори път. Вярвали, че почвата там е учудващо лековита, може би защото златният Икор попил в земята. Малко лемноска кал по кожата ти и синините изчезвали. Раните се изцелявали. Предполагало се, че почвата може да излекува дори змийско ухапване.

Така че следващият път, когато те клъцне кобра, не се плаши! Само вземи полет до Лемнос и похапни малко пръст. Ще се оправиш.

Хефест оздравял и накрая стигнал обратно в Олимп. Впоследствие той и Зевс стояли настрана един от друг, преструвайки се, че инцидентът „Сайонара, майсторе!“ никога не се е случвал. Хефест предположил, че Зевс се е бил изнервил и е прекалил, а и не искал да насилва късмета си. Бил наистина уморен от това постоянно да го хвърлят от върха на планината.

Хефест прекарвал по-голямата част от времето си в работилниците на Лемнос, на океанското дъно или другите острови по Средиземноморието. Всеки път, когато видите бълбукащ или пушещ вулкан, който бълва лава, има голяма вероятност там да си почива Хефест и да нагрива пещите си.

Понеже използвал вулкани, с които да захранва работилниците си, Хефест бил бог и на вулканите. Самата дума вулкан идва от римското му име. Не, не става дума за извънземните от „Междузвездни войни“. Оф, или беше „Стар Трек“. Все ги бъркам.

Свещеното му животно, разбира се, било магарето, но харесвал също и кучета. Неговата любима птица била жеравът, вероятно защото и той имал странни крака, които не пасвали на останалата част на тялото, напомняйки един добре познат ви ковач.

Хефест бил известен най-вече с ковачеството си. Прочетете старите гръцки автори, които описват страница след страница всеки щит или парче броня, направени от Хефест, всяка разцветка и украса, какъв размер уплътнители е използвал, колко пирона и... Хъррр...

Съжалявам. Заспах само при мисълта за това.

За да ви предам същественото, ще кажа, че Хефест работил добре. Изработил тронове за всеки от боговете и повечето от тях дори не били оборудвани с капани. Направил серия вълшебни триножници

— трикраки маси с колела, които се състезавали в планината Олимп, носели напитки, ордьоври и какво ли още не. Ако отседнеш в планината Олимп и запиташ: „Къде ли си оставих айфона?“, скоро ще се появи трипод, който ще се търкулне до теб, ще отвори чекмедже и вътре ще е твоят телефон. Полезни били тези мъници.

Хефест също изковавал най-добрите брони и оръжия. Наистина върховните циклопи и телкините били велики майстори, но никой не можел да се мери с бога на ковачите. Херкулес, Ахил, големите гръцки герои? Всички те използвали марка „Хефест“. Не мисля, че е било само заради рекламата.

Направил колесници за олимпийците с по-добро окачване, завиващи колелета, въртящи се остриета по тях, всякакви екстри по желание. Майсторял всичко — от съкровища до дворци. На царя на Киос изградил цяло подземно имение като таен бункер.

Специалитетът му обаче били автоматоните — механични същества, които всъщност били първите работи. В работилницата си Хефест имал механични жени, направени от злато. Изковал четири за храма на Аполон и те всички пеели хармонично в негова чест. За цар Алкион Хефест изработил две метални кучета пазачи — едното златно, другото сребърно, — които били по-умни и по-свирепи от нормалните кучета. На цар Лаомедон направил златна лоза, която наистина растяла. За цар Минос измайсторил огромния метален войник, наречен Талос, който патрулирал на границата на двореца ден и нощ. Метални коне, метални бикове, метални хора. Кажете си го. Ако някой ден стана цар, ще го помоля за армия златни камили, които да плюят киселина.

Извинете. Пак се разсеях.

Следващият епизод, на който трябва да се спра, е за реакцията на Хефест, когато узнал, че жена му Афродита му изневерява. Историята е тъмна и в нея няма замесени камили, но Афродита и Арес биват унижени, а това винаги е симпатично.

Афродита никога не била искала да се омъжва за Хефест. Богинята на любовта се вълнувала от външния вид, а този на Хефест бил ужасен.

Хефест опитал да бъде добър съпруг. Немало значение. Веднага щом се оженили, Афродита станала любовница на бога на войната Арес, а Хефест сякаш единствен не знаел за това.

Защо е бил толкова наивен? Нямам представа. Може би е искал да вярва, че Афродита ще го обикне. Може би е преценил, че ако се държи добре, точно така ще стане. Разбира се, забелязал, че другите богове си шушукат и се подхилкват зад гърба му, но бил свикнал с това.

Започнал да подозира, че нещо не е наред, когато Афродита родила първото си дете. Хефест очаквал то да е сакато като него или поне да има черти на баща си — безформена глава, брадавици по лицето, може би брада.

Но момченцето, Ерос, било съвършено — красиво и здраво. И много приличало на Арес.

„Хм — помислил си Хефест. — Странно.“

Следващото отроче на Арес било момиче на име Хармония. Тя отново никак не приличала на Хефест. На ковача му станало неудобно. Всеки път, когато наричал Хармония „моя дъщеря“, останалите богове се мъчели да не избухнат в смях. И защо ли Афродита и Арес се споглеждали така самодоволно?

Накрая титанът Хелиос съжалил Хефест. Той виждал всичко от своята слънчева колесница гаджеловка в небето — дори това, което не искал да види. Така че бил забелязал, че Афродита и Арес не са „просто приятели“.

Една нощ той дръпнал Хефест настрана и му рекъл:

— Пич, няма начин да се изразя по-меко. Жена ти ти изневерява.

Хефест се почувствал все едно са го ударили с трикилограмов чук в лицето. От онези с дръжка от фибростъкло и двойна желязна глава.

— Изневерява ми? — повторил той. — Невъзможно!

— Много е възможно — казал мрачно Хелиос, — лично ги видях. Не че гледах! Но бе трудно да ги пропуснеш.

Слънчевият титан обяснил, че Афродита и Арес често се промъквали в апартамента на Хефест, докато богът на ковачите работел в пещите. И в собствената му спалня ставали изключително палави.

Хефест се почувствал така, сякаш някой изковава наново сърцето му. То се стопило от мъка. След това се нагорещило от ярост. После се втвърдило в нещо по-остро и здраво.

— Благодаря за информацията — казал на Хелиос.

— Мога ли да сторя нещо? Да ги изгоря лошо?

— Не — отвърнал Хефест, — сам ще се справя.

Хефест се върнал в пещите си и приготвил много специална мрежа. Създал златни нишки, тънки като паяжини, но здрави като кабели на мост. Омагьосал ги така, че да се залепят за всичко, което хванат, да се втвърдяват по-бързо от цимент и да задържат жертвата си неподвижна.

Искуцукал до спалнята си и поставил мрежата над старинния креват, така че тя увиснала като невидима завеса. След това поставил жица на чаршафите, която да задейства капана. После се затътрил към хола, където Афродита четяла поредния горещ любовен роман.

— Сладурче, отивам до Лемнос! — обявил Хефест. — Ще остана там няколко дни.

— О? — Афродита вдигнала очи от книгата. — Няколко дни, казваш.

— Да. Ще ми липсваш. Довиждане!

— Чудесно — ухилила се Афродита, — забавлявай се!

Хефест взел кутията с инструменти, оседлал магарето и излязъл. В същото време Арес гледал от близкия балкон. След като богът на войната се уверил, че Хефест наистина отива към Лемнос, слязъл надолу към апартамента на ковача, където Афродита го чакала.

— Хей, бебче — казал Арес, — липсвах ли ти?

Отишли в спалнята, но нямали време да се разгорещат. Щом се съблекли по бельо и скочили в легло, капанът се задействал.

Златната мрежа паднала и залепнала за тях като лепенка за мухи. Дватама богове се развикали, опитвайки да се освободят. И Арес крещял по-силно от Афродита. Но били залепени за кревата, неспособни да помръднат или да сменят формата си.

Хефест, който се бил върнал, нахлул в стаята с брадва в ръка.

— Татко се прибра! — изръмжал той.

Искушил се да постъпи като Кронос и да превърне спалнята си в сцена от филм на ужасите, но решил, че не бива. Според Хефест нямало нищо по-шокиращо и уничително от това да остави любовниците както са — пленени в изневярата, с притиснати до кревата крайници, все едно ги е блъснала кола. Арес викал и хленчел до Афродита, обут само с червени чорапи и боксерки на G. I. Joe.

Хефест отишъл до тронната зала на Олимп, където боговете се били събрали да обядват.

— Не яжте още — казал той на всички, — искам да ви покажа нещо, от което може да повърнете.

Заинтригувани, боговете го последвали в спалнята, където се изправили пред новия шедьовър, създаден от Хефест.

— Виждате ли? — настоял Хефест. — Ето как съм възнаграден, задето се мъчех да съм добър съпруг. В мига, в който си тръгнах, двамата започнаха да играят на шушу-мушу. Собствената ми жена ме мрази, защото съм сакат и грозен, и ми изневерява с този глупак. Гади ми се. Искам да повърна. Не е ли това най-отвратителното нещо, което сте виждали?

Останалите богове останали притихнали. Хермес се разтреперил в опит да се удържи. Зевс си казал: „Няма да се смее. Няма. Не“.

После забелязал погледа на Деметра и не издържал.

— АХАХАХАХХА! — превил се той на две и се уплашил, че ребрата му ще се пукнат. Останалите богове се присъединили.

— Яки боксерки, Арес! — викнал Аполон. — Не е истина! G. I. Joe! Хахахахаах!

— Очарователна си, Афродита — изсмяла се и Атина.

Боговете така и не могли да сподавят смеха си. Скоро се търкаляли по пода, бършели сълзите от очите си и снимали с мобилните си телефони, за да споделят в социалните мрежи.

Първоначално Хефест бил бесен. Искал да се развика на всички, че трябвало да го приемат насериозно. Бил унижен и оскърбен!

След това си поел дълбоко въздух. Афродита и Арес били унижените. Другите богове щели да си разказват тази история векове наред. Всеки път, щом двамата любовници влезели в тронната зала, олимпийците щели да сподавят смеха си, спомняйки си разрошената коса на Афродита и червените чорапи на Арес. Това щяла да бъде най-глупавата семейна история на всички времена.

След дълго време боговете успели да се съвземат.

— Добре — казал Посейдон и изтрил сълзите от очите си, — това беше много забавно. Сега обаче трябва да ги пуснеш.

— Не! — изръмжал Хефест. — Защо да не ги оставя така завинаги?

Зевс се прокашлял.

— Нали се разбрахме да не си причиняваме повече това един на друг. Отмъсти си. Сега ги пусни.

— Хубаво — погледнал Хефест баща си. — Афродита може да си върви... щом ми върнеш зестрата. Не я искам в апартамента, нито в живота си. Не е достойна за моя жена.

Зевс пребледнял. В онези времена, ако човек или бог пожелал да се ожени за някоя, трябвало да даде на семейството подаръци, наречени зестра. И понеже Афродита нямала баща, Зевс я е дал вместо него и после намазал с всички хубави изобретения, дело на Хефест. Щом Хефест си искал зестрата, това означавало, че с брака било свършено. Означавало също, че Зевс трябвало да върне бронзовия тостер, стиковете за голф, плазмения телевизор и още няколко забавни играчки.

— Ами добре — казал Зевс, — предполагам, че Афродита може да си остане в мрежата.

— Зевсе! — скарала се Хера. Не харесвала Афродита, но още по-малко ѝ се нравело богините да бъдат в плен.

— Ох, добре — съгласил се Зевс. — Хефест може да си вземе обратно зестрата. Афродита официално вече е извън живота му.

— Тя никога не беше в него — промърморил Хефест.

Посейдон все още изглеждал разтревожен. Въпреки различията си с Арес, двамата обикновено се разбирали. Чувствал, че трябвало да защити бога на войната, тъй като никой друг не искал да го направи.

— Трябва да пуснеш и Арес — казал Посейдон, — така е редно.

— РЕДНО? — изревал Хефест. — Той ме направи на глупак в спалнята, а ти ми говориш за това какво било редно?

— Виж — казал Посейдон, — разбирам. Поискай някаква цена. Лично гарантирам за Арес. Той ще я плати.

Арес изскимтял, но не се осмелил да възрази. Златната мрежа била раздразнила нежната му кожа.

— Добре — казал Хефест, — щом Посейдон гарантира, става. Искам сто фургона брони, оръжия и трофеи от крепостта на Арес. Аз ще си ги избира.

Това била висока цена, тъй като Арес харесвал трофеите си, но въпреки това кимнал, отговаряйки положително.

Хефест пуснал двамата любовници. Както и очаквал, историята била предъвквана на масата на Олимп векове наред, така че Арес и

Афродита станали за посмешище. Афродита и Хефест никога повече не заживели заедно. Дали били разведени? Не знам. Но бракът им никога не е бил нещо повече от формалност.

След това Хефест се чувствал свободен да има връзки с други жени. Много от тях му родили деца. Освен това мразел отрочетата на Афродита и Арес, дори да не го заслужавали. Споменах ви вече за Хармония, низшата богиня, която станала смъртна и после се омъжила за Кадъм. Накрая двамата се превърнали в змии.

И сякаш това не било достатъчно за цял един живот, Хармония получила и прокълнат подарък за сватбата от Хефест. Той я мразел, тъй като му напомняла за изневярата на Афродита с Арес. Вината не била на Хармония, но дори по-симпатичните богове като Хефест можели да бъдат гадни.

Когато Хармония се омъжила за Кадъм, Хефест ѝ направил златна огърлица като подарък за сватбата. Бил най-красивият подарък, който можеш да си представиш, обсипан със скъпи бижута и с изящна златна верижка. И съвършено прокълнат. Донесъл лош късмет на Хармония — очевидно, щом са я превърнали в змия, — но се предал и на потомците ѝ.

Всеки, който носел тази огърлица, бил сполетяван от ужасна трагедия. Няма да навлизам в детайли, но това показва, че и Хефест си е имал тъмна страна. Намерите ли една от огърлиците му, проверете надписа върху нея. Ако пише: „Честито, Хармония!“, я изхвърлете.

Първата връзка на Хефест след Афродита била с богиня на име Агая. Тя била една от Милостивите. Нямам предвид в смисъл на милостиня. Милостивите били три сестри, които отговаряли за удоволствията. Били слугини на Афродита, затова тя се дразнела, когато Хефест ги ухажвал.

Все едно ѝ казвал:

— Не само те заряхах, но и излизам с една от слугините ги. Оправяй се.

Така или иначе, на Хефест и Агая им се родили няколко божествени дъщери. След това Хефест имал връзка с няколко смъртни, които станали царе на различни гръцки богове.

Дори въртял любов е нимфа на име Етна, богиня на планината в Сицилия. Ако сте чели внимателно, се сещате, че Зевс ударил в същата планина великана Тифон. Не съм убеден защо Хефест е искал да се

обвърже със смазана планинска нимфа, но двамата с нея имали деца, които се наричали паликои — духове на горещите извори и гейзери. Ако отидете в парка „Йелоустоун“ и видите изригване, извикайте:

— Много поздрави от Хефест и се обаждайте по-често на стария си баща!

Най-чудатите деца на Хефест обаче били двама близнаци, които му родила морската нимфа Кабейро. Те се наричали Каберои, на майка си, но истинските им имена били Алкон и Евримедон. Не, не ви е нужно да запаметите тази информация за контролно. Ако учителят каже друго, значи е гаден!

Кабероите много приличали на Хефест — добри, но невероятно грозни ковачи. Понякога ги наричали джуджета, макар че може би били ниски само в сравнение с баща си. Помагали в ковачницата в Лемнос и дори в негово име отивали на война. Веднъж придружили Дионис чак до Индия. Там изпаднали в беда и Хефест трябвало да ги спасява.

Не знаете, че богът на виното обявил война на Индия? Истина е. Ще стигнем и дотам. Но сега ми се дочете поезия.

Не обичате поезия?

ЖАЛКО.

Аполон става нетърпелив. Иска да напиша глава и за него, тъй като е най-готиният бог на Олимп. Поне така казва самият той.

Не можем да го отлагаме повече.

АПОЛОН ПЕЕ, ТАНЦУВА И СТРЕЛЯ

Трябва да съжалите майката на Аполон.

Да си бременна не е леко. Трудна, както казват хората. Нямам личен опит, но мама ми е разказвала страшни неща.

Майката на Аполон, титанката Лето, била бременна с близнаци и не могла да иде в болница. Вместо това бягала, за да спаси живота си, от остров на остров, преследвана от отмъстителна богиня и огромна змия.

Много ли ще се изненадате, ако ви кажа, че Зевс е виновен?

Старият Гръмчо хлътнал по Лето и я убедил, че ще е супер да си народят деца заедно.

— Хера никога няма да разбере!

Зевс бил изричал тази лъжа пред толкова много жени, че вероятно си вярвал.

Хера, естествено, разбрала. Погледнала от Олимп към красивата бременна Лето, която пращяла от здраве, седяла си на една ливада и тупала издутия си корем, пеейки на неродените си деца.

— Как смее да е толкова щастлива — изсъскала Хера, — но да видим дали ще продължи да бъде щастлива, ако изпитва вечна болка!

Царицата на небето разперила ръце и се обърнала към цялата земя под себе си:

— Чуй ме, свят! Чуй ме, майко Гея! Забранявам на всяка земя с корени под нея да приеме Лето, щом дойде време да ражда! Който ми се противопостави, ще бъде вовеки проклет! Лето не ще намери ложе да полегне, място да почине! Ще скита безкрай, без да може да роди, и ще бъде бременна за вечни времена, задето е преспала със съпруга ми! Муахахахаха!

Да, Хера определено се правела на Злата магьосница от Запада. Земята потреперила. Духовете на природата от всички земи с корен под земята обещали да не помагат на Лето. Сега обаче се питате — защо Лето не си е купила лодка, че да роди в морето? Защо не е слязла

под водата или още по-надолу в Ереб, или не си е поръчала хеликоптер да роди във въздуха!

Хера била включила всичко това в проклятието. Създала невъзможна ситуация, в която Лета да може да роди само на здрава земя, но всички здрави земи отказвали да я приемат!

Хера е хитруша в много отношения, не го забравяйте.

Когато Лета влязла в седмия месец на бременността си, усетила, че ще роди.

— Супер! — оплакала се тя. — Тези деца дори не искат да изчакат!

Опитала да легне, но земята се разтърсила. Дърветата пламнали. Пропасти зейнали под краката ѝ и Лето трябвало да бяга, за да се спаси. Където и да отидела, не си намирала място да почине. Взела лодка до друг остров, но станало същото. Опитала да отседне на няколко места из цяла Гърция, отвъд Гърция даже. Навсякъде нимфите отказвали да ѝ помогнат.

— Съжаляваме — казали те, — Хера ще ни прокълне за цяла вечност, ако те пуснем да акостираш при нас. Не може да родиш на земя с корен.

— Но това значи всяка земя! — възразила Лето.

— Такава е идеята — съгласили се нимфите.

Така Лето се носела от място на място, тялото ѝ било пронизвано от болки, неродените ѝ деца ставали все по-нетърпеливи. Лето се чувствала така, сякаш била глътнала плажна топка и няколко диви котки. Отчаяна, отишла в Делфи, който било свещеното място на майка ѝ Феба. Лето решила, че Оракулът ще я приюти.

За жалост, Оракулът бил завладян от огромна змия на име Питон. Откъде идва? Това ще ви хареса. Думата произлиза от гръцки — „пито“, което ще рече гниещ. Чудовището Питон било родено от гниещата слуз, останала след наводнението, в което Зевс удавил света.

Апетитно!

Та въпросният Питон се бил нанесъл в областта и казал:

— Какво хубаво място! Има много вкусни смъртни!

Питон изял жреците, гадателите и поклонниците, които дошли да търсят помощ, след което се навил да си почине.

Когато Лето пристигнала, била шокирана при вида на трийсетметровата змия, дебела колкото автобус, която се била

разположила в свещеното място на майка ѝ.

— Кой си ти? — попитала Лето.

— Аз съм Питон — отвърнал Питон, — а ти трябва да си закуската.

Змията се стрелнала към нея. Лето избягала, но изглеждала апетитна с издутия си корем и тромавата крачка, затова Питон я преследвал километри наред. Няколко пъти едва не я хванал. Лето стигнала обратно до лодката си.

А къде бил Зевс през цялото това време? Криел се. Хера била изпаднала в царствена ярост и Зевс не искал да си го отнесе, затова оставил Лето да се оправя.

Сладур!

Лето продължила да плава, докато не ѝ хрумнало нещо. Поискала капитанът на кораба да поеме курс към Делос.

— Но, господарке — казал капитанът, — Делос е плаващ остров. Никой не знае къде се намира.

— ПРОСТО ГО ОТКРИЙ! — изкрещяла Лето. Изпаднала в родилна агония и очите ѝ почервенели.

— Към Делос значи — преглътнал капитанът.

След няколко дни на нервно напрежение намерили мястото. Приличало на нормален остров с плажове, хълмове и дървета, но не бил закрепен за Земята. Плавал в морето като гигантска шамандура, носел се по Средиземноморието и от време на време се бутал в други острови или нищо неподозиращи китове.

Когато корабът приближил, Лето си наложила да застане на носа. Боляло я толкова, че почти не можела да мисли, но извикала главния природен дух на острова:

— О, велики Делос, ти едничък можеш да ми помогнеш! Позволи ми да дойда на брега и да родя!

Островът изтрещял, а по хълмовете отекнал глас:

— Хера много ще се вкисне, ако го направя.

— Не може да те нарани! — отвърнала Лето. — Проклятието засяга земи с корен, а ти нямаш такива. Освен това щом децата ми се родят, ще те защитават. Помисли за това. Двама олимпийски богове на твоя страна. Делос ще стане твое свещено място. Ще имаш собствени храмове. Най-накрая ще се установиш. Само от туризъм ще спечелиш милиони!

Делос се замислил върху думите ѝ. Островът бил уморен от постоянното плаване. На горските нимфи им прилошавало от непрекъснатото люшкане по вълните.

— Хубаво — казал гласът, — ела на брега.

Веднага след като Лето намерила място да си легне, целият свят потреперил в очакване. Не всеки ден се пръквали двама нови олимпийски богове. Всички богини — освен, разбира се, Хера — отишли при Лето да ѝ помагат за раждането.

Лето станала майка на две красиви бебета. Момче на име Аполон и момиче на име Артемида. Били родени на седмия ден от седмия месец от бременността на Лето, който бил и седми месец от годината. Свещеното им число било 13.

Шегувам се. Пак седем.

После ще ви разкажа за Артемида, но Аполон не си губил времето и застанал в светлината на прожекторите. Щом опитал от нектара в бебешката бутилка на майка си, скочил от ръцете ѝ, изправил се на двата си собствени крака и се ухилил.

— Какво става, момчета и момичета? — попитал той. — Казвам се Аполон и ми трябват лък и стрели, както и нещо, на което да може да се свири музика. Измислили ли сте вече лирата?

Богините се спогледали объркани. Дори олимпийците не били свикнали с ухилени бебета, които искали оръжия.

— Не сме чували за лирата — признала Деметра.

Всъщност лирата била измислена по-късно, но това е друга история.

— Нищо — свил ръце Аполон, — става и китара или укулеле. Само не банджо, моля. Мразя банджо.

Богините хукнали да търсят играчките, които момчето заръчало. Хефест му направил красив златен лък и колчан с вълшебни стрели. Най-добрият музикален инструмент, който могли да намерят, бил керадата, която била като тромпет.

Докато се върнат на Делос, Аполон бил пораснал толкова, че изглеждал петгодишен, макар да не бил минал и ден. Имал дълга златиста коса, страхотен бронзов тен и очи, които блестели като слънцето. Намерил си гръцка роба от злато и станал буквално ослепителен.

Окачил лъка и колчана на рамо и хванал керадата. Изсвирил красива мелодия на тромпета, след което запял акапелно.

— Аз съм Аполон и съм толкова готин! Лалала, нещо, което се римува с готин!

Всъщност нямам представа какво е пял, но обявил, че ще бъде бог на стрелците, песните и поезията. Също така на пророчествата. Добавил, че ще интерпретира волята на Зевс и думите на Оракула за жалките смъртни.

Когато песента приключила, богините изръкопляскали учтиво, макар всичко да им било малко странно. Остров Делос се зарадвал, понеже си имал нов бог покровител, пуснал корени и се закотвил в морето, така че да не плава повече. Освен това се покрил със златни цветя в чест на златния бог Аполон. Ако посетиш Делос днес, ще видиш цели поля с маргарити, макар че Аполон за радост вече не свири често на тромпет.

Той израснал със суперскорост. За около седмица се превърнал в истински възрастен бог, което означавало, че надскочил времето за училище. Станал доктор хонорис кауза и когато започнал да изглежда на двайсет и една, спрял да расте. Така си останал завинаги. Мен ако питате, не звучи никак лошо.

Първото нещо, което сторил, било да отмъсти за страданията на майка си, докато търсела къде да го роди. Уви, не можел да унищожи Хера, тъй като тя била царица на небето и какво ли още не, но когато чул за огромната змия Питон, която преследвала майка му от Делфи, Аполон направо побеснял.

— Връщам се след малко — казал на Лето.

Прелетял до Делфи — да, можел да лети! — и извикал Питон.

— Хей, змейски!

— Какво искаш бе? — отворил очи Питон.

— Да ти изпея колко съм готин.

— Моля те. По-добре направо ме застреляй.

— Става! — Аполон извадил лъка си и прострелял змията между очите.

И след това запял колко е готин.

Хвърлил тялото на змията във фигурата под пещерата, където постоянно гниела и изпускала странни аромати. Аполон установил контрол над Оракула в Делфи и върнал жреците и пилигримите. И

понеже Оракулът някога принадлежал на баба му Феба, често го наричали Феб Аполон. Нарекли главната жрица, която предсказвала бъдещето, Пития, на змията Питон.

Предсказанията си черпела директно от бог Аполон, затова винаги били под формата на гатанки, лоша поезия или и двете.

Живеела в пещерата, където била умряла змията. Обикновено стояла върху трикрако столче до една от големите пропасти, която се изпълвала с вулканични газове, който ухаел на мъртви змии. Ако някой бил направил предложение, Пития щяла да му предскаже бъдещето или да отвърне на всеки негов въпрос. Това не означавало, че щял да разбере отговора. А в случай че го разбере, едва ли щял да му хареса.

Аполон заел мястото си сред олимпийските богове и дори Хера не посмяла да възрази. Изглеждал толкова... божествен.

Бил висок, мускулист и с бронзов тен като спасител на плажа. Поддържал русата си коса дълга, но я връзвал на опашка, така че да не пречи на стрелбата му. Носел се около Олимп в бляскавата си роба с лък и стрели, намигвал на момчетата и поздравявал момчетата. А понякога намигал на момчетата и поздравявал момчетата. Не страдал от излишни предрасъдъци и смятал, че всички го обичат. Творял страхотна или поне популярна музика и поезия.

Аз лично съм повече рокаджия, но както и да е. Аполон винаги бил хитът на купоните, понеже можел да те развлича с песни, да предсказва бъдещето и дори да прави номера с лъка си, като например да набучи няколко топки за пинг-понг и в същото време да свали чаша от главата на Дионис.

Аполон станал също бог на овчарите и краварите. Защо? Хванахте ме, не знам. Очевидно обичал вкусно месо, тъй като гледал най-хубавите говеда на света. Всички искали да откраднат от добичетата му, но Аполон винаги ги пазел и ако някой успеел да приближи свещеното стадо, рискувал да се сложи началото на Кравешката Световна Война.

Когато Аполон бил ядосан, не си поплювал. Можел да накаже всеки смъртен на света — вдигал лъка си и стрелял. Стрелата щяла да профучи през небето и да намери мишената си, все едно колко далеч е. Ако Аполон например се разхождал в Гърция и някой испанец промърморел: „Аполон е глупав!“, БУМ! Един испанец по-малко.

Стрелата освен това била невидима, та другите смъртни да не разберат какво го било халосало.

В Древна Гърция щом някой починел неочаквано, решавали, че Аполон го е ударил. Може би като наказание или пък за да възнагради някого от враговете му.

Предвид всичко това ще ви се стори странно, че Аполон бил бог на лечителите. Ако ти е била необходима рецепта за антибиотик, Аполон можел да ти помогне. Контролирал също така чумите и епидемиите. Можел да изцели цяла армия или нация. Ако бил ядосан, бил способен да изстреля специална стрела, която да изпусне ужасен пушек и да разпространи дребна шарка, черна смърт или антракс. Ако някой ден избухне зомби апокалипсис, да знаете кой е виновен.

Аполон бил бог на толкова много различни неща, че дори гърците се обърквали. Казвали си:

— Забравил съм кой е богът на плетенето на кошници. Сигурно е Аполон!

Може би затова в по-късни времена както гърците, така и римляните нарекли Аполон бог на слънцето. Това по принцип била работа на Хелиос, но смъртните го забравили и дали слънчевата колесница на Аполон. И понеже той е златист и ослепителен като слънцето, това не е лишено от логика.

В тази книга обаче няма да го разглеждаме като слънчев бог. И без това имал доста работа. Пък и идеята той да управлява слънчевата колесница ме плаши, тъй като през повечето време би говорил по мобилния си телефон, би усилил радиото с колони до дупка, така че звукът да разтърси цялата колесница. Представям си го сложил тъмни очила и оглеждащ мацките с поглед, който пита:

— Какво правиш?

Та, по темата. Символите му били лък и стрели, без изненади. По-късно, когато измислили лирата — това е нещо като малка арфа, — тя също станала негов символ.

Основното, което трябва да знаете за Аполон, е, че никога не бива да го подценявате. Един ден бил бог на стихчетата, песничките и първата помощ. На следващия ден — покровител на химическите оръжия и световните епидемии. Имайте предвид това, ако сте си мислели, че Посейдон страда от раздвоение на личността.

Аполон не би те убил без причина. Но не му и трябвало сериозна причина.

Пример.

Веднъж майка му Лето дошла да го види в Делфи. По пътя я притеснявал великан на име Титий. Знам. Титий е ужасно име. Но не мога да направя нищо по въпроса.

Титий бил гадняр. Едно от най-ужасните деца на Зевс. Майка му била типичната смъртна принцеса, Елара, но когато забременяла, на Зевс му хрумнала блестящата идея да я скрие от Хера в подземна пещера. Заради изпаренията в нея нероденото дете на Елара пораснало в утробата ѝ грозно и толкова огромно, че тялото на майка му не могло да го удържи. Гадничко е, но...

ФЛЪООС!

Елара умряла. Детето достигнало такива размери, че накрая цялата пещера станала негова утроба. Тогава Гея, добрата стара Майка земя, решила да му бъде сурогатна майка и завършила обучението му в Тъмната страна. Когато Титий се появил от земята, приличал по-малко на Зевсов син и повече на чудовище на Франкенщайн.

Хера го надушила и решила да го използва, за да си отмъсти най-после на Лето.

— Здравей, Титий — казала му Хера един ден.

— КРЪЪЪВ! — отвърнал Титий. — И плът! Кръв и плът!

— Да, това е прекрасно — отвърнала Хера, — не би ли искал обаче и красива съпруга!

— ПЛЪТ!

— Добре, може да ти намерим нещо за ядене по-късно. Но скоро оттук ще мине една жена. Тя обича да я отвличат силни великани, които да я отмъкват в подземните си леговища. Интересува ли те?

— Кръв? — почесал огромната си глава Титий.

— И още как — усмихнала се Хера, — ако се възпротиви, пролей кръвта ѝ. Всичката!

Титий се съгласил, Хера му дала сладкишче, задето се държал мило, и го оставила да чака на пътя за Делфи. Скоро Лето се появила и Титий изскочил да я хване.

Благодарение на опита си с Питон, Лето имала опит в бягането от чудовища, а и този път не била бременна. Измъкнала се на великана и хукнала с максимална скорост към Делфи.

— Хей, синко — извикала тя. — Може ли да ми помогнеш!
Аполон чул молбата на майка си. Взел лъка и стрелял. ПРАС!
Титий паднал в прахта, пронизан в сърцето от златна стрела.

Отмъщението обаче се видяло на Аполон не достатъчно жестоко.
Слязъл да види Хадес в Подземното царство и рекъл:

— Този тип Титий не се ли води още като полубог? Не съм сигурен. Така или иначе, ако духът му се появи, измъчвай го заради мен. Нека да е нещо яко, като орела, който Зевс пуснал на Прометей. Не, чакай. Не орел. По-добре лешояди или нещо подобно.

— Лешояди или нещо подобно? — попитал Хадес.

— Да, идеално!

На Хадес не му се занимавало да измисля нещо оригинално и последвал съвета на Аполон буквално. Когато духът на Титий се появил, великанът бил осъден за нападението на Лето и изпратен в Полята на мъченията. Там го приковали, дали му регенериращ се дроб и го изкормили, за да може лешоядите да пируват за вечни времена.

Мисля, че след време Прометей бил подал оплакване за нарушени авторски права.

Друг път Аполон отвърнал на обида с масово убийство. Справедливо, нали?

Царицата на Тива, дама на име Ниоба, имала четиринайсет деца — седем момчета и седем момичета. Децата били здрави, красиви и с добри оценки, затова Ниоба не спирала да се хвали с тях. Сигурно сте срещали такива майки. Казваш им:

— Вчера отбелязах гол!

А тя отвърща:

— Всичките ми четиринайсет деца са капитани на отбори, изкарват пълни шестици и свирят на цигулка.

А на теб ти иде да ѝ зашлевиш един шамар.

Ама Ниоба си била такава. Един ден в град Тива имало фестивал, посветен на Лето. Жреците хвалели титанката, задето била толкова красива, смела и при това майка не на един, а на двама прекрасни богове, Аполон и Артемида. На Ниоба обаче ѝ дотегнало.

— И какво специално има в това? — обърнала се тя към аудиторията. — Лето не е по-красива, нито по-смела от мен, освен това има само две деца, а аз — четиринайсет.

Грешен ход.

От другия край на света Аполон и Артемида чули обидата и долетели с лъковете и стрелите си. Спуснали се над Тива и вълна на ужас заляла града. Всички се вкаменили, освен царицата и семейството ѝ.

— Много ли си горда с дечицата си? — креснал Аполон. — Може би трябва да видиш разликата между тях и нас.

Изстрелял седем стрели и убил всички синове на Ниоба ма място. Артемида простреляла седемте дъщери. Съпругът на Ниоба, тиванският цар, извикал гневно и изтеглил меч си да нападне Аполон, но богът пронизал и него.

Сърцето на Ниоба не издържало. Тя избягала в една планина в Мала Азия — и днес на тази територия е Турция, а не Малайзия — и плакала години наред, докато не се вкаменила. Гърците посещавали мястото в планината Сипила, където стои вкаменената фигура на жена, а от очите ѝ капе вода. Може би още е там.

Що се отнася до мъртвото семейство, членовете му останали непогребани цели девет дена. Телата се въргаляли по улиците на Тива, привличали мухите и загнили толкова, че още малко и някой Питон щял да се роди от тях. Останалите пък били вкаменени като статуи.

Накрая Зевс съжалил тиванците, развалил магията, тегнеща над хората, и им позволил да погребат царското семейство. Никой в Тива повече не обидил Лето, но съм убеден, че Аполон и Артемида не били любимите им богове.

А Аполон продължавал да открива нови и нови начини да наказва хората. Най-ужасно постъпил със сатира Марсий.

Бедният козел си живеел във Фигия, Мала Азия, близо до мястото, където Ниоба се превърнала в камък. Един ден Марсий си вървял по брега на реката и си гледал работата, докато не забелязал странен инструмент в тревата. Това била флейтата на Атина, първата в света. Може би помните, че другите богини я майтапели за това как изглежда, докато свири на нея, поради което тя я хвърлила от Олимп и проклела следващия, който я вдигне.

Бедничкият Марсий не знаел това. Атина не била оставила предупредителна табела. Сатирът взел флейтата и засвирил на нея. Понеже била изпълнена с дъха на богинята, звучала отлично. За нула време Марсий овладял инструмента и вече свирел толкова добре, че природните нимфи идвали от цялата околност да го слушат.

Скоро започнал да дава автографи, оглавил музикалните класации, първият му албум станал платинен в Мала Азия, а видеоканалът му в интернет имал седем милиона последователи.

Добре де, преувеличавам малко, но музиката му станала популярна, а славата му се разнесла надлъж и шир.

На Аполон това не му се понаправило. Бил изместен от върха на музикалните класации, и то от някакъв глупав сатир. Не можело въпросният да бъде по кориците на списанията вместо него.

Аполон се спуснал от Фигия и се издигнал невидим над насъбралата се тълпа, за да чуе как свири Марсий. Бил добър, несъмнено.

Това ядосало Аполон още повече.

Чакал и слушал, било въпрос на време. Скоро една влюбена нимфа на предния ред извикала:

— Марсий, ти си новият Аполон.

Похвалата завъртяла главата на Марсий. Той намигнал на нимфата.

— Мерси, сладурано. Но сериозно, чия музика харесваш повече, моята или на Аполон?

Тълпата закрепцеля щастливо. Тогава Аполон се появил на сцената в златно сияние. Всички притихнали.

— Добър въпрос, Марсий! — извикал Аполон. — Това предизвикателство ли е? Понеже така ми прозвуча!

— О... господарю Аполон... аз... не исках...

— Музикално състезание, казваш? — ухилил се широко Аполон. — Приемам. Нека тълпата реши кой е по-добър и за да бъде по-интересно, победителят ще стори със загубилия каквото си иска. Как ти звучи това?

Марсий пребледнял, ала насъбралите се закрепцели одобрително. Интересно, колко бързо един концерт с флейта може да стане публична екзекуция.

Марсий нямал голям избор, затова свирел колкото се може по-добре. Флейтата му накарала нимфите да се просълзят, а сатирите да се разплачат и да заблеят като малки козлета с вдигнати факли във въздуха.

Аполон изпълнил мелодия на лирата си, вече изобретена, но повече за това след малко. Направил невероятно соло и момичетата на

първия ред припаднали. Аудиторията извикала одобрително.

Не можело да се каже кой печели. И двамата музиканти били еднакво талантиливи.

— Хм — почесал се Аполон, — равен значи. Нека видим кой прави по-изкусни фокуси.

— Фокуси — премигнал Марсий.

— Имам предвид танци, номера, такива неща. Можеш ли така?

Аполон поставил лирата зад главата си и засвирил мелодия без дори да гледа струните. Тълпата пощуряла. Аполон се плъзнал на колене и захванал ново соло на шестнайсет струни, а публиката го върнала на сцената.

След около час аплодисментите заглъхнали, а Аполон се ухилил на Марсий:

— Можеш ли така?

— С флейта? — извикал Марсий. — Не, разбира се! Не е честно!

— Значи печеля! — възкликнал Аполон. — Ето ти тогава наказание. Виждаш ли, Марсий, мислиш, че си специален, ама не си. Ти си временна мода. Аз ще съм известен за вечни времена, безсмъртен. Ти не. Аз съм злато, ти си пиринч. Глупав сатир от плът и кръв. Ще докажа това на тълпата.

Марсий отстъпил. Почувствал вкуса на Питоновата слуз в устата си.

— Господарю Аполон, позволете да се извиня...

— Жив ще те одера! — викнал бодро Аполон. — Ще ти сваля кожата и всички ще видят какъв си отдолу!

Гадно ли ви е?

Да, гадничко е било.

Марсий умрял по отвратителен начин само защото свирил толкова добре колкото и Аполон. Погребали тялото на сатира близо до мястото на музикалното състезание, а кръвта му се превърнала в река, която и до днес ромони надолу по хълма.

Аполон украсил кориците на списанията. По усмивката му не можело да отгатнеш, че си прави завесите от кожата на сатир.

Последното, което трябва да знаете за Аполон, е, че бил голям сваляч и заклет ерген. Масов убиец, който свири на лира! Колко поготин може да бъде някой?

Има легенди, според които бил гадже на всяка от деветте Музи — богините, които покровителствали различните изкуства — трагедия, комедия, документални филми и прочее. Аполон не могъл да реши коя харесвал най-много. Били прекалено красиви, затова той се закълел никога да не се жени, само да ухажва.

Веднъж обаче се изкушил да наруши това обещание. Влюбил се и сърцето му било разбито. И вината за това била само негова.

Един следобед Аполон се разхождал из двореца на замъка Олимп, когато попаднал на Ерос, сина на Афродита.

Стрелецът на любовта стоял на един прозорец и оправял лъка си. Момчето изглеждало толкова младо и с толкова мъничък лък, че Аполон избухнал в смях.

— Богове мили! — избърсал Аполон една сълза от окото си. — На това лък ли му викаш? Тези стрели са като от дартс. Нима може да улучиш нещо?

Ерос пламнал от гняв, но външно само се усмихнал.

— Оправям се някак си.

— Ей това е лък, момче! — Аполон показал златния си лък, изкован от Хефест. — Враговете ми треперят, щом ме видят. Мога да унищожа всеки с една-единствена стрела от разстояние. Ти... сигурно ловиш хамстери.

Аполон се отдалечил със смях.

Ерос скръцнал със зъби.

— Ще видим кой е големият стрелец. Сигурно можеш да поваляш враговете си, но аз ще поваля теб!

На следващата сутрин Аполон се разхождал край реката в Тесалия, свирел на лирата си и се наслаждавал на слънцето, когато Ерос го пронизал право в сърцето.

По същото време наоколо се къпела наяда — една от дъщерите на местния речен дух. Името ѝ било Дафне и била много красива като повечето наяди. Но щом Аполон я видял, решил, че е по-хубава от Афродита. Всички останали жени, които бил свалял, му се видели смотани в сравнение с тази. Решил да се ожени за Дафне.

Уви, като много други умни нимфи, Дафне отдавна се била закълела да не ухажва богове, понеже с приятелките им се случвали лоши неща. Невинаги, наистина, но в 99,9% от случаите.

— Хей! — извикал Аполон. — Как се казваш?

Дафне изскочила от реката и се увила в робата си.

— Аз... аз съм Дафне. Моля те, махни се.

— О, Дафне Моля Те Махни се! — възкликнал Аполон. — Обичам те! Омъжи се за мен и ще те направя най-щастливата наяда във вселената!

— Не!

— Настоявам. Нека те целуна. Ще докажа любовта си и... хей, къде хукна?

Дафне побягнала.

Аполон бил бърз, но не колкото Дафне. Бил натоварен с лъка и лирата си, а освен това бил влюбен, поради което непрекъснато спирал да измисли ново хайку в нейна чест.

Накрая обаче Дафне започнала да се уморява. Стигнала до скала, която гледала към каньона. Аполон се покатерил зад нея. Дафне нямала къде да ходи. Оставали ѝ две възможности — да скочи право към смъртта или да се омъжи за Аполон. Като чула поезията му, решила да скочи.

В отчаянието си опитала нещо последно:

— Гея, защитнице на природата, чуй ме! Спаси ме от любовта на този бог!

Гея съжалила Дафне. Тъкмо когато Аполон скочил да прегърне наядата, Дафне се превърнала в лаврово дърво. Аполон осъзнал, че бил прегърнал дървесен ствол и че милвал ръце, станали клони.

— Красивата ми наяда — изплакал Аполон, — никога няма да те забравя. Ти си истинската ми любов и трябваше да станеш моя жена. Аз не успях да спечеля любовта ти, но от сега до края на времето ще бъдеш символ на победата. Листата ти ще украсяват главата ми и така ще поставя началото на нова мода!

Затова често ще видите картини на гърци и римляни с лаврови венци на главите. Аполон го направил да изглежда стилно. Лаврите станали символ на честта. Ако завладееш чужда страна, получаващ лаври! Ако се умориш и си спечелил достатъчно преди това, можеш да лежиш на стари лаври!

И всичко това само защото Аполон се похвалил със златния си лък.

Така Ерос се смеел последен, но Аполон принципно имал право да се хвали. Бил най-добрият стрелец и само една персона в целия свят

можела да се мери с него, вероятно дори го превъзхождала.

Това била сестра му, богиня Артемида. Ако ви се чете за нея, давайте, но момчета — бъдете внимателни. Артемида нямала чувство за хумор.

АРТЕМИДА НАСЪСКВА СВИНЯТА НА СМЪРТТА

Артемида не била изпитвала омраза към всички мъже на света. Само към повечето. С раждането си знаела, че момчетата преимуществено са гадни.

Разбира се, тя била изкарала седем месеца в утробата на майка си със своя близник. Толкова много време с Аполон можело наистина да създаде лошо впечатление за мъжкия пол.

Артемида се родила първа, вероятно защото нямала търпение да излезе. Веднага пораснала до размерите на шестгодишно момиче и огледала останалите богини, които се били събрали да помагат на Лето.

— Сега — казала Артемида — ще помогна на брат ми да се роди. Няма да е лесно. Сгрейте вода и донесете чаршафи. Аз ще изчистя.

И наистина Артемида помогнала на собствения си близник да се роди. Така занапред станала богиня на раждането, покровителка на новородените и на малките деца. Заедно с другата богиня на раждането Ейлетия. Сигурно работели на смени.

След като Аполон се появил и започнал да се хвали колко е велик, Артемида просто отстъпила назад и завъртяла очи.

— Винаги е такъв — споделила тя с Хестия, — седем месеца и утробата и не млъкна нито за миг.

— А ти, миличка? — усмихнала се дружелюбно Хестия. — Пееш ли, танцуваш ли?

— Не, естествено. Но си имам планове. Може ли да видя татко?

Хестия занесла младата Артемида до планината Олимп, където баща ѝ Зевс седял на трона си и слушал как боговете на вятъра изнасят седмичния си доклад за състоянието на облаците. Било толкова скучно, че Зевс се зарадвал да го разсеят.

— Я виж! — възкликнал той и прекъснал презентацията на Южния вятър за атмосферното налягане. — Това е Хестия... с някакво дете. Елате!

Хестия влязла в тронната зала, водейки Артемида за ръката.

— Господарю Зевс, това е новородената ти дъщеря Артемида. Ще дойдем по-късно, ако сте зает...

— Зает ли? — прокашлял се Зевс. — Не, времето е важно, разбира се, но ще трябва да почака!

Изпъдил боговете на вятъра и разперил ръце да прегърне Артемида.

— Ела при татко, миличката ми! Ела да те видя!

Артемида носела обикновен хитон — това е като риза, вързана за кръста. Имала гарвановочерна коса до раменете и поразително красиви сребристосиви очи. Казвам поразително, защото с тези очи Артемида можела да те убие, ако се ядоса.

Била на по-малко от ден, но вече изглеждала като ученичка. Ръстът ѝ надвишавал дори този на девет или десетгодишно момиче. Можела да стане шампионка по ученически баскетбол. Когато приближила трона, се усмихнала на Зевс така, че сърцето му се разтопило.

— Тати! — хвърлила се тя в ръцете му. — Обичам те, обичам те! Ти си най-страхотният баща на света!

Може и да не обичала мъжете, но знаела как да завърти баща си на малкия си пръст.

— Това вече е изненада — засмял се Зевс, — ти си най-милата богиня, която съм виждал. Кажи на татко си Зевс какво искаш като подарък за рождения си ден и то ще бъде твое. Обещавам, сладуранката ми.

— Всичко? — запърхала с клепки Артемида.

— Всичко! Кълна се в реката Стикс!

Вълшебната дума! Човек би помислил, че боговете ще внимават повече и няма да дават прибързани обещания в името на реката Стикс. Зевс така и не се научил на това. Сега трябвало да даде на Артемида каквото искала.

Някои момичета биха си пожелали пони, нов телефон или пари за шопинг с приятелки. Други — билет за концерт на първия ред на най-новата момчешка банда или среща с някой готин и известен, с Пърси Джаксън например.

Е, какво? Може да се случи.

Но Артемида не се интересувала от нищо подобно. Знаела какво иска. Може би заради майка си Лето, която страдала толкова много, докато роди, скитайки от остров на остров. Може би заради змията Питон, която едва не ги изяла преди раждането. Така или иначе, Артемида била неспокоен дух. Копнеела да обикаля света, да лови опасни същества. И нямала намерение да забременява. Видяла какво е причинило това на майка ѝ. С радост щяла да помага при ражданията, но не искала лично да минава през това.

— Остави ме да бъда девица завинаги, татко — казала Артемида и заровила пръст в брадата на Зевс. — Не желая да се омъжвам. Искам лък и стрели... не, забрави. Ако ти ми ги дадеш, може и да не са най-добрите. Ще отида при циклопите и ще ги накарам да ми направят оръжия. Трябват ми обаче последователки — нимфи. От океана, от реките, от гората. Защо не и смъртни девойчета. Момчетата, които искат да се присъединят към мен, стават мои приятелки, стига и те да са деви. Трябва да вземат решение, когато са на около девет години, преди момчетата да започнат да ги вълнуват, понеже след това ще се разсейват и няма да ми вършат работа. Да започнем с осемдесет последователи, какво ще кажеш? Ще видим как ще потръгнат нещата. Може да ловуват с мен, да почистват плячката, да се грижат за ловните ми кучета. Което ме подсеща, че ми трябва и ловни кучета.

Поела си дълбоко въздух.

— Искам също да мога да ловувам опасни животни навсякъде по света. Всички планини да бъдат посветени на мен, понеже там ще прекарвам по-голямата част от времето си, в дивото. Градове... не знам. Избери някой по-стар, който да е посветен на мен. Ще посещавам градовете само когато жените имат проблем с раждането или пък малките деца се нуждаят от защитник.

Усмихнала се на Зевс и го погледнала с големите си сребристи очи.

— Май е това.

Зевс премигнал, смаян. След това избухнал в смях.

— Метнала си се на татко си, не ще и дума! Мащабно мислиш!

Целунал Артемида по челото и я поставил на крака.

— Знаеш ли, заради деца като теб си струва да търпя гнева на Хера. Ще ти дам всичко каквото поискаш, миличка. Нещо повече, ще ти дам много градове. Мисля, че ще станеш страшно известна!

Зевс бил прав. Артемида била почитана от всякакви хора — бременни жени, малки деца и техните родители, млади девизи, които търсели защита от неприятни мъже, и, разбира се, всички ловци, които не били никак малко. Независимо дали си момче, или момиче, ако си ловец, Артемида е на твоя страна, стига да не унищожаваш дивото и да използваш това, което си убил. Тя обаче била още богиня на дивите животни, така че ако някой полудеел и избиел прекалено много животни без причина, Артемида щяла да му се яви и да го накаже.

След разговора със Зевс тя отишла да види циклопите, които работели в една от пещите на Хефест на остров Липара. Накарала ги да ѝ направят специален сребърен лък и колчан, пълен е омагьосани стрели от сребро и злато.

После посетила Пан, бога сатир на дивото. Взела най-добрите му диви кучета като ловни. Някои били черни, други бели, трети на петна като далматинци, но всички били свирепи. Тичали по-бързо от вятъра и всяко от тях било достатъчно силно, за да сдави дори лъв. Представете си какво можели да сторят като глутница.

След това Артемида събрала последователките си. Не било трудно. Много нимфи и смъртни момичета харесали идеята да живеят свободни наред дивото, без да ги е страх, че ще се омъжат. Вие сега сигурно си мислите:

— Но как! Аз искам да се омъжа някой ден!

Да, но в онези времена повечето момичета не избирали за кого да се омъжат. Баща ти казвал — омъжи се за онзи тип, дава най-богата зестра. Нямало значение дали е дебел, дърт, грозен и дали не мирише на старо сирене. Нямали са избор.

Последователките на Артемида не трябвало да се безпокоя за това. Никога не гледали през рамо, за да видят дали никой бог не е хлътнал по тях и не възнамерява да ги отвлече. Никой не закачал ловджийките на Артемида. Всеки, който направел опит да ги отвлече и дори да пофлиртува, получавал стрела от сребърния лък на Артемида.

Обикновено тя взимала около двацет последователки на лов. Не можеш да изненадаш плячката с осемдесет момичета. Останалите или ловували в други групи, или стояли в лагера да почистват плячката, да дерат кожата или да палят огън... или каквото там правят хората на къмпинг сред природата. Аз съм от Манхатън. Не знам нищо за тези неща.

В самото начало Артемида осъзнала, че ще ѝ се налага да пътува дълго и бързо — понякога дори по-бързо, отколкото една богиня можела пеш. Затова си взела колесница. Само че не знаела какви животни да я теглят. Конете били на Посейдон, при това опитомени. Артемида искала нещо диво и бързо.

Тогава един ден забелязала стадо елени.

Елени, мислите си вие. Колко вълнуващо.

В това стадо елени имало пет огромни кошути с размера на бикове, с копита и рога от чисто злато. Как Афродита е разбрала, че златото е чисто, а не само поръсено отгоре? Тя е богиня на дивите животни и можела да прецени.

Обърнала се към последователките си и прошепнала:

— Ще е страхотно, ако тези благородни елени теглят колесницата ми. Това ще е първият ни голям улов, дами!

Артемида по принцип не обичала да убива безобидни животни като елените. Предпочитала да наранява животни, които нападал хората — мечки, лъвове и гневни язовци. Знаела обаче начини да хваща животни, без да ги ранява. Сред последователките ѝ имало нимфа на име Бриромартис, която майсторяла толкова изкусни мрежи, че Артемида я направила богиня.

На мрежите. Може би днес играе баскетбол, не знам.

Бриромартис поставила примки и скрити капани. Подир това последователките на Артемида вдигнали шум. Както се и надявали, повечето елени избягали, но големите кошути със златни рога застанали в посока на врага, за да спасят стадото си.

Четири скочили в мрежите и били хванати, но най-умната от петте се обърнала в последния момент и избягала на сигурно място.

— Господарке — попитала Бриромартис, — да я хванем ли?

— Не — усмихнала се Артемида, — четири елена стигат за колесницата. Последната спечели свободата си. Тя е умна кошута! От днес нататък ще има моята благословия. Забранявам на всички ловци да я нараняват.

Късметлийската кошута живяла дълго време и се прочула в местност в Гърция, наречена Керинейска. Затова я наричали Керинейска кошута. По-късно наредили на Херкулес да я хване, но това е друга история.

Сега Артемида вече имала всичко, което ѝ трябвало — оръжия, последователки, ловни кучета и колесница, теглена от вълшебни кошути с рога от четиринайсет карата. Богинята прекарвала свободното си време, като обикаляла планините, ловувала чудовища и наказвала всеки, който бил ненужно жесток с животните или пък не уважавал дивото. От време на време се показвала в градовете да види как са децата, да помогне на майките да родят и да подбере Ловджийки сред младите момичета.

В някои отношения тя много приличала на брат си Аполон. И двамата били много добри стрелци. Артемида пазела младите девизи, Аполон — младите момчета. И двамата имали лечителски сили. И двамата можели да наказват богохулстващите човеци със смъртоносна стрела или ужасна чума. По-късно Артемида станала богиня на луната, поемайки тази роля от титанката Селена, по същия начин, по който Аполон наследил Хелиос, титана на слънцето. Някога ще видите Артемида с емблема на полумесец на челото, което означава или че е богиня на луната, или че има залепен бумеранг на главата.

Да изберем първия вариант, а?

В други отношения Артемида била съвсем различна от брат си. Аполон ухаждал всички. Афродита не се занимавала с глупости. Любовта изобщо не ѝ влияела.

Брат ѝ Аполон обичал да твори музика. Артемида предпочитала песента на щурците през нощта, пукота на лагерния огън, бухането на совите, ромона на реките. На Аполон му харесвало да привлича вниманието на останалите. Артемида си умираше да се крие наскрив дивото, сама с последователките си.

Символите ѝ? Няма с какво да ви изненадам — лък, елен, понякога полумесец.

Може би си мислите, че само жените са я почитали, но всъщност уважавали я и мъжете. Спартанците се молили на нея за добър улов, успех в стрелбата и какво ли още не. Ето и нещо гадно — за да я почетат, те връзвали младо момче за олтара ѝ, след което го бичували, докато то не потънело в кръв. Защо са смятали, че това ще зарадва Артемида, не знам. Но мисля, вече ви споменах, че спартанците са изроди.

Другите гърци принасяли в нейна жертва кози и дори кучета.

Да, прави сте. Артемида е обичала кучета. Защо са ги убивали в нейна чест, нямам представа. Надявам се да им е пратила някоя чума вместо благодарности.

Почитали я в цяла Гърция, но най-големият ѝ храм бил в Ефес, в Мала Азия (а не в Малайзия). Амазонките основали храма, което си било логично. Раса от жени воители? Артемида била подходяща за богиня.

Наистина тя се занимавала основно с лов, но когато трябвало, била отличен воин. Например Артемида била тази, която свалила близнаците гиганти Алодай, когато нападнали планината Олимп и натрупали планини, за да я завладеят.

Ето как станало. След като богът на войната Арес се измъкнал от бронзовата делва, братята гиганти започнали да се хвалят, че ще завладеят Олимп и ще направят боговете свои роби. Ефиалт искал Хера за жена. На Отис му се е доцяло Артемида да се омъжи за него. Когато Артемида разбрала това, тя само казала:

— Подписаха си смъртната присъда.

Сигурно е можела да ги победи от разстояние с лъка си, но предпочела да приближи и да види болката, изписана на лицата им.

Спуснала се по планината и ги покрила със стрели, улучвайки ги в краката, ръцете и други, по-чувствителни места. Близнаците се опитали да я прободат с огромните си копия, но тя била прекалено бърза.

Накрая минала между тях. Те замахнали да я понижат, но тя се измъкнала в последната секунда и гигантите се намушкали взаимно, след което скоростижно починали. Така проблемът се решил и влязъл в класацията на най-смешните битки на Олимп.

През повечето време обаче Артемида оставяла дивите животни да убиват за нея.

Веднъж цар Ойней, владетел на гръцкия град Калидон, забравил да принесе жертва на Артемида по време на жътва. Калидонците трябвало да дадат първите плодове на труда си на боговете. Излели зехтин за Атина. Изгорили жито за Деметра. Сервирали рибени хапки в сос тартар за Посейдон.

Но забравили Артемида. Тя искала няколко ябълки от лехите. Дори лимони щели да свършат работа. Но олтарът ѝ останал празен.

— Така ли — изръмжала тя под носа си, — като не щете мира, на ви секира.

И призовала най-ужасната свиня в историята на свинете.

Глиганът бил с размерите на носорог. Очите му били кървавочервени и пламтели зловещо. Кожата му била дебела и здрава като стомана, четината — настръхнала като шипове, така че дори само да те докоснел, щял да те направи на юфка. Устата му бълвала мълнии и киселинни облаци и сушала всичко по пътя си, а острите му като бръснач бивни... ако си се намирал достатъчно наблизко, си щял да бъдеш накълцан на салатата.

Накратко, той бил Свинята на Смъртта. Артемида го пуснала из полята на Калидония, където изкоренил посевите, стъпкал насажденията и избил всички животни, селяни и войници, проявили неблагоприятното да го нападнат.

По това време цар Ойней съжалил, че не бил заделил няколко ябълки за Артемида. Обърнал се към сина си Мелеагър и казал:

— Ти си най-добрият ловец в царството, синко! Какво да правим?

— Трябва да идем да заловим глигана! — отвърнал Мелеагър. — Артемида е богиня на лова, нали така? Едничкият начин да ни прости е, ако организираме най-големия лов в историята на страната. Ако победим глигана със сила и смелост, тя със сигурност ще ни прости!

— Или ще се ядоса още повече — намръщил се цар Ойней, — а и не можеш да убиеш чудовището сам!

— Не сам — съгласил се Мелеагър, — ще призова най-добрите ловци в Гърция!

Царят разпространил новините и предложил награди. Скоро ловци от целия свят дошли в Калидон. Открили първия и, надявали се, последния годишен лов на калидонския глиган.

Артемида не ги улеснила. Един пич на име Мопс се славел като най-добрия копиеносец на Гърция. Но когато хвърлил копието си със сила, достатъчна да пропука бронзов щит, Артемида направила така, че върхът му да падне по средата на полето. Така копието, вече обикновен прът, просто отскочило от глигана.

Друг ловец на име Анкей му се присмял.

— Така не може да победиш Свинята на Смъртта! Гледай и се учи!

Вдигнал двуострата си брадва.

— Сега ще видиш как се бие един истински мъж! Прасето на онази момичешка богиня не може да се мери с мен!

Нападнал е вдигната брадва, а глиганът го промушил, където не трябва. Това бил и краят на великия ловец Анкей.

Накрая принц Мелеагър лично убил глигана с помощта на приятелите си. Това било смело, но Артемида още не била доволна. Изпълнила сърцата на останалите ловци със завист. Мелеагър одрал глигана и окачил кожата му в двореца като награда за лова. Но избухнала битка за това кой заслужавал наградата за убийството.

Битката прераснала в гражданска война. Стотици умрели само защото царят бил забравил да даде ябълки на Артемида. Ойней, това са само дванайсет богове! Следващия път си направи списък.

Така е. Забравиш ли за жертвоприношението, Артемида може да те убие. Но ако искаш да умреш гадно, нахлуй в личното ѝ пространство.

Ловец на име Актеон направил тази груба грешка. Странното било, че той наистина уважавал Артемида. Принасял ѝ жертви през цялото време и искал да бъде добър ловец. Бил трениран и обучен лично от Хирон, известния кентавър, подготвил всички известни герои на Гърция. Като мен, ахахаха.

Актеон имал глутница от петдесет кучета. Докато се учел на героизъм в пещерата на Хирон, ловувал с кучетата си опасни същества и носел бекон от диво прасе.

Една нощ замръкнал в планините, уморен от тежкия ден, преминал в лов. Легнал да спи на една скала, гледаща към езеро, образувало се край водопада. Кучетата се свили в долината зад него. Завил се през глава и заспал, но се събудил от гласове.

Актеон потъркал очи и се разсънил. Погледнал надолу към езерото и помислил, че сънува. Група красиви момичета се къпели под водопада без дрехи. Най-красивата приличала на статуите на Артемида, които Актеон бил виждал в храмовете. Била висока, с тъмна коса и бляскави сребърни очи. Кръвта на Актеон кипнала, като я видял как се къпе.

Ако бил изпълзял тихо и кротко, вероятно всичко щяло да бъде наред. Артемида не знаела, че е там. Актеон можел да се измъкне и

като един голям късметлия да доживее дълбока старост с тайната си. В смисъл че не я бил шпионирал и нямал такова намерение.

Но, естествено, оплескал нещата. Продължил да зяпа. Влюбил се в Артемида. Решил, че трябва да се ожени за нея.

Знаел, че е вечна девица, разбира се. Но тя все още не го била видяла!

Уважавал я. Принасял ѝ жертви. Обичал лова и животните. Имали толкова много общи неща. Защо не бил помислил за това по-рано?

Изскочил от скривалището си и извикал:

— Простете, господарке!

Последователките на Артемида изпищели и изтичали до брега за дрехите и лъковете си. Артемида присвила очи. Не опитала да се прикрие. Отишла до Актеон, като вървяла по водата.

— Ти пък кой си? — попитала тя.

— Актеон, господарке. Аз съм голям ловец и винаги съм ви почитал!

— Сериозно? — Артемида не звучала особено впечатлена. — Но ме шпионираш, докато се къпя?

— Това бе инцидент — Актеон усетил как кожата го засърбява, все едно има бълхи. Вече не се чувствал толкова уверен, но било твърде късно да отстъпи. — Красотата ви ме вдъхнови да говоря! Трябва да ви имам! Омъжете се за мен!

Артемида килнала глава, а сребрист ореол покрил цялото ѝ тяло.

— Да ме имаш ли? — попитала тя. — Че аз да не съм ти плячка?

— Не, господарке.

— Смяташ себе си за ловеца, а мен за трофея, който да свалиш с кучетата си.

— Не, но...

— Нека те просветля, Актеон — рекла богинята, — аз съм ловецът. Винаги. Жертвата си ти. Никой мъж, който ме е виждал гола, не е останал жив. И това няма да се промени.

Болка пронизала тялото на Актеон. Точно над очите челото му се разцепило и от него изскочили тежки рога. Пръстите му се сплели в копита. Гърбът му се извил и издължил, краката му се стеснили. Ботушите му се свили и втвърдили в копита.

Скоро станал красив елен.

Артемида подсвирнала. Глутницата от петдесет кучета на Актеон се събудила от сън. Не надушвали господаря си, но елена... ах, еленът! Голямото животно ухаело прекрасно. Актеон опитал да заповяда на кучетата си да седнат, ала нямал глас. Те не го познали. Той хукнал да бяга като истински елен, ала кучетата били прекалено бързи.

Разкъсали господаря си на части. Когато приключили, потърсили Актеон, но така и не го намерили. Лаели, скимтели и били тъжни, но накрая се върнали в пещерата на Хирон. Той видял парчетата от дрехите му в устата им и кръвта по козината им, затова се сетил какво е станало. Бил предупредил малкото глупаче да не се забърква с Артемида. За да успокои кучетата, направил чучело на Актеон от старите дрехи на ловеца, нещо като плашило, така че кучетата да мислят, че господарят им е все още наоколо.

Това било мило от страна на Хирон, но се чудя дали няма чучело на Пърси Джаксън, скрито някъде в гардероба за спешни случаи. Не съм и сигурен, че искам да знам.

Този не бил единственият случай, когато момче виждало Артемида да се къпе. Следващият път това направило момче на име Сиприот. То се разхождало и се озовало на грешното място в грешния момент.

Когато Сиприот видял голата богиня, извикал от изненада, но бил само момче. Не желал да се жени за нея. Паднал на колене и помолил за милост.

— Моля ви, господарке — изхленчил той, — не исках. Не ме превръщайте в елен и не насъсквайте кучетата ми срещу мен.

На Артемида не ѝ станало приятно. Все пак била покровителка на малките деца.

— Хубаво, Сиприот — казала тя, — но има проблем. Никой мъж не може да ме види гола и да оцелее.

— Но... но...

— Тъй като си мъж, трябва да те убия. Но ако не беше мъж, разбира се...

Сиприот премигнал.

— Искате да кажете...

— Да умреш ли предпочиташ, или да ти сменят пола?

Не може да се нарече голям избор. На Сиприот не му се умираше, затова станал момиче, което заживяло щастливо с ловджийките на

Артемида.

Странно ли ти се вижда? Нататък става още повече.

Една от девойките на Артемида, Калисто, хванала окото на Зевс. Последователките ѝ били забранени за ухажване, разбира се, но говорим за Зевс, а и Калисто била суперготина.

Тя била и любимка на Артемида. Приличали си много — силни и здрави, и не се интересували от момчета. Станали най-добри приятелки веднага щом Калисто се присъединила към Лова. Като всички ловджийки, Калисто се била заклела да остане дева завинаги.

Зевс обаче имал други планове.

Един ден погледнал надолу от Олимп и видял Калисто сама на сечището да се препича на слънце.

— Сега е моментът — казал си той, — трябва да измисля как да я приближа така, че да не избяга. Бързичка е, да му се не види. Хмм...

Зевс се превъплътил в Артемида.

Знам, долен ход. Той обаче нямал срама, когато трябвало да хване някоя жена, казвал съм ви го. Затова се престорил на собствената си дъщеря.

Мнимата Артемида излязла на сечището.

— Хей, Калисто, какво си правиш?

— Господарке! — скочила на крака Калисто. — Почивах си.

— Мога ли да се присъединя? — попитала мнимата Артемида.

Калисто усетила нещо странно в погледа на богинята, но казала:

— Ами да, разбира се.

Преобразеният Зевс се приближил и взел ръката на Калисто.

— Да знаеш, че си много красива!

Целунал я. Не говоря приятелски. Калисто помъчила да се отскубне, но Зевс я задържал. Бил по-силният.

— Господарке — извикала Калисто, — какво правите?

Зевс приел истинския си вид и Калисто изпищяла още по-силно.

— Е, сега — казал небесният бог — няма какво да разправяш на Артемида. Това ще е нашата малка тайна!

Така Зевс отново се проявил като гадняр. Да, знам, ще ме чуе и ще полудее. Няма да е първият път, когато си навличам буреносния му гняв. Но казвам нещата както ги виждам.

Ако истинската Артемида е била наоколо, щяла да дойде и да помогне на Калисто. Но уви, Калисто била сама. Зевс постигнал

каквото искал.

След това била прекалено засрамена да каже нещо. Страхувала се, че вината била нейна. Но да знаете, че никога не е така. Нападне ли ви насилник, вината винаги е негова и трябва да кажете на някого.

Калисто, уви, задържала тайната, доколкото можела. Правела се, че нищо не се е случило, но... забременяла, а това нямало как да се скрие. След няколко месеца Артемида и групата отишли да плуват. Всички скочили в езерото, освен Калисто.

— Какво не е наред — попитала Артемида. — Влизай!

Калисто се изчервила. Поставила ръце на корема си, който бил започнал да се подува. Не свалила дрехите, тъй като я било страх, че Артемида ще забележи. Но тя и бездруго било забелязала и разбрала защо Калисто се държи настрана. Сърцето ѝ потънало в петите.

— Как можа, Калисто? — попитала тя. — Точно ти да нарушиш клетвата!

— Не исках — отвърнала Калисто и по бузата ѝ потекла сълза.

— Кой беше? — настояла Артемида. — Красив воин? Сладкодумен герой? Брат ми Аполон? Кажете ми, че не е той!

— Бяхте вие! — завила Калисто.

— Я пак? — погледнала я Артемида.

Калисто ѝ разказала историята за това как Зевс ѝ се бил явил с нейния облик.

Богинята пламнала от яд. Искала да удуши баща си, но не можеш да направиш много, когато той е цар на вселената. Погледнала Калисто и поклатила глава със съжаление.

— Беше моята любимка — казала Артемида, — да беше дошла при мен, щях да помогна. Щях да ти намеря богат и красив съпруг и да те оставя в град по твое желание. Щях да ти позволя да напуснеш Лова с чест. Да си идеш с мир. Не е твоя вината, че Зевс те е похитил.

— Но аз не исках да те загубя — заплакала Калисто. — Исках да остана!

Сърцето на Артемида се късало, но тя не желала да покаже как се чувства. Имала си правила. Не можела да позволи те да се нарушават. Дори от най-добрата ѝ приятелка.

— Калисто, грехът ти е, че скри това от мен. Обезчести мен и сестрите си от Лова, като ме излъга. Оскверни компанията на девите с това, че ти самата вече не си такава. Не мога да простя.

— Но... но... Артемида!

— Стига! — Артемида посочила Калисто и младата дама се променила. Пораснала. Крайниците ѝ станали по-къси и дебели. Дрехите, в които криела състоянието си, се превърнали в дебела кафява козина.

Калисто се преобразила в кафява мечка. Когато отворила уста, само рев излязъл от гърлото ѝ.

— Върви си — казала Артемида и опитала да не плаче, — новият ти облик ще ти напомня, че не можеш да останеш в обсега на погледа ми. Видя ли те отново, ще те убия. ВЪРВИ СИ!

Калисто се загътрила през дърветата. Родила син на име Аркас, който се върнал в света на смъртните и станал цар. Но скоро след това горката Калисто била убита от ловци.

На Зевс му станало съвестно и превърнал Калисто в съзвездието Голяма мечка, като че това можело да я компенсира, заедно бил съсипал живота ѝ.

Странното е, че след Калисто двамата най-добри приятели на Артемида били момчета. Не знам защо. Може би е преценила, че не могат да я наранят по-лошо от Калисто, или че ако решат да го направят, поне нямало да я изненадат. Все пак момчетата били гадни. А може би опитвала да докаже, че няма да отстъпи от клетвата си на ловджийка, дори и заради най-интересното момче, на което можела да попадне.

Първият ѝ приятел бил Орион, който имал тъмно минало. Първо, бил гигант. Но бил нисък за такъв, може би два метра и десет, и почти можел да мине за смъртен. Дълго време работил като придворен ловец за царя на Хиос. Но после се забъркал с дъщеря му. Когато царят разбрал, ослепил Орион с нажежено желязо, а после го прогонил от царството си.

Орион обикалял Гърция, докато не попаднал на Хефест, бога на ковачите. Разказал му трагичната си история. Гигантът звучал така, сякаш съжалявал, и затова Хефест, който знаел много за това колко е важно да получиш втори шанс, му направил механични очи, с които да вижда отново.

Орион отишъл в Делос, където се срещнал с Артемида. Тя решила, че той е симпатичен. Не криел миналото си. Бил невероятен ловец. Годиците слепота били изострили останалите му сетива, а

механичните му очи му давали суперсили да вижда нощем и да се прицелва. Станал първият мъж, присъединил се към Лова.

Не знам какво са си помислили останалите за това. Ловджийките никога не били надминавани досега. Орион обаче не опитал нищо странно. Държал се на разстояние от момичетата, докато се къпели. Помагал в работата като останалите. Скоро се оказал най-добрият приятел на Артемида.

Единственият проблем — ловувал прекалено добре. Един ден излязъл сам и се увлякъл. Убил шестнайсет мечки, дванайсет лъва и няколко чудовища, за които дори не намерил име. След това започнал да стреля по безобидни животни — елени, зайци, катерици, птици, коали. Вероятно просто превъртял, а може би Аполон го бил подлудил, понеже не му харесвало, че прекарвал много време със сестра му.

Така или иначе, Орион натрупал камара мъртви коали около себе си. Измацал лицето си с катерича кръв, поставил листа на косата си и се разкрещял:

— Ще избия всички животни на земята! Всичките! Мрете, космати гадове!

Това не пасвало на имиджа на Ловджийките и не зарадвало Гея, Майката земя. Орион се дерял толкова силно, че привлякъл вниманието ѝ. Макар да спяла, Гея промърморила:

— Още ли ти се убива, мръсноко? Пробвай с това!

Изад Орион зейнала бездна и оттам изпъзлял огромен скорпион. Гигантът се обърнал и получил отровно жило в гърдите си. Това бил краят на Орион. Артемида го потърсила и намерила студеното му, бездиханно тяло обкръжено — по някаква причина — от хиляди мъртви животинки. Така сърцето ѝ било разбито отново. Този път Артемида създавала съзвездие и поставила Орион там. Наблизо бил скорпионът и така историята му станала вечна.

Предполагам, че поуката е да не убивате зайци, катерички и коали. Те нищо не са ти направили, а и имат голям скорпион за другарче.

Последният приятел на Артемида бил принц на име Хиполит. Той бил чаровен и красив, но не се интересувал от романтика. Просто обичал да ловува. С една дума, за Артемида бил идеален. Тя го приела в Лова, което някои от последователките ѝ трудно понесли. Бил твърде хубав, за да е истински.

Бил обаче и съвсем примерен. Спазил клетвите си и никога не заглеждал момичетата.

Не на всекиго обаче това се понавило. Афродита, богинята на любовта, побесняла горе на Олимп.

— Майтапиш ли се? — завила тя. — Такъв хубавец, заобиколен с осемдесет красавици, а не се интересува! Това е обидно! Няма да я бъде!

Следващият път, когато Хиполит посетил баща си, цар Тезей — за него съществува отделна история, — се скарали жестоко. Таткото искал Хиполит да се ожени, за да има деца, да запази името на рода, когато стане цар и прочее.

— Не! — отвърнал Хиполит. — Държа да остана с Артемида и да ловувам!

— Като я обичаш толкова, защо не се ожениш за нея! — изревал Тезей.

— Тя е богиня дева, татко! Никога не ме слушаш!

Спорът се разгорещил, тъй като горе от Олимп богиня Афродита нажежавала страстите. Тя била наистина богиня на любовта, но между нея и омразата няма голяма разлика. Скоро и двамата изгубили самоконтрол и се сбили.

Знам какво е.

Накрая Тезей изтеглил меча си и убил сина си.

Опа.

Естествено, царя го досрамяло. Поставил тялото на принца в царската гробница и се оттеглил да си тъгува. Междувременно Артемида научила за станалото и изтичала до гробницата.

Заплакала от яд и взела тялото на Хиполит.

— Не! Не, не и не! Няма да изгубя още един от приятелите си! Няма!

Отлетяла от града с тялото на Хиполит. Претърсила цяла Гърция, докато не намерила най-добрия лечител. Това бил Асклепий, синът на бога на лечителите Аполон, още по-добър и от баща си. Вероятно защото прекарвал времето си да лекува, докато Аполон изнасял концерти в парка и флиртувал.

— Здравей, лельо! — казал Асклепий. — Радвам се да те видя!

Артемида оставила тялото на Хиполит в краката му.

— Асклепий, моля те да изцериш Хиполит! Нямам такива сили.

— Хмм — казал Асклепий, — какво му е?

— Мъртъв е — отвърнала Артемида.

— Това е сериозно и почти винаги фатално. Но ще видя какво мога да направя.

Асклепий смесил няколко билки, приготвил отвара и я изсипал в гърлото на принца, който се събудил.

— Слава на Мойрите! — извикала Артемида. — Асклепий, ти си номер едно!

— Няма проблем.

Всъщност имало проблем. Афродита се оплакала на Зевс, понеже не умеела да губи. После и Хадес се ожалил. Не можело Асклепий да връща мъртвите към живот. Пълен хаос щял да настъпи и в света на смъртните, и в този на мъртвите! Зевс се съгласил и убил Асклепий с гръм. Затова днес не може да идете на доктор и да го помолите да възкреси мъртвите ви роднини. Зевс забранил на медицината да напредва толкова.

Що се отнася до Хиполит, Артемида направила така, че той да живее в безопасност. Отвела го до Италия, където той станал жрец в едно от светилищата ѝ. Доживял до дълбока старост.

След това Артемида решила да не се сближава с другите си последователи. Твърде опасно било. За тях. И не канела повече мъже в Лова.

Аз нямам проблем с това. Харесвам Артемида, природата не чак толкова. И не обичам да ловувам. Падам си по момичета, но на гаджето ми няма да му се понрави да се въртя с осемдесет красиви жени в гората.

Малко ревнива си пада.

ХЕРМЕС КРАДЕ ГОВЕДА

По-лесно ще ми е да ви кажа на какво Хермес не е бил бог. Доста неща е наглеждал.

Бил бог на пътешествениците и затова покровителствал всички, хванали пътя. Това включва търговци, вестоносци, пратеници, посланици, пътуващи артисти, животновъди, които откарват добитъка си на пазара. Също бандити, крадци, дрифтъри и досадни къмпингари, които се носят с каравани на юг през зимата.

Освен това Хермес превеждал мъртвите до Подземното царство. Бил личният пощальон на Зевс и разносял съобщенията на шефа си за една нощ по цялото земно кълбо. Бил още бог на — поемете си дълбоко въздух — търговията, езиците, кражбите, чийзбургерите, измамите, ораторството, пировете, гостоприемството, кучетата пазачи, поличбите, гимнастиката, атлетичните състезания, чийзбургерите, чийзбургерите и гадаенето на зарове.

Включих чийзбургерите, за да видя дали внимавате. Освен това съм гладен.

Така Хермес на практика се оказал бог на всичко, което човек можел да срещне по пътя, добро или лошо. Затова преди път е добре да се молите Хермес да бъде в добро настроение, иначе има риск да преспите на летището или да спукате гума. И понеже всички в Древна Гърция трябвало да пътуват, Хермес бил важен и уважаван. Трудно е да повярваш, че бил роден в пещера и че бил арестуван на възраст дванайсет часа.

Майка му Мая се постарала да го предпази от пакости. Тя била титан и дъщеря на Атлас. Когато забременяла с бебето на Зевс (ставайки гадже №458 — някой следи ли?), опитала да се защити, така че да не приключи като повечето му приятелки — прокълнатата и преследвана от Хера.

Мая се скрила в пещера в планината Силеня в Централна Гърция и там родила малкия сладък Хермес. Установила, че бебето е бог. Трябвало да внимава. С бебетата богове никога не знаеш кога могат да

скочат да потанцуват, да попеят или да пострелят по хората. Била чула разказите на Лето.

Мая погалила бебето Хермес и го повила здраво, така че да не мърда и да не прави пакости. Поставила го в плетена кошница вместо люлка и запяла приспивна песен за различните богове и любимите им животни, понеже дори тогава бебешките песни били за селски работи. Затова му пяла за кучетата на Артемида, конете на Посейдон и кравите на Аполон — най-дебелите и вкусни на света. Скоро Хермес заспал сладичко. Мая се проснала на леглото и потънала в сън, понеже раждането било трудно.

Бързо след като Хермес чул майка си да хърка, отворил очи. Младият бог опитал да се освободи от здраво пристегнатите пелени.

— Сериозно? — казал той. — Роден съм преди половин час и вече съм в усмирителна риза? Мама явно ми няма доверие. Умница ми е тя.

Измъкнал се и скочил от креватчето си. Още приличал на новородено, но само защото не искал да порасне. Преценил, че като бебе можел да се измъкне от ситуации, в които другите деца биха загазили. Протегнал се, скокнал няколко пъти и загащил пелени.

— Огладнях от тия кравешки песни — отсякъл той, — преяла ми се е телешка пържолка!

Измъкнал се от пещерата и решил, че няма да е трудно да намери говедата на Аполон. Направил няколко крачки, след което се препънал в нещо твърдо.

— Ох! — Хермес коленичил и видял, че е намерил костенурка.

— Здравей, приятелче! — казал Хермес. — Ти си първото животно, на което попадам! Може да те направя свещено. Това ще ти хареса ли?

Костенурката го загледала.

— Хубава черупка си имаш — Хермес почукал по гърба на костенурката с кокалчета, — пъстра и здрава. Хайде да дойдеш с мен в пещерата да я огледам по-добре. Няма да те нараня!

Хермес бил яко бебе. Всъщност по принцип бил як. Взел костенурката и я прибрал в пещерата. Докато оглеждал черупката, му хрумнало нещо. Спомнил си как ехото, докато майка му пеела в пещерата, ставало по-силно и плътно. Това му било харесало.

Черупката на костенурката можела да послужи за същата цел, нещо като миниатюрна пещера. Но трябвало да извади костенурката от там.

— Помниш ли като ти казах, че няма да те нараня? — по-питал Хермес. — Излъгах.

Предстои нещо гнусно. Хермес отрязал главата и краката на костенурката, а останалото изтъркал със супената лъжица на майка си. Съжалявам, гадно е. Тогава хората убивали животни през цялото време — за храна, за кожа, заради черупката или за каквото им скимне. Затова приятелката ми Пайпър е вегетарианка.

След като приключил с кухата черупка, Хермес духнал в нея. Ехото било добро, но това не му вършело работа. Навън бил чул как совите, щурците, жабите и още няколко животни надават различни звуци едновременно. Хермес искал нещо подобно — многозвучие. Над огъня забелязал да висят дълги овчи сухожилия, които Мая била поставила да се сушат за плетене или нещо подобно.

— Хмм — помислил си Хермес.

Опънал едното сухожилие между крака и ръката си. Дръпнал с една ръка и импровизираната струна завибрирала. Колкото по-здрово била опъната, толкова по-висок звукът.

— О, да — казал си той, — това ще проработи.

Погледнал майка си, за да е сигурен, че още спи. След това се хванал на работа. От стана на майка си взел две дървени шпилки и ги прекарал през черупката, така че излезли от дупката за врата като рога. След това вързал трета за върха между рогата, така че приличали на футболна врата. Прекарал няколко сухожилия от врата към основата на костенурката. След това опънал струните така, че да произвеждат различни тонове. Когато прокара пръсти по тях, се получил невероятен звук. Хермес изобретил първия струнен инструмент и го нарекъл лира. Защо? Нямам представа.

След още няколко часа сигурно щял да измисли акустичната китара, баса и синтезатора, но бил наистина огладнял. Скрил новата си лира в завивката и тръгнал да търси къде са вкусните крави.

Изкачил се на върха на планината Силена — за такова здраво бебе това било нищо работа — и огледал цяла Гърция, заслушан внимателно. Аполон криел кравите си през нощта в тайна долчинка в Пирея. Това е на около петстотин километра от Силена, но Хермес имал добър слух и за нула време чул едно далечно:

— Муу!

— Шшт — отговорила друга крава, — крием се!

— Извинявай — отвърнала първата крава.

— Ха! — ухилил се Хермес от върха на планината. — Пипнах ви!

Петстотин километра не били проблем за Хермес — пробягал ги за около час. Сигурно е изглеждал много странно — новородено бебе, което търчи из Гърция с ръце, все още покрити с костенурска кръв. За щастие, било нощем и никой не го видял.

Когато стигнал тайната долчинка, на Хермес му потекли слюнки при вида на дебелите здрави кравички, които си пасели високата трева, поникнала в основата на планината и по песъчливите брегове на Средиземно море.

— Няма да бъда алчен — казал си, — ще взема само около петдесет.

Не можел просто да прибере 50 крави в торбата и да се изниже. А вземел ли да ги подкара, Аполон щял лесно да види следите.

Хермес се загледал в плажа и забелязал там миртови дръвчета. Без да знае какво точно прави, отчупил няколко клончета от тях и си спомнил, че люлката му в пещерата на Мая представлявала кошница. Затова преплел клоните в големи гребла. Увил ги около краката си и създал първите снегоходки, което е невероятно, тъй като в Гърция не вали сняг.

Хермес направил няколко крачки в тревата из пясъка. Приспособлението му оставило странни, широки следи, които замаскирали размера на краката му.

„Страхотно — помислил си той. — Прикрих се. Що се отнася до кравите...“

Разходил се из долчинката в новите си обувки. Избрал петдесет от най-дебелите и сочни крави в стадото и ги отделил от останалите. Подкарал ги настрани по плажа. Щом стигнали до пясъка, Хермес щракнал с пръсти и подсвирнал, за да привлече вниманието на кравите. Когато и петдесетте се обърнали с опашки към океана, казал:

— Добре, момчета и момичета. Сега назад. Назад!

Опитвали ли сте да подкарате крави назад? Не е лесно!

Хермес не ги изпускал от поглед, подсвирквал и надавал звуци като от рода на БИ-БИИП!, докато махал с ръце и напредвал към

водата. Говедата стигнали приборя. Там Хермес ги обърнал на юг и ги откарал на няколкостотин метра през вълните, преди отново да ги изведе на сушата. Когато погледнал назад, се насладил на собствения си номер.

Изглеждало така, сякаш петдесет крави са излезли от морето и са се присъединили към главното стадо. Никой не можел да каже къде са отишли липсващите крави. Хермес не бил оставил следи, които да могат да отведат до него.

След това повел кравите на юг към полята на Гърция.

По това време било станало полунощ, затова Хермес преценил, че няма да го видят. Уви, един стар земеделец на име Батус бил излязъл да си нагледа лозята. Вероятно е страдал от безсъние, а може би по принцип си ходел при гроздето нощем, но когато видял бебето с петдесет крави, се ококорил.

— Какво? — ахнал той. — Но как?

— Какво става? — наложил си да се усмихне Хермес и се запитал дали да не убие стареца. Не искал свидетели. Хермес обаче бил крадец, а не убиец. Пък и вече ръцете му били изцапани с кръвта на невинна костенурка.

— Извеждам кравите на разходка. Как се казваш, дядо?

— Батус.

Батус не вярвал, че разговаря с бебе. Може би още сънувал в леглото си.

— Е, Батус — казал Хермес, — ще се радвам, ако забравиш, че си ме виждал. Ако някой пита, не съм минавал от тук. Ако направиш това, което ти казвам, ще получиш благословия от планината Олимп. Става ли?

— Ами... да.

— Супер. Хей, това нож ли е в колана ти? Може ли да го заема?

Батус дал лозарския си нож, а Хермес продължил с кравите напред.

Накрая Хермес намерил хубава пещера, в която можел да скрие откраднатите крави. Прибрал четирийсет и осем от тях, за да си ги изяде по-късно. А може би, за да ги продаде на черния пазар. Още не бил решил. След това използвал ножа на стареца, за да заколи последните две.

Поредната зловеща гледка — бебе бог с нож, колецо крави, — но Хермес не бил гнуслив. Направил си огън и пожертвал най-хубавите парчета за боговете на Олимп, сред които, естествено, почел и себе си. След това опекъл още месо и се наял както си трябва с говеждо.

— Това беше добро — оригинал се доволен Хермес, — но става късно. Или рано, не знам. По-добре да се прибирам.

Умил се в близкия поток, понеже не вярвал, че майка му ще се зарадва да види новороденото си бебе покрито с кръв. После взел няколко кравешки кости, направил ги на свирки и ги вързал в единия край, за да образуват V, през което да свири и на двете — тъй като само на една свирка му било скучно. Прибрал се вкъщи с пълно коремче, свирейки тихичко на двойната флейта, за да остане буден. Върнал се в пещерата на Мая призори, свил се в люлката си и скрил свирката под завивките при лирата. След това заспал. Дори за бебе бог, това била дълга нощ.

На следващата сутрин Аполон отлетял до Пирея, за да преброи кравите си. Винаги обичал да започва деня си, наслаждавайки се на добитъка си.

Когато осъзнал, че петдесет от животните му липсват, се ужасил и започнал да крещи.

— Хей, крави! Кравички! Хеей!

Намерил следите от краката, излизащи от морето, сякаш говедата му били отишли да поплуват, а после са се върнали, но в това нямало смисъл. Видял и големи, но плитки следи в пясъка, като че ли много мършав човек с огромни крака се е разхождал, но и в това нямало смисъл.

Аполон търсил стадото си цяла сутрин, докато накрая не попаднал на стария селянин Батус, който още подрязвал лозята си. Не могъл да заспи, след като видял говорещото бебе.

— Старче! — извикал Аполон. — Да си виждал петдесет крави да минават насам! Водени може би от много лек гигант е големи обувки?

Батус направил гримаса. Не умеел да лъже. Аполон веднага разбрал, че селянинът се мъчи да скрие нещо.

— Бих искал да добавя — рекъл Аполон, — че съм бог. Добра идея е да ми кажеш истината.

— Беше бебе — въздъхнал Батус.

— Какво? — намръщил се Аполон.

Батус му разказал историята, която се сторила на Аполон толкова странна, та решил, че е истина. Аполон знаел само за един новороден бог. Бил чул слухове, че титанката Мая била родила предната нощ в планината Силеня. (Аполон следял слуховете.) Не му се струвало вероятно новородено да открадне добитък от петстотин километра, но самият Аполон бил започнал да пее и да танцува веднага щом излязъл от утробата, затова не било невъзможно.

Отлетял до пещерата на Мая и събудил майката титан.

— Детето ти открадна моите крави! — казал той.

Мая потъркала очи. Погледнала бебето Хермес, което си стояло в люлката завито... макар коремчето му да било доста по-голямо и да имало сос от пържола по брадичката.

— Трябва да е било друго бебе — казала Мая, — той бе тук цяла нощ.

— Няма кой друг да е — изсумтял Аполон, — виж соса по брадата му. Кравите ми сигурно са някъде наоколо.

— Ами потърси ги — свила рамене Мая.

Аполон претърсил пещерата, под гърнета, зад стана, под завивките. Но, изненадващо, там нямало петдесет крави.

Накрая Аполон отишъл до люлката на бебето.

— Добре, хлапе, стига толкова. Къде са ми говедата.

Хермес отворил очи и се опитал да изглежда колкото се може по-сладък.

— Гу-гу?

— Не ми гугукай! — скарал се Аполон. — Надушвам говеждото по дъха ти.

Хермес сподавил едно проклятие. Знаел си, че е трябвало да съдъвче малко мента за свеж дъх.

— Скъпи братовчеде Аполон — казал той ведро, — добро утро! Мислиш, че съм откраднал някакви говеда! Не виждаш ли, че съм бебе?

— Къде са, нехранимайко такъв? — стиснал юмруци Аполон.

— Идея си нямам — отвърнал Хермес, — как може малко бебе като мен да скрие петдесет крави?

— Ха! — извикал Аполон. — Откъде знаеш, че са петдесет?

— Да ги вземат костенурките — промърморил Хермес.

— Арестувам те за кражба — рекъл Аполон, — ще те отведа при Зевс, той да те съди.

Аполон взел цялата люлка и я отнесъл в планината Олимп. Когато оставил люлката пред Зевс и обяснил, че новороденото е говедокрадец, другите богове са разхилили, но Зевс им дал знак да мълчат.

— Това бебе е мой син — казал Зевс, — сигурен съм, че е способно на всичко. Хермес, открадна ли кравите на Аполон?

— Не, татко — изправил се Хермес от люлката.

Зевс повдигнал вежда, взел една от мълниите си и изпробвал върха.

— Давам ти време да преосмислиш отговора си. Ти ли открадна кравите на Аполон?

— Да, татко. Но убих само две. Другите са на безопасно място. А след като заклах кравите, посветих най-хубавото месо на боговете.

— А после се наплюска! — изръмжал Аполон.

— Ами и аз съм бог — рекъл Хермес, — но и за теб имаше порция. Никога не забравям да почета роднините си.

Боговете промърморили нещо и закимали помежду си. Бебето било крадец, но поне имало уважение.

— Това е нелепо! — възкликнал Аполон. — Татко Зевс, той ме обра! Прати го в изправителен дом! Окован!

Зевс потиснал усмивката си. Знаел, че трябва да бъде справедлив, но не можел да не се възхити на дързостта на Хермес.

— Хермес, веднага ще покажеш на Аполон къде си скрил кравите му. После ще му платиш каквото поиска за двете убити добичета.

— Ще го хвърля в Тартара! — извикал Аполон. — Това е цената ми!

— Вие си се оправяйте — свил рамене Зевс, — а сега се махайте от главата ми!

— Както наредиш, татко — въздъхнал Хермес. — Аполон, ти караш, аз ще ти показвам накъде.

Аполон взел люлката и отлетял с Хермес. Бебето го отвело до тайната пещера, където било скрило добитъка, но по заобиколен път. Чудел се как да избегне наказанието.

Когато Аполон видял кравите си, се успокоил, но още бил ядосан на Хермес.

— Време е да разгледаш Тартара отвътре — изръмжал той. — Ще те хвърля толкова надълбоко в бездната, че...

Хермес извадил лирата изпод завивките си и засвирил. Аполон се заслушал омагьосан. Не дръзнал да го прекъсне, докато Хермес не приключил.

— Какво? Къде? Как?

— Това ли? — казал протичко Хермес. — Наричам го лира. Изобретих я снощи.

Прокарал пръсти по струните и създал водопад от красива музика.

— Трябва да я имам! — казал Аполон. — Аз съм бог на музиката! Моля те! Трябва!

— Нали щеше да ме хвърляш в Тартара? — тъжно попитал Хермес. — Лирата ще ми трябва да се разведрявам.

— Зарежи го Тартара — отвърнал Аполон, — дай ми лирата и сме квит.

— Хмм — казал Хермес, — и другите крави остават за мен?

— Какво? — възмутил се Аполон.

Хермес изсвирил още една мелодия — като слънчевата светлина през дърветата.

— Да, добре, да! — казал Аполон. — Задръж кравите. Просто ми дай лирата!

— Страхотно! — Хермес подхвърлил лирата на Аполон.

След това бебето измъкнало двойната флейта, която решило да нарече сиринга. Засвирило и на нея, а ченето на Аполон увиснало.

— Не ми казвай, че си изобретил и това?

— Хмм — замислил се Хермес, — ами да. След вечеря. Продава се, ама скъпо.

Хермес посвирил малко Моцарт, а после и One Direction.

— Трябва да я притежавам! — възкликнал Аполон. — Момичетата ще пощурят! Предлагам ти... хмм... имам вълшебни предмети в апартамента. Жезълът на пратеник, който не ползвам, летящи обувки и меч. Давам ти и трите.

— И силата на пророчеството — замислил се Хермес. — Дай ми и нея и сме готови.

— Не може — намръщил се Аполон, — пророчеството е само мое. Но ще ти дам уменията да гадаеш на зарове. Не е много полезно, но върши работа на купони, а и се изкарват добри пари от него.

— Става.

— Става!

Така Аполон и Хермес станали добри приятели. Аполон забравил за кражбата на кравите. Дори не се сърдел, че са го обрали, само и само да се докопа до лирата и сирингата. Хермес се сдобил със свое стадо говеда и така се наложил като бог на говедарите. Получил чифт крилати сандали, с които станал по-бърз от всеки друг бог. Получил също меч от злато и адамант с толкова тънко острие, че режело всичко. Достоен бил и с жезъла на вестоносец, който впоследствие носели и хората, за да покажат, че имат дипломатически имунитет, само дето този на Хермес бил вълшебен. Обикновено жезлите на вестоносците се отличавали с две бели панделки, преплетени една в друга. Този на Хермес имал две живи змии. Можел да приспива и събужда всекиго, което било особено полезно за бог като него. Наричали жезъла кадуцей — понеже трябва да запомниш още една сложна дума.

А старият Батус, който издал Хермес? Богът прелетял обратно до фермата му и го превърнал в камък. Батус още стои там и гледа пътя, съжалявайки, че е видял ужасното бебе, откраднало говедата.

Хермес пораснал за няколко дни като всеки бог. Обикновено се появявал като красив тийнейджър с къдрава черна коса и извит мустак. Но като бог можел да се появява както си иска.

Станал вестоносец на Зевс и понякога дори вършел мръсната работа на шефа. Това била любимата му част.

Пример.

Когато Зевс се влюбил в речната нимфа Йо. Да, така се казвала, с две букви — Й и О. Явно е идвала от бедно семейство, което не можело да си позволи съгласни. Била невероятно красива, но на Зевс не му било лесно да я убеди да излезе с него. Винаги се разхождала с приятелките си нимфи, та да не можел да я отвлече. Не отговаряла на съобщенията му. Пращал ѝ цветя и сладки, създавал красиви гръмотевични бури, за да я впечатли. Седмици наред се старал и накрая полудял.

Но ето че се съгласила да се срещне с него сама в гората и Зевс си казал:

— ДА!

За нещастие, Хера осъзнала какво се случва. Може някоя от другите нимфи да ѝ била казала.

Така или иначе, Зевс се появил на сечището, а Йо го чакала с блестяща бяла рокля. Усмихнала се и казала:

— Здравей, красавецо!

Зевс почти изписукал от вълнение, но тъкмо когато хванал Йо за ръка, долетял познат глас:

— Зевсе! — креснала Хера. — Къде си ти, невернико!

Зевс извикал и превърнал Йо в първото нещо, за което се сетил. В крава.

Не е много мило да превърнеш гаджето си в преживно животно. Но станало по пътя на асоциацията. Шоколад — вкусно. Слънце — топло. Йо — крава.

А може и гласът на Хера да го е подсетил за кравите, тъй като те били нейно свещено животно.

Та когато Хера изскочила на сечището, намерила Зевс подпрян на една голяма бяла крава.

— Какво правиш? — присвила очи Хера.

— Хм? Здравей, миличка! Нищо. Съвсем нищо.

— Каква е тази крава?

— Крава? — Зевс сякаш я забелязал за пръв път. — О, тази крава. Ами нищо. Защо?

Хера стиснала юмруци, докато кокалчетата на ръцете ѝ не побелели.

— Тази крава да не е някоя от приятелките ти, ала хитро преобразена?

— Хаха, стига де. Как ти хрумна? Знаеш, че не бих... разбира се.

— Какво тогава търси кравата тук?

Пот потекла по челото на Зевс. Паникьосал се и отвърнал.

— Подарък! За теб!

— Подарък?

— Ами да — опитал да се усмихне Зевс, — нали кравите са свещените ти животни. Искях да те изненадам. Но ако не я харесваш, ще я върна в... ъ-ъ-ъ... кравефермата.

Хера усетила, че Зевс лъже, но решила да се хване на хорото.

— Много мило, скъпи — казала тя, — това е прекрасно. Веднага си я взимам.

— Ти... какво?

— Да — усмихнала се студено Хера. Призовала вълшебно въже и го поставила около врата на бедната Йо.

— Ще я отведа във вълшебната си гора в Микена, където ще е в безопасност, защото ще бъде добре охранявана. Как се казва?

— Ами... Йо.

— Ела, тогава, Йо — Хера отвела кравата и дори си припявала по пътя.

Веднага след като си тръгнала, Зевс прокълел лошия си късмет. Ритнал няколко камъка и призовал мълнии да опърлят дърветата.

— Толкова близо бях — възкликнал той. — Трябва да си върна кравата. Но кой умее да краде крави?

Естествено, викнал Хермес.

Когато Зевс обяснил проблема си, Хермес се ухилил.

— Няма проблем, шефе. Ще се промъкна в горичката и...

— Няма да е толкова просто — предупредил Зевс, — Хера каза, че кравата ще е добре охранявана. Опасявам се, че знам какво има предвид. Тя се сдоби с нов слуга, великан на име Аргус.

— Е, и? — намръщил се Хермес. — Или ще мина покрай него, или ще го убия. Разполагам с меч, нали помниш?

Зевс поклатил глава.

— Този тип е огромен, силен и бърз. Не можеш да го победиш в честна битка, дори с меча. Няма и как да се промъкнеш. Има очи и на гърба си.

— Чувал съм го и преди — засмял се Хермес.

— Говоря буквално. На гърба, на тила, по ръцете, по краката, по цялото тяло. Има сто очи.

— Отвратително!

— Знам. Той обаче никога не почива, гледа във всички посоки. Ако пази, Йо...

— Не бери грижа, шефе — почесал се Хермес, — ще измисля нещо.

След което отлетял. Когато стигнал в свещената гора на Хера, Хермес видял бялата крава, вързана за маслина. До нея бил великанът

Аргус.

Точно както бил предупредил Зевс, Аргус имал навсякъде очи, които мигали и гледали по странен и хипнотичен начин, от който на Хермес му прилошало. Аргус бил висок около три метра, як като бик. Държал огромна дървена тояга с железни шипове в края. Хермес се запитал дали случайно Аргус нямал очи и на дланите, които тоягата може би посинявала.

Хермес се преобразил, така че да изглежда като обикновен смъртен овчар. Кадуцейт му се превърнал в обикновена тояжка. Влязъл в горичката, като си подсвирквал, и се направил на изненадан, когато видял Аргус.

— Здравей — усмихнал се Хермес. — Леле, колко си висок!

Аргус премигнал няколко пъти. Бил свикнал хората да му се подиграват заради очите, но овчарят нямал вид на ужасен или погнусен. Великанът не знаел как да реагира.

— Горещо е, а — обърсал чело Хермес. — Може ли да седна?

Без да чака разрешение, Хермес се настанил удобно в долчинката. Оставил жезъла до себе си и пожелал да омагьоса Аргус. Кадуцейт изпратил на великана вълни на сънливост и той се почувствал така, както ти се чувстваш по време на шестия час в училище. Или пък в летен следобед.

СПИ, сякаш казвал кадуцейт.

Но Аргус имал много очи и бил обучен да не заспива. Хермес решил, че това ще отнеме много време. Затова трябвал да си спечели такава.

— Какъв ден само! — казал той на великана и извадил един мях с вода. — Ела при мен, приятелю, да ти разправам! С радост бих споделил тази леденостудена вода с теб!

Аргус бил много жаден. По цял ден стоял в адския пек и гледал глупавото добиче, както му била наредила Хера. Но кравата била скучна.

И все пак бил на пост. Поклатил глава, тъй като друго не можел. Мразел да говори, понеже така се виждали очите по устата и езика му.

Хермес се заприказвал. Бил бог на пътуванията и затова знаел много интересни истории. Вицове от цял свят. А и вестоносците трябвало да са умели в разговорите, затова Хермес бил наясно как да развлича околните. Разказал на Аргус последните клюки за боговете.

— Чух, че новият бог Хермес откраднал кравите на Аполон! — усмихнал се Хермес. След това го посветил в историята, все едно се отнасяла за някого другиго.

В същото време магията на кадуцейя изпълнила въздуха със сънливост, подобна на мека завивка.

След половин час Аргус оставил тоягата. Седнал до Хермес и приел да пийне малко вода. Хермес не спирал с шегите, разказвал му истории и Аргус го почувствал като стар приятел.

СПИ, казал кадуцейя.

След още един час клепачите на Аргус натезжали. Знаел, че трябва да е на пост, но не помнел защо. Въображението му било завладяно от интересните приказки, които разказвал Хермес.

Накрая богът запял приспивна песен.

— Тази ми я пееше мама, когато бях бебе.

Ставало дума за същата история, която бил чул в люлката през нощта, когато се родил — за кучетата на Артемида, конете на Посейдон и кравите на Аполон.

Главата на Аргус клюмнала, после всичките му очи се затворили и накрая великанът захъркал.

Хермес не спирал да пее. Бавно станал на крака и изтеглил меча си. Промъкнал се зад Аргус и отрязал главата му.

— Лека нощ! — казал бодро Хермес.

Взимам си думите назад. Хермес си бил убиец.

После отвързал кравата и я отвел при Зевс.

Хера побесняла, но не можела нищо да докаже. Зевс бил очарован, а Хермес получил бонус към заплатата. А бедната Йо...

Когато на Зевс му омръзнало от нея, Хера я превърнала в крава и изпратила една конска муха да я хапе до края на живота ѝ. По този начин Йо трябвало да обикаля от страна на страна, без да намери почивка.

Такъв е животът на кравите! Поне Хермес бил доволен от добре свършената работа.

ДИОНИС ЗАВЛАДЯВА СВЕТА С ОСВЕЖИТЕЛНА НАПИТКА

Оставих този пич за накрая, понеже вероятно ще ме превърне в делфин, ако кажа нещо лошо за него. А пък аз не знам дали мога да кажа нещо хубаво.

Засега нищо не е станало... добре, продължавам.

Преди известно време ви посветих в историята за принцеса Семела, която се изпарила, докато била бременна с детето на Зевс. Той трябвало да го спаси, като го зашие в дясното си бедро, и да го опази живо.

Знам, знам. Такова е ежедневието на боговете.

Няколко месеца по-късно бебето пораснало и на Зевс му станало неудобно с този „бременен“ крак. Затова решил, че е време да роди. Махнал шевовете и хлапето изскочило отвътре живо и здраво.

Зевс го повил, но не знаел как се отглеждат бебета, затова викнал Хермес.

— Хей — казал Зевс, — отведи това дете в света на смъртните. Мисля, че Семела имаше сестра. Намери я и заповядай да се грижи за хлапето, докато порасне.

— Разбрано, шефе — Хермес взел бебето и го огледал. — Бог ли е, или герой?

— Знам ли и аз — отвърнал Зевс, — ще изчакаме и ще видим. Не искам обаче да сменям пелени.

— Разбирам те. Как се казва?

Бебето се разплакало.

— Засега — решил Зевс — ще го наричаме Бакхус.

— Шумният, а — ухилил се Хермес, — харесва ми.

— И още нещо. Хера ще го търси. Не успя да го поразии в бедрото ми, но сега ще разбере, че подутината я няма.

— Да, личеше си.

— Нека лелята на Бакхус го отгледа като момиче, поне за известно време. Това може да заблуди Хера.

Хермес се намръщил. Не виждал как отглеждането на бебето като момиче можело да помогне. Хера не била глупачка, но пък и Хермес бил достатъчно умен, че да не спори с шефа.

— Ясно — казал той, — тръгвам!

Хермес лесно намерил лелята на бебето Ино и чичото Атамас. Те се съгласили да приемат Бакхус и да го отгледат заедно с другите си деца. Момчето пораснало с нормална човешка скорост, а не бързо като бог. Всички решили, че е герой, но това само притеснило Зевс още повече, защото Хера можела да го разкъса.

По негово желание Ино и Атамас обличали Бакхус като момиче, за да скрият самоличността му, поради което през първите години от живота си Бакхус бил объркан. Не знаел защо доведените му родители на него самия му говорят в мъжки род, а пред околните — в женски. Първоначално смятал, че подходът към всички деца бил подобен.

Когато бил на три години, Хера нанесла удар. Някак си установила къде живее бебето и слязла от Олимп, решена да отмъсти. По това време Зевс узнал какво става, но имал само няколко секунди да действа. Успял да превърне Бакхус в козел, така че Хера да не го забележи. Приемните му родители обаче нямали този късмет. Хера ги открила и ги поразила е ужасна лудост.

Чичо Атамас помислил първородния си син Леаркос за елен и го прострелял с лък и стрела. Леля Ино пък сметнала, че малкият ѝ син Меликерт се нуждаел от истинска, ама истинска гореща баня и го удавила в котел с вряла вода. След това Ино и Атамас осъзнали какво са сторили, скочили в отчаянието си от една скала и загинали.

Тази Хера и нейните семейни ценности!

Зевс успял да си вземе Бакхус и да го превърне отново в дете, но той не забравил преживяното и научил, че лудостта можела да се използва като оръжие. А също и че козите са добри. Всъщност козата станала едно от свещените му животни. Запомнил още, че не можеш да скриеш самоличността си като просто облечеш различни дрехи. Покъсно станал покровител на хората, които не били сигурни в пола си, понеже Дионис добре ги разбирал.

Така или иначе, Зевс тръгнал да търси нови приемни родители. За голяма негова изненада малко хора проявявали интерес особено след новините за това, което Хера сторила на Ино и Атамас. Накрая Зевс отлетял до планината Ниса в Централна Гърция и убедил

тамошните нимфи да отгледат Бакхус. Обещал им да ги направи безсмъртни, ако изпълнят волята му, а такава предложение не се отказвало. Младият Бакхус станал божествения син на Зевс от Ниса, което било съкратено на Диос (бог) от Ниса, което накрая се наложило като новото му име — Дионис, макар още да го наричали Бакхус, Шумния, особено след като бил ял боб или зеле. Прави сте, не ви трябваше да знаете това.

Дионис израснал в планината Ниса с нимфите като приемни майки и сатирите като приемни бащи. Сатирите били диви и непредвидими — не искам да обидя приятелите си сатири, — затова не било изненадващо, че Дионис израснал доста шантав.

Понякога си играел със смъртните хлапета в близките ферми и станал известен с магиите, които прилагал на растенията. Скоро открил, че може да прави сок от всякакви растения — маслини, листа, кора, корени, всичко. Кипарисов сок? Няма проблеми. Фреш от копър? Вкуснотия!

Другите деца го предизвиквали:

— Ха на бас, че не можеш да направиш сок от онзи трънак!

Дионис взимал камък, смачквал няколко клони и златна течност потичала от раненото растение. Дионис я събирал в чаши, добавял известно количество вода, поставял малки чадърчета и, воала, имало коктейли от тръни за всички.

Забавен номер, но никоя от първите рецепти на Дионис не привлякла вниманието. Фрешът от копър си останал непопулярен.

Един ден Дионис се разхождал в гората е най-добрия си приятел, млад сатир на име Ампелос. На около шест метра над главите си двамата забелязали дебела лоза, увита около клона на брезово дърво. Дионис замръзнал.

— Какво има? — попитал Ампелос.

— Онази лоза горе — попитал Дионис, — какво е това растение?

Ампелос се намръщил. Лозницата му се сторила най-обикновена — дебела и мъхната, с плътни зелени листа, без да се забелязват цветчета или плодове.

— Не е бръшлян, нито пък орлови нокти. Не знам. Не съм виждал такава. Да вървим!

Дионис обаче бил като омагьосан. В това растение имало нещо значимо, което можело да промени света.

— Трябва да го огледам по-внимателно.

Дионис опитал да се покатери по брезата, но не бил умел в тези неща и паднал по задник в листата. Ампелос се разсмял.

— Щом е важно за теб, ще го взема. Остави катеренето на сатирите.

Внезапно Дионис почувствал да го залива хлад. Не желаел Ампелос да се качва горе, но, от друга страна, искал тази лоза.

— Внимавай — казал той.

— Катерил съм се по много по-високи дървета — завъртял очи Ампелос.

Младият сатир се изкачил нагоре по ствола и скоро докоснал брезовия клон.

— Лесна работа — дръпнал лозата от клона и подал края ѝ на Дионис като въже, — хвана ли я?

Дионис се протегнал и хванал лозата.

Какво е станало после, не е ясно. Може би Дионис бил дръпнал лозата твърде силно. Може пък Ампелос да се е бил протегнал прекалено ниско. Така или иначе, сатирът загубил равновесие и паднал, оплетен в лозата.

Шест метра не са чак толкова много, но било достатъчно. С ужасен пукот Ампелос ударил главата си в скалата. Дионис извикал от ужас. Прегърнал приятеля си, но очите на младия сатир вече били помътнели и празни. Не дишал. Лепкава кръв напоила косите му и изцапала листата на лозата.

Ампелос починал.

Дионис заплакал. Ако не бил държал толкова на тази глупава лоза, приятелят му още щял да бъде жив. Тъгата му се смесила с гняв. Погледнал кръвта на сатира по зелените листа и изръмжал:

— Ще си платиш за това, смотано растение такова. За да ме компенсираш за тази толкова горчива загуба, ще трябва да даваш занапред най-сладкия плод. Разбра ли, ЩЕ ДАВАШ ПЛОД!

Лозата потреперила. Тялото на Ампелос се разпаднало в мъгла. Кръвта на сатира напоила растението и по него се появили малки плодчета, които веднага почервенели.

Така Дионис създал първото грозде.

Избърсал сълзите си. Трябвало да направи така, че смъртта на приятеля му да не бъде напразна. Щял да се научи да използва това

ново растение.

Гроздето изглеждало сочно, затова Дионис откъснал няколко чепки. Отнесъл ги до близкото корито, където намерил два големи плоски камъка. Смачкал гроздето между тях и така създал първата винарска преса.

Дионис събрал сока в чашата за пиене, която винаги държал на колана си. Вдигнал течността на слънцето и направил магия, докато гроздовият сок не ферментирал в нещо друго. Нещо ново.

Опитал и вкусовите му рецептори почти експлодирани.

— Това — обявил той — е добро.

Дионис го нарекъл вино. Направил достатъчно от него, за да напълни манерката си, след което погледнал със съжаление към мястото, където Ампелос бил починал. Гроздето зреело като полудяло, лозята се разпрострели из цялата гора, давайки още и още плод.

Дионис кимнал доволен. Ако станела неговата, целият свят щял да се покрие с грозде в чест на Ампелос.

Върнал се в пещерата в планината Ниса, където живеел. Показал откритието си на една от доведените си майки, нимфа на име Амброзия. Мда, нарекли я на храната на боговете. Не знам защо. Поне не са я кръстили Бисквитка.

Амброзия отпила от виното и очите ѝ се изцъклили.

— Това е страхотно! Къде е Ампелос?

— О — свел глава Дионис, — почина, падайки от едно дърво.

— Това е ужасно! — Амброзия отпила отново от виното. — Това обаче е много добро!

После споделила виното с всичките си приятелки нимфи. Сатирите дошли да видят за какво е целият този хилеж. Скоро цялата планина се превърнала в терен за купони с песни, танци, факли и много вино. Дионис не спирал да прави още от напитката и да я дава на останалите, но дори той не смогвал на търсенето. Накрая научил сатирите и нимфите да си я приготвят сами. До края на нощта всички в планината станали майстори винари.

Сатирите бързо открили, че ако пиели прекалено много вино, се напиват. Не виждали добре, не могли да мислят, нито да вървят в права линия. Но това им се сторило забавно и продължили да пият. Един от по-старите сатири, Силен, прегърнал Дионис през раменете.

— Човече, ти си направо бог! Сериозно! Богът на... какво е това нещо?

— Вино — отвърнал Дионис.

— Богът на виното! — хлъцнал Силен. — Има ли още?

Сега, деца, трябва да ви напомня, че виното е за възрастни! То има ужасен вкус и провала живота на човека! Не го опитвайте, докато не станете на четирийсет!

Но, Пърси, ще кажете вие, сатирите са си прекарвали добре, пиейки вино?

Така звучи наистина, но те могат да бъдат доста глупави. Да ме прощава Гроувър. Освен това не сте видели сатирите на следващата сутрин, когато ги мъчел махмурлук, главоболие и им идело да си повърнат червата.

Въпреки това нимфите и сатирите били толкова впечатлени, та решили, че Дионис наистина ще да е бил бог. Откритието му било уникално. Сигурно си мислите — вино. Какво толкова. Как може това да е достатъчно, че да издигне Дионис в ранг бог? Ако бях изобретил салатата от риба тон, и аз ли щях да бъда бог?

Виното обаче било нещо съвсем ново.

Наистина, човек пие основно вода, но водата може и да те убие. Особено в градовете, където е пълна с бактерии и с това, което хората пускат в нея след ядене... не искам да влизам в детайли. Водата била гадна. Никой още не бил измислил лимонадата, нито дори чая и кафето, затова трябвало да се задоволиш с вода или мляко. А и млякото трябвало да го пиеш бързо, тъй като хората нямали хладилници и се вкисвало.

Тогава се появил Дионис и измислил виното. То не се разваляло, докато е в бутилка. Понякога дори ставало по-добро на вкус, ако престои няколко години. Можело да се разрежда с вода, за да не е толкова силно, но алкохолът убивал бактериите и паразитите, затова виното било по-безопасно за пиене от водата. Имало начин да го подсладиш или да промениш вкуса му, използвайки различни видове грозде.

Станало напитка №1 в Древна Гърция.

И не само това. Пийнеш малко и ето че ти стане по-ведро. Ако пийнеш повечко, започваш да се замайваш. Яко. Някои дори твърдели, че виждали боговете, след като обърнели достатъчно чаши вино.

Отново — не опитвайте това вкъщи. Ако се напиете, няма да видите гръцките богове, а само тоалетната, и то отблизо. Докато повръщате.

Скоро мълвата за новата напитка се разнесла. Нимфите и сатирите от планината Ниса обиколили страната и разказали на всички колко невероятно било виното, както и богът, който бил изнамерил напитката — Дионис. Започнали да я предлагат в близост до пътищата. Всеки получавал саксийка с лозичка, инструкции как да си направи винарска преса и безплатен телефонен номер за помощ по всяко време на денонощието.

Дионис станал известен. Дори обикновените смъртни се събирали в планината Ниса, за да се включат в перфектния купон. Наистина, напивали се и полудявали, но не било само с цел да се забавляват. Последователите на Дионис се чувствали някак религиозни. Те се наричали бакхи — служители на Бакхус. За тях купонът означавал това, което за християните означава да идат на църква. Вярвали, че така се приближавали до боговете, тъй като Дионис бил предопределен да е дванайсетият Олимпийец.

Какво мислел Дионис за всичко това?

Бил изнервен. Все още бил млад и неуверен. Не знаел дали наистина е бог. От друга страна, се радвал, че хората харесват новата му напитка. Разпространявайки знанието за виното, се светнал, че прави добро на света и това му помогнало да преодолее болката от всичко преживяно — смъртта на майка му преди раждането, лудостта на приемните му родители, причинена от Хера, и, разбира се, гибелта на най-добрия му приятел Ампелос в гората.

Един ден последователите му се събрали около него и им хрумнала следната идея.

— Да разпространим словото Дионисиево — рекъл един от сатирите, — трябва да идем до най-близкия голям град и да привлечем царя на наша страна. Ще станеш техен покровител. Ще ти построят храм и славата ти ще се разнесе още по-бързо!

Най-близкият цар се казвал Ликург. Той владее град в подножието на планината Ниса. Сатирите предложили да започнат оттам, за да подкрепят местния бизнес и инфраструктурата.

Дионис не бил сигурен, че е готов за такова нещо, но последователите му се ентусиазирали и не приели „Не“ като отговор.

— Страхотна идея! — обещаха му те.

Както Дионис скоро научил, идеята била ужасна.

Ликург се оказал зъл.

Той обичал да бие с камшик беззащитни животни като кучета, коне, хамстери и всичко останало, което се изпречело на пътя му. Всъщност имал специален камшик, направен с тази цел. Три метра черна кожа, обкована с железни шипове и назъбени парчета стъкло.

Ако не намерел хамстери, налагал слугите. Понякога биел и поданиците си, когато идвали да го молят за услуга.

— Господарю, АУ! Съседът ми уби коня и ОУ! Искам да ми плати за щетите! АУ! ОУ!

Но Дионис и последователите му не знаели това. Прекарвали цялото си време в тържества в планината Ниса. Влезли в града като на парад — раздавали безплатно грозде, чаши с вино, свирели на цимбали, пеели песни и се бутали в местните. Дионис забелязал колко нервни изглеждали те. Мнозина носели белези от камшици. Дионис не харесал това. Последователите му го почитали като бог и пеели хвалебствия в негова чест, танцувайки около него. Облекли го в красива пурпурна роба и поставили корона от бръшлянен лист на главата му. Предполагало се, че той бил най-новият олимпиец, господар на виното и купоните. Ако му хрумнело да избяга, щял да развали ефекта.

Така стигнали до царския дворец.

Ликург рядко посрещал стотици весели нимфи и сатири в дома си. За няколко мига бил прекалено изненадан, та да реагира.

Дионис приближил трона и си припомнил какво искал да каже.

— Царю Ликург — рекъл той, — аз съм Дионис, богът на виното. Това са моите последователи.

Царят се загледал в него. Момчето изглеждало на четиринайсет или петнайсет, с дълга тъмна коса и красиво лице. Приличало на момиче, помислил си Ликург.

— Бог, а — попитал царят. — Виждам аз. И какво представлява виното?

Последователите на Дионис вдигнали чаши за здравица, а някои поставили грозде и бутилки вино на стълбите на трона.

— Виното е нова напитка — обяснил Дионис, — но и нещо много повече от това. То е религиозно преживяване.

Дионис започнал да обяснява и другите достойнства на виното, но Ликург вдигнал ръка.

— Защо си тук? — попитал той. — Какво искаш от мен?

— Искаме да споделим знанието си за виното — казал Дионис. — Ако хората ти научат как да отглеждат грозде и да правят вино, царството ще процъфти. Освен това ще бъда покровител на града. Единственото, което искам в замяна, е храм.

Ликург свил устни. Отдавна никой не го бил разсмивал.

— Храм значи. Това ли е всичко?

— Ами да — запристъпвал от крак на крак Дионис.

— Е, млади боже, аз също изобретих нещо. Не знам дали ще те зарадва. Новият ми и подобрен модел на камшик за ХОРА, КОИТО МИ ГУБЯТ ВРЕМЕТО!

Цар Ликург завъртял въпросния камшик и започнал да бие с всичка сила всекиго, когото сварел.

Последователите на Дионис се пръснали. Не очаквали битка и нямало как да се бранят, държейки грозде и чаши. Повечето носели прости туники и камшикът ги ранил лошо. На приемната майка на Дионис — Амброзия, ѝ бил нанесен удар в лицето и тя паднала мъртва в краката на сина си.

— НЕЕЕ! — завил Дионис.

Дворцовите стражи надошли от всички страни, обкръжили сатирите и нимфите, след което ги арестували.

Дионис избягал, преследван от стражите. Почти бил хванат, но скочил от един балкон в океана, където nereидата Тетида дошла да го спаси. Позволила на Дионис да диша под водата и да превържат раните му, докато чакала войниците на царя да се откажат от търсенето.

Дионис се разплакал в ръцете на нимфата.

— Нищо не мога да свърша като хората, Тетида! Всеки, който ми стане близък, страда или умира заради това, че е повярвал в мен!

— Не се предавай, Дионис — погалила го Тетида, за да го успокои, — ще станеш бог, но не бива да позволяваш на жестоки смъртни да застават на пътя ти. Върни се при Ликург и му дай да се разбере, че не може да се отнася така с теб.

— Той има камшик!

— И ти имаш оръжия.

Дионис помислил за това. Пламък се разпалил в стомаха му, както при първата чаша вино.

— Права си, разбира се. Благодаря ти, Тетида.

— Смачкай ги, шампионе.

Дионис излязъл от морето и се запътил към двореца на Ликург. Тогава ли се е превърнал от герой в истински бог? Никой не знае със сигурност. Еволюцията била постепенен процес. Но той определено станал по-силен, а и последователите му се умножили. Когато решил да се изправи срещу Ликург, осъзнал, че за първи път вярва в себе си така, както било присъщо на бакхите.

Цар Ликург седял в трона си и разговарял с първородния си син — принц Дриас, който току-що бил пристигнал и се чудел защо има толкова мъртви нимфи и сатири на пода.

Дионис нахлул вътре целия подгизнал и с блясък в погледа, който не предвещавал нищо добро. Ликург се изненадал, още повече че го виждал повторно.

— Пак ли ти? — попитал царят. — Всичките ти последователи са мъртви или са в затвора? Към тях ли искаш да се присъединиш?

— Ще пуснеш последователите ми веднага — казал Дионис.

— Или какво? — изсмял се Ликург.

— Или всичко в царството ти ще изсъхне. Никъде нищо повече няма да поникне, нито да израсте. Един плод няма да се роди повече.

— Ха! Това ли е всичко, богчето ми?

— Не — студено отвърнал Дионис, — също така ти ще полудееш. Още ли смяташ да ми откажеш, Ликург?

— Отказвам! — ухилил се царят. — Та кога казваш ще полуд... аааа!

Ликург се превил на две, след което се изправил и изпищял с фалцетен глас.

— Татко! — хванал го синът му Дриас за ръката. — Добре ли си?

Ликург погледнал към принца, но видял само преплетени лозя. Царят отстъпил ужасен назад.

— Грозде! Навсякъде! Лозята ни завладяват!

Сграбчил една двойна брадва от най-близкия страж и съсякъл лозата.

— Татко! — оплакала се тя.

— Мри, грозде! — Ликург не спрял да размахва брадвата, докато писъците не престанали. Лозата лежала насечена в краката му.

После погледът на царя се прояснил и той видял какво всъщност е сторил. Ликург изплакал и паднал на колене.

Кръвта на мъртвия му син блестяла върху острието на брадвата.

Дионис с нищо не показвал, че съжالياва. Все пак Хера го била научила как да използва лудостта, за да наказва враговете си. Следвал най-добрите... или най-злите, в зависимост от гледната точка.

— Това е цената за твоето неподчинение, Ликург — рекъл богът на виното. — Докато не освободиш последователите ми и не ме признаеш за бог, цялото ти царство ще страда.

— Убийте го! — креснал владетелят.

Стражите се втурнали напред, но Дионис ги спрял само с поглед и те отстъпили. Видели силата и божия гняв в очите му.

— Царят ви никога няма да ми се поклони — казал той, — поради което земята ви ще страда, докато той... е на власт. Помислете за това.

После си излязъл от двореца.

През следващите няколко дни земята изсъхнала. И в града, и в полето всички растения повехнали. Плодовете изгнили. Хлябът мухлясал. Водата в кладенците станала топла и мръсна. Нищо не растяло по нивите. Хората гладували.

Накрая, след две мъчителни седмици, царските стражи нахлули в двореца и хванали Ликург. Никой не възразил. А и на никого царят не се харесвал особено. Стражите го завлекли на градския площад, без да му обръщат внимание, че ритал и крещял. Вързали го за четири коня, след което ги пришпорили в различни посоки.

Мда, царят умрял гадно.

Хората от града пуснали последователите на Дионис. Растенията веднага започнали да поникват. Цветята отново разцъфнали. Лози покрили дворцовите стени и дали сочен плод.

Местните се научили да правят вино и построили първия храм на Дионис. А така и той спечелил първата си победа.

След това решил да организира турне. Събрал последователите си, за да направят Голямата Обиколка на Дионис „Вино и Лудост“. Господин Д не си го признава, но още има непродадени ризки в гардероба си, малък размер.

В някои градове приели армията пияни бакхи на Дионис без съпротива. Когато нещата се случвали по този начин, всичко било наред. Имало само усмивки. Градът получавал безплатно вино, а също и познания как се прави то. Бакхите вдигали шури купони, всички почитали Дионис, а на следващата сутрин турнето продължавало. Ентусиастите оставали зад гърба си потрошени чаши, смачкани шапки и хора с махмурлук.

Но не всички харесвали новия бог и последователите му. Цар Пентей от Тива нямал доверие на Дионис. Армията пияници, начело с бога, изглеждали опасни и неконтролируеми. Пентей обаче бил чул какво е станало с Ликург, затова се държал учтиво, когато Дионис дошъл на посещение.

— Може ли да помисля върху предложението? — попитал царят.

— Няма проблем — поклонил се Дионис, — ние ще сме в горите на изток, където ще извършваме нашите мистерии. Бих те поканил, но... — Богът се усмихнал загадъчно: — Те са затворени за неверници. Но повярвай, изпускаш луд купон. Ще се върна утре, за да получа отговора ти.

Армията напуснала мирно и си устроила лагер в гората.

Цар Пентей изгарял от любопитство. Какво искал този нов бог? Тайни оръжия ли имал? Защо мистериите му били забранени за външни лица?

Шпионите на царя докладвали, че много от гражданите вече били приели поканата на Дионис, без да чакат разрешението на царя. Стотици планирали да се измъкнат от града и да се присъединят към мистериите в гората.

— Трябва да разбера каква е заплахата — изръмжал Пентей. — На доклади нямам вяра. Прекалено много от хората ми вече почитат този нов бог! Трябва да посетя лично храма на Дионис.

Стражите го предупредили, че това не е добра идея, но царят не ги послушал. Маскирал се като нинджа, намазал лицето си с пепел и мас и се измъкнал от града. Когато стигнал до края на Дионисиевия лагер, Пентей се покатерил на едно дърво и със смесица от възхищение и ужас започнал да наблюдава мистериите.

С напредъка на армията в Гърция тържествата на бакхите ставали все по-свирепи. Някои от смъртните, нимфите и сатирите просто пиели вино и слушали музика. Други разигравали пиеси, тъй

като Дионис станал покровител на театъра. Но трети били много полуди. Те издигали огромни клади и ги прескачали за забавление. Имало и участници, които се напивали и се борели до смърт. Други... оставям на въображението ви. Аз лично не съм присъствал на мистериите на господин Ди. Ако отида, майка ми ще ме накаже за цяла вечност. Но вършели безумни неща.

Най-верните последователки на Дионис били нимфи, наричани менади. По време на мистериите те изпадали в такава лудост, че не изпитвали болка и нямали никакъв самоконтрол. Правели каквото им скимнело. Човек трябвало много да внимава, когато менадите били наоколо, тъй като те можели от суперщастливи за около миг да станат супергневни. Били силни и свирепи... представете си Хълк с остри като бръснач нокти, но въплътен в трийсет женски, и вече имате идея за какво става дума. Били телохранителки на Дионис и нещо като наказателна армия, така че никой повече да не посмее да вдигне камшик срещу бога.

Тази нощ танцували около Дионис, докато той седял на импровизирания си дървен трон, пиел вино и вдигал наздравници в чест на последователите си. Носел обичайните дрехи — пурпурна роба и венец от дъбови листа. Символ на силата му бил специалният скиптър, наречен тирс, който завършвал с шишарка, оплетена в лоза. И ако това не ви звучи страшно, явно не са ви удряли с шишарка по главата.

Та така. Пентей наблюдавал мистериите горе от дървото. Започнал да подозира, че този нов бог Дионис е много по-могъщ, отколкото предполагал. Стотици от съгражданите на Пентей танцували в тълпата. Тогава видял една старица, която бърбела с няколко сатири край кладата, и сърцето му натезало в гърдите.

— Мамо? — изплакал той.

Не изрекъл думите много високо, но богът усетил присъствието му. Дионис се изправил в другия край на сечището, изпил чашата с вино и отишъл до дървото. Пентей не смеел да помръдне. Знаел, че ако опита да избяга, нямало да стигне доникъде.

Дионис скочил и хванал един голям, тежък клон. Човек трудно можел да извие такъв, но той го направил без проблем. Цар Пентей бил напълно разкрит.

Музиката заглъхнала. Стотици бакхи се загледали в шпионина на дървото.

— Я виж ти — казал Дионис, — царят осквернява мистериите ни с присъствието си.

Той се обърнал към менадите и останалите пируващи.

— Как постъпваме с богохулците, приятели? Покажете му!

Тълпата обкръжила дървото. Свалила Пентей и буквално го разкъсала на части. Участвала дори родната майка на царя, съпричастна на всеобщата лудост по време на тържеството.

С други думи, вино, танци, песни, понякога кърваво убийство. Дионис знаел как да прави шоу.

След този инцидент владетелите на малко градове застанали на пътя му. Дионис имал малък проблем в Атина, но след като обяснил ситуацията (и подлудил доста от жените в града), бил приет и дори се сдобил с годишен фестивал. Дионис пътувал до Египет и Сирия, за да разнесе благата вест за създаването на виното. Наистина тук-там се сблъсквал с проблеми, но ако седна да ви разказвам за всеки път, когато Дионис карал някой цар да полудее или пък го одирал жив, ще си стоим на тази история цял ден.

Забавленията не спирани!

Хера обаче направила един последен опит да го унищожи. Отделила Дионис от армията му и го подлудила. Но Дионис се почувствал по-добре. Яхнал говорещо магаре и стигнал до Додонския оракул, където Зевс го изцерил. Това е дълга история и въобще не питайте откъде се е взело въпросното говорещо магаре.

Един ден Дионис се оженил. Но това станало, след като го пленили пирати.

Предишната нощ бакхите били вдигнали щур купон на брега на Италия. На следващата сутрин Дионис се събудил с тежък махмурлук. Докато останалите в лагера спели, той стигнал с клатушкане до плажа, търсейки тоалетна.

Да, боговете ходят до тоалетна. Поне така мисля. Давай да продължаваме с историята.

Трябвало да върви. Дълго време, след като си свършил работата, стоял загледан в океана. Накрая на хоризонта се появил кораб. Когато приближил, черните му платна се издули и черен флаг се развял от върха на мачтата. Докато Дионис наблюдавал, корабът пуснал котва и на брега доплувала лодка. Половин дузина грозници слезли от нея и приближили с ръмжене. Единият дори извадил меч.

— Леле! — ухилил се Дионис. — Вие да не сте пирати?
Дионис бил чувал за пиратите, но не бил срещал такива.
Много се развълнувал.

Пиратите се спогледали, леко объркани.

— Точно така, сухоземно такава — казал онзи с меча. — Аз съм капитанът на тези стари морски вълци. А ти трябва да си богат млад принц, затова те вземаме за заложник!

Трябва да си припомня пиратския жаргон, за да пресъздам случилото се по-добре. Но отдавна не съм гледал „Карибски пирати“.

— Страхотно — плеснал с ръце Дионис и се загледал в пясъчните дюни, — армията ми още спи. Мога да отделя няколко часа, докато хората ми се събудят.

Капитанът присвил очи, като чул, че Дионис има армия, но не можел да види нито един войник през дюните, затова решил, че младият принц блъфира. Дионис определено изглеждал богат. Бедните хора не се обличали с пурпурни роби и не носели корони от дъбови листа. Нямали красиви ръце с поддържан маникюр, дълги черни коси и бели зъби.

Всъщност до този момент капитанът не бил виждал толкова хубаво момче.

— Мърдай, тогава — наредил капитанът. — Скачай в лодката!

— Супер — затичал се Дионис към лодката. — Нали ще видя и кораба? Мога ли да се покатеря на планка?

Пиратите качили Дионис на кораба и отплували. Опитали да го вържат, но каквото и да правели, въжетата падали. Капитанът го попитал кой е баща му и дали могат да поискат откуп.

— Хмм — отвърнал Дионис, докато разглеждал такелажа. — Баща ми е Зевс.

Това много притеснило пиратите и накрая навигаторът не издържал.

— Не виждате ли, че е бог? Няма смъртен, който да е толкова... красив.

— Благодаря — светнал Дионис. — Тайната ми е следната: Вино и тържества всеки ден!

— Да го върнем на брега и да го пуснем — намръщил се навигаторът. — Тази работа няма да приключи добре.

— Глупости — креснал капитанът. — Той е наш затворник и ще го задържим!

— Хора, обичам ви — казал Дионис, — но ми се доспа от толкова приказки. Ще дремна малко, после може да измием палубата или нещо подобно.

Дионис се свил върху възетата и захъркал. Тъй като пиратите не могли да го вържат, го оставили да спи.

Когато се събудил, слънцето било високо в небето.

— Момчета — изправил се Дионис и потъркал очи, за да се разсъни. — Ама то станало късно. Армията ми ще се притесни. Хайде да се връщаме.

— Да се върнем — изсмял се капитанът. — Ти си наш пленник и понеже отказваш да кажеш кой е истинският ти баща, ще те отведем в Крит, за да те продадем в робство!

На Дионис взело да му омръзва от пиратите. Освен това след сън винаги бил с изопнати нерви.

— Нали ти казах, че баща ми е Зевс. Сега обръщай кораба!

— Или какво — попитал капитанът. — Ще стана жертва на хубостта ти ли?

Корабът се разклатил. Лози поникнали от палубата и плъзнали нагоре по мачтата. Пиратите извикали ужасени, след като лозите покрили платната и се спуснали надолу по такелажа. Екипажът започнал да търчи напред-назад панически. Пиратите стъпвали върху поникналото грозде и се подхлъзвали.

— Спокойно — извикал капитанът. — Това са само растения!

След което изръмжал на Дионис.

— Не си струваш проблемите, млади принце. Време е да умреш!

Капитанът приближил с меча си.

До този момент Дионис не бил променял формата си, затова сега се изумил, установявайки, че можел да го направи. Внезапно капитанът се оказал очи в очи е тристакилограмова мечка.

Мечката Дионис изревала срещу капитана, който изтървал меча си и хукнал да бяга, обаче се подхлъзнал на някакво гроздово зрънце. Останалите изтичали към носа, но там ги очаквал озверял тигър, който ръмжал, готов за нападение. Всичко това било само илюзия, но пиратите се ужасили. Накъдето и да се обърнели, ги дебнел хищен фантом — лъв, леопард, дори Йети. Каквото се сетите.

Накрая пиратите скочили зад борда. Дионис преценил, че океанът е подобаващо за тях място, затова ги превърнал в делфини и те отплавали. Ако видите делфин с превръзка на окото, който се преструва на Джони Деп, ще знаете откъде е.

Останал единствено навигаторът на кораба, който бил прекалено уплашен, за да помръдне.

— Само ти позна, че съм бог — усмихнал му се Дионис, — харесваш ми!

Навигаторът изхленчил.

— Можеш ли да ме върнеш? — попитал Дионис.

— Г-г-господарю — едва успял да каже навигаторът, — бих то сторил, но без екипаж не мога да стигна далеч. А и лозниците по такелажа.

— Мда — почесал се Дионис, — съжалявам за това.

Богът се загледал към водата. На около километър и половина на изток забелязал малък остров.

— А там?

— Това е Наксос, господарю. Мисля, че...

— Идеално. Свали ме там, аз ще намеря начин да стигна до армията си.

Така Дионис се добрал до остров Наксос, на който живеела само една красива млада дама. Дионис я заварил да ридае край един поток в гората. Звучала толкова тъжна, че Дионис седнал до нея и я хванал за ръката.

— Какво е станало, миличка?

Тя дори не била изненадана, сякаш вече нищо не я интересувало.

— Гаджето ми ме заряза — казала тя.

Сърцето на Дионис се свило. Въпреки подпухналите си от плач очи и рошавата коса, била изумително хубава.

— Кой на тази земя може да е толкова тъп, че да те изостави? — попитал Дионис.

— Казва се... Тезей — отвърнало момичето. — Аз, между другото, съм принцеса Ариадна.

Разказала на Дионис тъжната си история. Как била помогнала на красивия и снажен Тезей да се измъкне от лабиринта на баща си, известен между другото като Лабиринта. Тезей пък убил Минотавъра и прочее. Това обаче е друга история, подходяща за друга книга. В края

на краищата Тезей обещал да отведе Ариадна у дома си в Атина. По пътя спрял на остров Наксос да си налее прясна вода, зарязал я на плажа и отплувал.

А ти си мислеше, че да скъсат с теб със съобщение, е гадно.

Дионис побеснял. Ако Тезей се намирал някъде наоколо, богът щял да го превърне в чепка грозде и да го стъпче.

Богът успокоил Ариадна. Призовал да се появи храна и вино и се заприказвали. Дионис бил добра компания. След известно време Ариадна успяла да се усмихне. Дори се разсмяла, когато Дионис ѝ разказал за пиратите.

Явно имала странно чувство за хумор.

Двамата бързо се влюбили.

— Ще те отведе с мен, миличка — обещал Дионис, — никога няма да те оставя. Когато се кача на трона си в Олимп, ще бъдеш моя царица за вечностни времена.

Дионис спазил обещанието си. Събрал се с Ариадна и когато накрая бил признат за бог и станал дванайсетият олимпийец, направил Ариадна своя безсмъртна съпруга. Наистина, от време на време флиртувал със смъртните. В крайна сметка бил бог. Но според старогръцките стандарти живели щастливо.

В последното си голямо приключение на земята Дионис се впуснал, когато опитал да завладее Индия.

Защо?

А защо не?

Пресякъл цялото Средиземноморие и навлязъл в Египет и Сирия, но когато опитал да проникне още по на Изток, го срещали гневни местни хора. Може би защото в Месопотамия били измислили бирата и не искали конкуренция.

Така или иначе, той направил последен опит да разшири влиянието си. За гърците Индия била краят на света, затова Дионис решил да я завладее и да научи индийците да правят вино, след което да се прибере вкъщи. По възможност за вечеря.

Пияните му последователи достигнали хиляди. Според някои източници самият Херкулес се бил присъединил към експедицията и с Дионис се надпивали по пътя. Други разказват, че близнаците на Хефест — Кабейроите — били влезли в битка с механична колесница и смело се борили. Но проявили прекомерна дързост, така че били

обкръжени от враговете. Тогава самият Хефест слязъл долу, стрелял с огнехвъргачка по тях и измъквал хлапетата си.

Дионис летял начело на армията в златна колесница, теглена от два кентавъра. В Сирия много градове се предали по пътя му. Пияният му взвод стигнал чак до река Ефрат. Хората му построили мост, който да ги пренесе от другата страна — това е първият път, когато гърците стигали толкова далеч.

Мостът вече не е там. Какво очаквахте? Бил направен от пияници. Вероятно е паднал след седмица.

Всичко вървяло добре, докато армията не стигнала Индия. Тези индийци се оказали свирепи воители. Притежавали своя магия, свои богове, свои тайни оръжия. Свещените им мъже, брамините, седели по полята и изглеждали мирни. Тогава армията на Дионис нападала, решавайки, че врагът се е предал. Но щом гърците се приближили, индийците пуснали ракети срещу тях — ослепителни огнени експлозии, които предизвикали паника сред воините.

След няколко тежки битки Дионис стигнал реката Ганг, най-свещеното място в Индия. Нападнал една последна крепост — огромен замък на хълм, висок колкото Акропола в Атина. Кентаврите и сатирите атакували фронтално. Покатерили се на скалите, но индийците им отвърнали с такива експлозии, че първите редици просто се изпарили. Според легендата още можеш да видиш силуетите на сатирите и кентаврите, отпечатали се в скалите, където се случила битката.

Тогава Дионис решил, че е постигнал достатъчно. Проникнали в Индия. Разпространили виното. Дионис си прибрал няколко екзотични котки — тигри и леопарди. Леопардът дори станал негово свещено животно, откъдето тръгва злостастната мода да се носи леопардова кожа. Армията му заграбила много съкровища, срещнали по пътя нови и интересни хора, повечето от тях избили и си изкарали добре.

Дионис издигнал две колони на брега на Ганг, за да докаже, че е бил там. Сбогувал се сърдечно с индийците и се върнал в Гърция. Оставил много съкровища на Делфийския оракул, за да почете боговете. За дълго време в съкровищницата се съхранявала голяма сребърна купа, на която пишело:

ИНДИЙСКИ СВЕЩЕН СЪД, ВЗЕТ ОТ ДИОНИС, СИН НА ЗЕВС И СЕМЕЛА

Един от старогръцките автори го бил видял. Не си измислям.

Така или иначе, Дионис най-после се възнесъл на Олимп и станал последният от важните богове. Пускайте драматична музика и финалните надписи.

Камерата се отдалечава от тронната зала на Олимп, където дванайсет богове се въртят на своите тронове на колелца. И... КРАЙ!

Ох, справихме се.

Дванайсет олимпийци — събрахме цялата колекция, плюс няколко бонуса в лицето на Персефона и Хадес.

А сега, ако ме извините, отивам да спя. Чувствам се като след Дионисиева мистерия и имам главоболие.

ПОСЛЕСЛОВ

Та това е в основни линии.

Знам, че някои от вас ще се оплачат: „Не спомена бога на мишките Цър Пър! Нито Смъкнат Гащ, бога на лошата мода!“.

Хайде стига. Има сто хиляди гръцки богове. Прекалено съм хиперактивен, за да ви посветя във всички тях в рамките на една книга.

Наистина, мога да ви разкажа как Гея вдигнала армия от гиганти, за да унищожи Олимп. Как Купидон си намерил приятелка или как Хеката се сдобила с пръдлива невестулка. Но за целта ще трябва отделна книга и, МОЛЯ, не давайте такива идеи на издателя. Мразя да пиша!

Ние обаче „покрихме“ големите звезди. Сигурно вече знаете достатъчно, та да не се превърнете в пепел, ако видите някой от дванайсетте богове на Олимп.

Сигурно.

А аз закъснявам за среща. Анабет ще ме убие. Надявам се да сте харесали историите ми.

Пазете се, герои!

Поздрави от Манхатън,

Пърси Джаксън

Издание:

Автор: Рик Риърдън

Заглавие: Гръцките богове на Пърси Джаксън

Преводач: Александър Драганов

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: „Егмонт България“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Сабина Георгиева

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-27-1471-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3494>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.